

Giới thiệu Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương

Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương thuộc thể loại truyện xuyên không kể về cô nàng Hà Diễm, một tiểu thư giàu có của nhà khảo cổ Hà Trạch, cũng là người kế thừa sự nghiệp của ông sau này. Nên việc cô am hiểu lịch sử là điều không phải bất ngờ.

Trong sinh nhật lần thứ mười chín của mình, Hà Diễm nhận được món quà bất ngờ đó là một chiếc vòng tay cổ, cũng là thứ khiến cô xuyên không về hai ngàn năm trước và gặp được ngài đế vương hung bạo, cùng với kiến thức lịch sử của mình, nàng luôn khiến hắn lo sợ trước nguy cơ sụp đổ. Mời các bạn đón đọc truyện Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Xuyên qua

Nàng - Hà Diễm được biết với danh "mỹ nhân vạn năng". Sở dĩ có cái tên này là bởi Hà Diễm là cô gái tài sắc vẹn toàn. Vừa là hoa khôi học viện Thánh Hà, vừa là thủ khoa của cả khối, lại còn là con gái của nhà khảo cổ gia Hà Trạch lừng lẫy cả nước. Thật khiến cho bọn con trai muốn mà không dám với.

Hôm nay là sinh nhật của nàng.

Hôm nay là ngày rằm, trăng tròn vàng vạc sáng. Dịu dàng soi lên toà biệt thự của Hà gia. Toà biệt thự màu trắng ngà cũng chiều theo mà lộng lẫy một vùng trời. Người người tập nập ra vào để dự lễ sinh nhật thứ 19 của nàng công chúa xinh đẹp Hà Diễm.

Khách khứa cứ ùn ùn kéo đến, ai đến đây cũng có lý do riêng. Thương gia thì muốn nhân dịp mà bàn bạc công việc, trao đổi buôn bán với nhau. Các công tử thì muốn nhìn thấy nàng tiên của Hà gia toả sắc ở bữa tiệc, tiện thể đưa được nàng về nếu có khả năng. Những thiếu nữ muốn đến để chiêm ngưỡng sự sa hoa của buổi tiệc và cũng tìm được người bạn đời. Dù ở cái giới này, lấy nhau luôn là để duy trì kinh tế chính trị. Ai nấy đều lịch thiệp, tao nhã cầm trên tay ly thủy tinh sóng sánh chất dịch mà đỏ sẫm, nói cười tựa như thân thiết mấy kiếp. Đèn trong bữa tiệc bỗng tắt hết, màu đen của bóng tối bao trùm, sau đó là một chùm sáng màu trắng chiếu lên nhân vật chính của bữa tiệc. Cô gái với đôi mắt to tròn, hàng lông mi như cánh quạt chớp nhẹ, mái tóc đen dập dờn như sóng nước. Khoác lên mình một bộ váy trắng nhẹ nhàng, đơn giản, không hoa tiết, kết hợp với thắt lưng xanh biển nhạt hình nơ con bướm phía sau càng tôn lên vòng eo mảnh khảnh, đôi vai trần tuyệt đẹp. Nàng cười làm hai bên xuất hiện lúm đồng tiền nho nhỏ khiến cho tất cả như ngừng hít thở. Không kiềm được mà hướng ánh mắt về nàng.

- "Hôm nay thật cảm ơn mọi người đã đến dự sinh nhật lần thứ 19 của Hà Diễm."

Giọng nàng cất lên, trong veo như chim, nhẹ nhàng như nước. Làm cho không khí như lắng đọng và rồi vỡ oà những tiếng pháo tay như trống hồi. Nàng nghiêng mình, cúi chào rồi bước xuống bậc.

- "Diễm nhi." Tiếng nói đôn hậu của bà nội nàng vang lên phía sau. Nàng quay đầu, chạy lại ôm chầm lấy bà.

Bà năm nay đã 60 tuổi, nhưng nhìn qua còn trẻ trung hơn cả những phụ nữ tuổi thấp thoáng trung niên ngoài kia. Khuôn mặt bà quý phái, tôn nghiêm, tính tình cũng rất hà khắc do được lớn lên trong gia đình gia giáo quyền quý. Nhưng có một điểm là bà rất thương nàng.

- "Nãi nãi. Diễm nhi nhớ nãi nãi quá." Nàng cọ cọ mũi vào khuôn má vốn là kẻ thù của nếp nhăn. Thật dù đã ngoài 60 nhưng trên mặt bà số nếp nhăn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- "Thôi nào con bé này. 19 tuổi rồi mà như trẻ con. Không lớn nổi được."

Bà vỗ vỗ lên bàn tay nàng, rồi lấy ra một hộp quà nho nhỏ. Hà Diễm háo hức cầm lấy.

- "Oaaa...nãi nãi. Con yêu người nhất."

Bà nàng không cười nữa, chỉ nhìn nàng mà nhỏ nhẹ bảo:

- "Diễm nhi. Người là đã 19 tuổi, đây là bảo vật gia truyền nhà họ Hà, chỉ truyền cho con gái nhà họ Hà khi tròn 19. Cái này...haizzz..."

Đang nói bỗng dừng lại làm nàng càng tò mò, nhưng nhìn mặt bà như vậy muốn hỏi lại thôi.

*** _____

Phòng Hà Diễm

Nàng đang ngồi trước tấm gương lớn, bản thân người không hiểu là tại làm sao mà nãi nãi lại thờ dài về ảo não như vậy. Lẽ nào là tại món quà kia??

Nàng vội mở ra hộp quà, đó là một chiếc vòng tay. Định vào kiến thức của nàng từ nhỏ đã tiếp xúc với cổ vật, nàng vui mừng khôn xiết. Chỉ muốn nhảy cẫng lên vì hạnh phúc.

Chiếc vòng này ít nhất cũng phải 2000 năm tuổi, có mùi hương thoang thoảng của gỗ chà, điêu khắc sống động, tinh tế....

Oaoa...yêu người quá.

Nàng đeo chiếc vòng màu gỗ đậm vào cổ tay trắng như tuyết, ngắm nhìn mà cười mãi không thôi. Bỗng có tiếng gõ cửa, bước vào là một chàng trai trạc tuổi nàng, áo phông đen, quần jean đen, càng nổi bật lên làn da trắng của cậu và gương mặt trẻ con không thiếu vẻ đẹp trai của độ tuổi thiếu niên, nhưng có chút ửng hồng. Chắc là đã bị ảnh hưởng của rượu.

- "Lý Nặc." Nàng ngạc nhiên. Lý nặc có thể nói là bạn thanh mai trúc mã, hần có tỏ tình với nàng nhiều lần nhưng đều bị từ chối. Nhiều quá đến mức nàng thấy như hần đang đùa mà nàng thì không thể bị mắc bẫy. Lâu dần trò đùa này làm nàng chán mà hần cũng không quấy rầy nàng nữa. Vậy mà hôm nay lại tự nhiên đến...

Đang suy nghĩ thì Lý Nặc bỗng chạy lại ôm chầm lấy nàng, giọng nói run run

- "Tại sao. Tại sao không muốn làm bạn gái ta." Rồi nhìn thẳng nàng sau đó đặt lên đôi môi mềm mại chút ướt át.

Hần...hần ngang nhiên hôn nàng. Hần điên rồi!!!

Hà Diễm giãy dụa, chống cự, đôi tay như tuyết trắng yếu ớt chống trước ngực hần, miệng không ngừng gào thét "ngươi điên rồi!". Sự hoảng loạn làm nàng quên mất đi điều cần bản là cẳng giãy dụa thì cẳng làm bản tính chinh phục của đàn ông tăng cao.

Ừ. Đúng! Hần điên rồi đấy, hần thật sự bị mất trí rồi. Yêu nàng như thế, tình cảm của hần đối với nàng như thế mà luôn bị nàng hờ hững vứt sang một bên, không xem bằng rác thải bên đường.

Lý Nặc xô nàng ngã trên nền đất, một tay khoá chặt hai tay nàng ở trên đỉnh đầu, tay kia không yên phận mà tham lam đường cong chết người.

Mặc kệ tiếng kêu gào của nàng, hơi men càng làm hần trở nên điên cuồng, từng tế bào trong người đều đang kêu gào rằng "hần muốn nàng".

Chiếc váy trắng trẻo vai do xô đẩy mà một nửa đôi tuyết như ẩn như hiện khiêu khích bản tính dã thú đàn ông. Lý Nặc thờ dốt, hơi thở nóng phả vào cổ nàng, bàn tay từ eo trượt xuống, lần mò vào phía trong, nhẹ nhàng xoa nắn.

- "Ngươi điên rồi. Nếu ngươi còn không thả ta ra. Ta sẽ sẽ hận ngươi." Hạt ngọc từ khoe mắt nhẹ nhàng rơi xuống làm tâm hần có chút động, nhưng lập tức thu hồi. Bàn tay như rắn, bò trườn vào nơi bí mật. Cảm giác vừa chạm vào khiến toàn thân nàng run rẩy. Cơ thể bé nhỏ vội tuôn ra một dòng ẩm nóng bất thường chạy dọc xuống bụng.

Không còn kháng cự nữa bởi nàng biết, không thể làm gì được nữa rồi. Nàng khóc trong sự tuyệt vọng. Nước mắt lạnh lẽo rơi. Từng gọi, từng giọt... Ánh sáng màu xanh loé ra, phản chiếu lên từng giọt long lanh, rồi bất chợt sáng bùng lên cả căn phòng.

Nàng không biết, cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ thấy thân thể mình nhẹ bẫng, xung quanh bao trùm một màu xanh, xanh thăm thẳm như đáy đại dương, màu xanh của nguyên thủy.

Đây là đâu?

Đó là câu hỏi đặt ra đầu tiên sau khi nhìn thấy xung quanh mình là những vật thể lạ lẫm.

Nền nhà bằng đá nhẵn, tường bằng đất nung với đá tảng, bát đĩa đều làm bằng đất nung và gỗ mộc. Dường như đây là nhà của một ai đó, bởi ánh lửa vẫn còn cháy. Nhưng sao nàng lại ở đây? Còn những tiếng nói ở bên ngoài nữa. Nàng nghe căn bản là không hiểu gì hết. Chỉ là những hoa văn trên bát đĩa kia thật quen, cả tảng đất được khắc lên những hình vẽ đó thật quen. Đây chẳng phải là chữ tượng hình...của thời kỳ derchiru sao?

Tại sao nàng ở đây? Tại sao có những thứ này? Tại sao... Hàng ngàn câu hỏi tại sao được đặt nên nhưng tuyệt nhiên chỉ có một câu trả lời.

Nàng đã xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp phải bạo vương

Tiếng nói bên ngoài ngày càng tràn vào, chưa phân định hữu hay địch nên Hà Diễm đành trốn sau tảng đá lớn kia. Bước vào là tầm mười mấy hắc y nhân, ai cũng khoác một bộ sam màu đen. Tóc dài tới thắt lưng được cột gọn phía sau, da dẻ đen nhẻm, thân hình to lớn, lại còn mang theo đại đao sau lưng. Hình như đang bàn bạc vấn đề gì đó, còn cầm cả bản đồ với lên kế hoạch kỹ lưỡng. Căn bản là nàng nghe chả hiểu gì đi.

Lẽ nào là tặc?

Đang suy nghĩ nên làm sao để trốn khỏi đây thì bên cạnh nàng một chủng vật nhỏ bé xuất hiện. Nó bé, thật bé a. Lại còn có râu, cái miệng dài phát ra tiếng kêu của loài chuột. Là chuột. Hà Diễm nàng trời không sợ, đất không sợ, cả nãi nãi cũng không sợ nhưng cư nhiên lại sợ chuột.

- "Aaaaaaaa...." Nàng nhảy ra khỏi tảng đá, thất thần hét lớn thanh âm. Sau đó thì hồi không kịp, cả mười mấy gương mặt đang nhìn lại nàng với vẻ bất ngờ, sau đó liếc mắt với nhau ra hiệu gì đó rồi chậm rãi đi tới. Tay lăm lăm nắm lấy chuôi đao. Hồng rồi hồng rồi. Lần này chết chắc rồi. Nàng tuy là nhất đẳng karatedo đi, cũng không thể một mình chống lại cả ngần này người a. Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách. Nếu khi này quan sát không nhầm thì sau lưng kia có chia ra hai lối đi nha. Hảo a.

Một...hai...ba....

CHẠY!!!!

Hà Diễm chạy. Dốc hết sinh lực chạy thẳng. Bởi vì đường thẳng này có ánh sáng phát ra, còn đường bên kia tối đen không thấy gì. Nàng có bị ngốc thì cũng không chọn cái đường đó. Chạy chạy chạy.

Ôi thánh mẹ Maria của ta, sao chạy mãi mà chưa thấy lối ra thế này. Chúa ơi, ta thề là ta không theo đạo Chúa, cơ mà ngài muốn ta chết mà chết a.?

Tiếng bước chân dồn dập phía sau ngày càng gần, thôi xong. Đức mẹ Maria, Chúa Jesu thân kính, là ta sai, ta không nên chất vấn hai người. Nhưng là chưa muốn chết ở cái tuổi này nha, dù gì hôm nay cũng là sinh nhật ta. Đừng để ngày sinh với ngày giỗ cùng một lúc mà tổ chức chứ. Huhu

"Bụp" một tiếng. Chỉ thấy phía sau cổ một hồi đau điếng, sau đó đầu óc chìm vào màu đen vô thức.

Chết ta rồi. Huhu...nãi nãi, cha, ta chưa có báo đáp được hai người. Tha thứ cho ta.

*** _____

Hàng lông mi hình cánh quạt khẽ động rồi nặng nề mở ra. Ô...đây là đâu. Giường trắng, tường trắng, rèm trắng, còn cả cái người trước mặt nàng cũng trắng nốt. Thiên đường!?

Chết đi mà thế này cũng không hẳn là tệ. Cái "bach nhân" kia đang chăm chú nhìn nàng, làn da mịn màng trắng nõn, cánh môi mọng, tóc đen búi thành cuộn lớn trên đỉnh đầu, trán đeo một dải lụa trắng được dệt công phu, đôi mắt to tròn long lanh. Oa...thấy thôi mà đã muốn cắn cho một cái rồi. Nữ nhân này thật bội phần xinh đẹp nha. Hà Diễm nàng ắt phải thua kém vài phần. Thì ra người ta bảo đẹp như tiên nữ là đây a. Chỉ là...xinh đẹp tiên nữ này có phải là ngực quá bé đi không? Hà Diễm không tự chủ mà đưa tay ra...sờ.

Ồ...không có ngực. Phẳng lì như cái sân trước nhà nàng. Hê hê... Vậy thì cũng khiến nàng tự tin lên phần nào.

Còn cái "bach nhân" kia đang định hỏi nàng khoẻ không thì lại bị một màn này làm cho đứng hình. Sau đó giật mình mà nhảy phóc ra đằng sau, hét lớn:

- "A...tiện nhân. Người làm trò gì thế hả?"

Hà Diễm mở to mắt, mồm há hốc. Giọng nói này, giọng nói này....

- "Ngươi...ngươi là nam nhân?????"

- "Láo toét. Ta đường đường là một nam nhân, đầu đội trời chân đạp đất. Ngươi cư nhiên bị mù mới hỏi như thế."

Doãn Đình Tổng giật chân, mặt đỏ bừng lên mà hét. Hấn tức nha, thân là nam tử mà từ nhỏ đến lớn đều bị trêu đùa là nữ nhi, lại còn phụ mẫu thêm có con gái mà sấm cho hắn biết bao nhiêu là quần áo của nữ nhi. Thật hận đến chết đi sống lại được mà.

- "Đình tổng. Ngươi lại ồn ào rồi."

Đi kèm với giọng nói uy nghiêm kia là một nam nhân chân chính. Theo Hà Diễm nhận xét là vậy. À mà không. Phải nói là một đáng hảo nam nhi. Đẹp chết mất. Hại nàng chảy nước miếng rồi.

Khoác trên người bộ sa mỏng màu đen, tà áo bay bay theo từng nhịp chân. Dáng người rắn chắc thanh thoát, cử động lưu loát. Về khuôn mặt thì, hắn ta có một cái miệng, một cái mũi, hai con mắt. Phi. Phi. Nàng đang tả cái gì thế này. Lông mày lười mác sắc sảo, đôi mắt chìm ung dài hẹp như chứng tỏ uy nghi và quyền lực, chiếc mũi cao thẳng tự nhiên, cặp môi mọng với khoé miệng nhếch lên như cười như không. Oaaa....hắn ta mà được sinh ra ở thời đại của nàng thì hẳn là chỉ ngồi bán ảnh cũng kiếm được khối tiền nha. Chắc chắn... Quả là ông trời có mắt. Nếu để hắn sống ở thời đại mấy nghìn năm sau thì làm sao còn đất cho mấy anh Hàn Quốc kia. Mà nếu mấy oppa kia không có đất đứng thì chắc cũng chẳng biết làm gì mà kiếm ăn đâu a, dù gì bọn họ là lấy khuôn mặt đi kiếm tiền mà.

- "E hèm." Hấn hắng giọng, cố để di chuyển sự chú ý thái quá của nàng trên người hắn đi chỗ khác. Là vương của một nước hùng mạnh, tính cách đường

nhien phải ngang tàn, vậy nên từ năm 6 tuổi lên ngôi thì đã chẳng còn ai dám đối mặt với hắc quá 3 khắc chứ đừng nói đến khiến toàn thân sồn gai ốc, mất tự nhiên như hiện tại. "Đình Tổng. Ngươi làm sao lại náo loạn?"

Đình Tổng nhìn hắc, phồng cái má lên trông như con cún đang giận dỗi chạy lại bên hắc.

- "Ta nói, nàng ta bảo ta giống nữ nhân."

Ồi...cái dáng điệu mách lẻo này là sao? Cứ như tình nhân đang làm nũng nhau ấy. Hơ hơ...thế thì hắc "bạch nhân" là thụ, còn nam nhân kia là công a. Lúc này ta còn nghĩ hắc là một hảo nam nhi. Thiện tai. Thiện tai. Là ta nghĩ sai cho ngươi rồi.

- "Kia hắc nam nhân. E hèm..." Xin thứ lỗi vì ta xen ngang tình cảm đang ồ ạt kia của chàng thụ nha. "Tại ta không biết tên ngươi. Nhưng đây là năm nào?"

Hắc nhìn nàng một lượt từ chân lên đầu. Ánh mắt như nghi ngờ:

- "Ngươi...bị mất trí hả?"

Đoàng!!!

Mất trí cái đầu ngươi.

- "Hôm nay ngày 16 năm 217." Đình Tổng lên tiếng trả lời.

Ặc...sau vụ gần giống làm nũng kia sao nàng cảm giác giọng hắc bị biến âm hơn nhỉ. Càng giống nữ nhi hơn rồi. @_@

Nhưng năm 217? Lại còn thời kỳ chideru?

Sao nghe quen thế nhỉ? A! Nhớ rồi.

- "Ta biết rồi. Ba ngày nữa sẽ có biến loạn ở Đông Tử, ngày mùng 8 tháng sau nước Vương Tân sẽ sụp đổ."

Nàng phấn khích hết lớn, cái này là kiến thức lịch sử nàng vừa mới đọc cách đây 6 tháng nha. Thế mà suýt quên. Hà Diễm cười vui vẻ, mà không để tâm rằng kia có hai khuôn mặt đã tối sầm lại. Hắc siết chặt nắm tay, đứng thẳng người lên mà lên tiếng:

- "Người đâu. Bắt nốt nữ nhân này vào ngục lao. Giờ tý ngày mai. Trảm."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ngươi quyền rũ ta?

Giờ tý ngày mai? Trảm???

Hà Diễm đang ngây ngốc chưa rõ ngọn nguồn thì sầm sập chạy vào ba hắc nhân. Mặt bịt kín, chỉ lộ ra đôi mắt đen.

Ồ...nhưng nàng là vẫn không hiểu gì hết a. "Giờ tý ngày mai trảm" thường là câu của vua nói. Nàng đã xuyên, vậy cứ cho hắc là hoàng đế đi. Nếu vậy thì khi nói câu đó phải là hai hàng thị vệ mũ giáp tình tề, oai phong lẫm liệt bước vào mà áp giải nàng chứ? Sao lại biến thành hắc nhân thế này? Lại còn hoàng đế nàng gặp chẳng phải là thích nam nhân ư? Phim ảnh quả là lừa người. Lừa người a.

Nhưng mà ta cũng là không phải con cóc, chỉ biết đứng đực ra cho ngươi giết đâu? Gì chứ? Không phải là chỉ có ba người thôi sao? Lúc trước mười mấy tặc ta không đáng nói chứ ba người thì nhất đẳng karatedo ta dư sức đánh.

Tay của hắc nhân chưa kịp chạm vào người thì Hà Diễm xoay người, nhân lúc hắc nhân kia còn kinh ngạc nàng co chân, phóng một cước vào bụng dưới, hắc chỉ biết kêu la. Nàng đứng dậy, tư thế phòng thủ nhìn hai tên còn lại đang bất động ngơ ngác. Hết một tiếng, nàng luôn ra phía sau, tựa vào lưng rồi hai tay nắm lấy bả vai, chân phải làm trụ chân trái phi vào hắc làm hắc ngã gục, khoá trái tay. Thấy tên "hoàng đế dỏm" đang nhìn mình về kinh hãi, mặt đỏ bừng lên ngượng nghịu. Hà Diễm đắc ý trong lòng.

Hê hê...thấy ta vừa xinh đẹp vừa giỏi võ nên động lòng rồi hả? Cũng đúng. Các nhân vật xuyên không luôn là gặp phải hoàng thượng mà yêu. Nàng cũng không ngoại lệ đi. Dù tên này hơi biến thái một chút.

- "e hèm..." Hắc ta hắng giọng, mặt càng đỏ lên như quả cà chua. Lấp bắp "Ngươi...ng...ngươi thật là nữ nhân không biết xấu hổ."

Nàng ta ăn mặc đã kỳ lạ, cách thức nói chuyện cũng hàm hồ đối với những người đã gặp qua. Nhưng là cái thể loại quần áo gì thế kia? Không có tay áo, không che hết cổ lại còn hở cả phần nửa đôi tuyết. Phần thân áo lại còn ngắn trên đầu gối. Ngắn quá mức. Dù là kỹ nữ ở Hoa Phong lâu cũng không ăn

mặc đến mức này. Cả bộ quần áo này, cách thức ăn mặc cũng khác hẳn. Chẳng lẽ nàng là người nước khác?

Chưa dừng ở đó. Nàng là nữ nhân kỳ lạ nhất ta gặp, mái tóc suôn mượt, dài tận đai lưng. Lông mày thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu, giọng nói yêu kiều thanh thoát, dáng người yếu điệu thực nữ. Mọi chi tiết đều phải nói đến hai chữ "hoàn mỹ" để miêu tả, nhưng nàng đang hai tay khoá tay cận vệ của hẳn ở sau lưng, còn ngồi lên thân lưng tên đó. Vậy nơi đó của con gái cũng là đang động chạm đến nam nhân. Tà áo hở hang bay tứ tung, đôi chân thon dài trắng nõn được che chắn ngăn ngừa bây giờ lại bung ra gần như là lộ hết trước mặt hẳn.

Không phải là chưa từng thấy qua thân thể đàn bà nhưng hẳn lại không rõ tại sao một thân nóng bừng.

Còn Hà Diễm thì không biết hẳn nghĩ những gì. Chỉ nghe hẳn nói ra bốn chữ: Không. Biết. Xấu. Hổ?

Cái tên trời đánh này, bốn cô nương làm gì mà nguoi dám xỉ nhục ta như thế hả? Ta sẽ kiện nguoi tội phi báng nguoi khác.

Lửa giận phừng phừng bốc lên. Với ý định sẽ cho tên "công" này ăn một cước trong nửa khắc thì hẳn đã nhanh tay hơn, gạt phăng tấm rèm bên cạnh phóng qua úp lên thân nàng.

Hự hự. Gì đây? Định lấy tấm vải mỏng này trùm lên đầu cho ta ngệt thở rồi giết nguoi bịt đầu mối à? Nói cho biết. Ta nhất định sẽ kiện nguoi!!!

Tay quơ loạn xạ tấm rèm ra khỏi nguoi, thì nàng bị chính hẳn lao tới cầm lấy góc rèm mà siết chặt nàng như con nhộng.

- "Nữ nhân này. Nguoi là đang quyền rũ ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Bước đầu thay đổi lịch sử

Câu dẫn?

Ta là nữ. Câu dẫn "công" làm gì?

- "Ta phi. Nguoi nghĩ nguoi là..."

Câu nói còn chưa rời hết khỏi miệng thì một hắc y lại như tia chớp bay vào.

Không phải chứ? Sao hôm nay lại lăm hắc nhân thế không rõ. Hay đây là mode của cổ đại a.

Còn đang cảm thán thì hắc nhân kia nhanh như cắt ở đâu ra con dao sáng loáng đến chói mắt vọt qua cổ nàng. Lực đạo chuẩn xác đâm thẳng về bên phải. Chú ý của người này không phải nàng mà là người đang đứng trối nàng như cái bánh chưng kia. Rõ ràng là mưu sát nhưng hẳn là thân thù cũng không phải vừa. Nế người vừa đứng đề mũi dao sượt qua.

Doãn Đình Tổng này giờ im lặng cũng nghiêm mặt cùng ba hắc nhân kia chạy tới. Một cước lại một cước. Bốn người đó gần như áp đảo "tân hắc nhân". Hà Diễm chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn với những tiếng gió theo đường quyền của bọn họ phát ra.

Thật không ngờ. Thật không ngờ tiểu thụ lại cường thế này a.

Liếc mắt nhìn cái người đang đứng bên nghiêm mặt nhìn trò vui ở một bên Hà Diễm bĩu môi vẻ khinh miệt. Trong khi bé thụ đang sống chết bảo vệ hẳn thì hẳn lại đứng trơ mắt nhìn. Thật vô lương tâm mà.

Cuối cùng "a" một tiếng. "Tân hắc nhân" bị một cước sau cổ bất tỉnh.

Ô...nàng cũng là bất tỉnh mà ở đây. Lẽ nào...

Phần nộ quay sang hẳn, nàng còn chưa kịp hét lên thì cảm giác cổ tay đau điếng. Chiếc vòng cổ trên tay lại như lấp lánh lấp lánh...chợt trong lòng nảy sinh cảm giác bất an.

Hắn bỗng ngã quỵ xuống, mắt lim dim sau liền bất tỉnh. Bàn tay đang cầm chặt tay nàng cũng nói lỏng rồi buông ra.

Bốn người kia hốt kinh hoàng chạy tới

- "Hoàng thượng. Hoàng thượng..."

Cái...cái gì? Hẳn. Là. Hoàng. Đế?

Hắn thật sự là Vương????????

Thôi xong.

Trong ngục giam âm thấp, lấy rom làm nệm nằm, Hà Diễm ngồi một góc co ro ôm lấy gối, tựa đầu vào tường đá.

Thôi xong.

Hắn là Hoàng đế. Giờ tý? Há chẳng phải hai canh giờ nữa nàng sẽ bị đem ra xử trảm.

Là nàng nói đúng sự thật, lịch sử có sao nàng nói vậy a. Thật sự là đất nước hắn trị vì sắp diệt vong, cái chính là tại hắn bị trúng độc nha.

Khoan đã. Trúng độc???

Đúng rồi. Lịch sử có nói là Triệu Tử Dương vì bị trúng độc mà băng hà, khiến nước loạn dân than cuối cùng diệt vong.

Khuôn mặt bừng sáng xẹt qua tia quý quái. Đôi mắt đen sẫm hiện lên ý cười.

- "Ngươi đâu. Ngươi đâu. Mau đến đây. Chuyện quốc sự. Ngươi đâu."

- "Ồn ào. Im lặng ngay."

Một nam nhân ngoại tứ tuần, khuôn mặt chữ điền (田) quần áo quan từ cũ nát, nhàu nhàu đi đến, là người canh từ tù.

- "Mau đi nói với Doãn Đình Tổng. Ta có cách cứu chữa."

Cứu chữa? Cứu chữa cái gì? Hiển nhiên nữ tử này sắp bị xử tử nên phát điên rồi. Hắn ta hừ lạnh một tiếng quay người đi.

- "Khoan đã. Ngươi nói Doãn Đình Tổng? To gan. Dám gọi Hoạ Thần như vậy."

Tuy lớn tiếng nằng nằng, nhưng ánh mắt lại có vẻ như đang đấu tranh không biết có nên báo lại với Hoạ Thần không.

Không nhận biết được giờ, không có những tiếng tích tắc của đồng hồ nhưng thời gian hiện tại là rất gấp. Sao có thể lâu đến thế? Doãn Đình Tổng là không muốn hắn sống nữa? Hay quan ngục không báo nữa?

Thật làm thần kinh ta căng như dây đàn.

Ngồi tại góc ngục giam, nàng nhú chặt đôi mày, khuôn mặt cũng vì sắp đối mặt với tử thần mà một hồi sợ hãi, trắng bệch ra. Những ngón tay trắng xanh, run run vô thức siết chặt lấy nhau.

Lạch cạch....leng keng....

Tiếng kim loại của dây xích khoá ngục phát ra làm tâm nàng đang co rút vì sợ mà hốt hoảng nhìn về phía cửa. Đôi môi nở nụ cười rạn rở.

Là mỹ nam bạch y Doãn Đình Tổng. Biết hắn sẽ đến mà. May quá. Không là mạng nàng coi như xong nha.

Vẫn là y xinh đẹp như thần tiên tỷ tỷ, nhưng là sắc mặt không được tốt. Đôi môi mướt mà như sa lụa mím chặt lại vẻ nghiêm nghị nhìn nàng.

- "Ngươi có cách thật chứ."

Có cái búa. Ta còn chả biết hắn trúng độc gì.

- "Tất nhiên rồi." Nàng gạt mạnh đầu chứng tỏ sự chắc chắn của câu nói.

- "Vậy đi theo ta." Doãn Đình Tổng quay người rời đi mà không phát hiện người đằng sau liền hướng nàng kim nén giận giữ. "Sao còn đứng kia. Theo ta!"

- "Ta có điều kiện." Ta đâu ngu a. Lỡ may ta cứu tên kia xong vẫn bị trảm, há chẳng phải không được gì sao. Mặc dù còn chưa biết chữa được hay không nhưng nàng là "bách khoa toàn thư", là đại thiên tài mọi lĩnh vực nên có thể xem xét cái kia là có khả năng nì.

- "Nói." Doãn Đình Tổng không cần biết là gì, chỉ cần đáp ứng, hắn tuyệt không tiếc rẻ.

Nở nụ cười ngây thơ đến vô tội, đôi mắt đẹp vẽ thành hai vòng trăng khuyết.

- "Miễn tử."

Trong căn phòng lớn với sa lụa màu vàng mỏng manh bay phấp phới, trên có thêu rồng đang uốn mình vươn cao, giường nệm cũng một màu vàng nhạt phảng phất truyền đến sự ấm áp nhưng lại có một cỗ khí lạnh bất động trên đó.

Hà Diễm bước lại gần nhìn đến hân. Vẫn là khuôn mặt đẹp như tượng điêu khắc nhưng không còn sự ngông cuồng, ngược lại rất khiến ngoại nhân đau lòng bởi khuôn mặt đang nhăn nhó, hít thở khó nhọc lại yếu ớt tựa như có thể ngừng thở bất cứ lúc nào kia.

Aizz... Bỗng nhiên lại dẫm vào đồng phân này, không rửa không sạch a. Rửa rồi vẫn còn phải dùng xà bông tránh mùi nữa a. Thật là một đồng rắc rối mà.

Tặc lưỡi một cái, nàng ngồi bên long sàng (giường của vua) bắt mạch cho hân.

Nghiêm mặt. Nhíu mày. Mím môi. Sắc mặt chuyển từ xanh sang tím.

Đây là cái loại độc gì? Là lũng.

Mạch tĩnh, đều, ổn định. Máu lưu thông điều hoà. Nhiệt độ không có gì khác lạ. Lại nhịp tim đều rất bình thường. Chỉ mỗi thở ra hít vào của hân là có vấn đề, có chút yếu ớt. Chỉ là chung quy lại không khác gì một người đang ngủ say.

Hèn gì hân chết bất đắc kỳ tử, ngự y cũng bó tay.

Nhưng là ta...cũng không biết nên chữa ra sao. Huhu...mạng của ta ời. Không biết chừng ta sẽ làm ra chuyện có lỗi với người. Đừng trách ta nha, tại cái số người nó nhỏ bé quá thôi.

Thầm khóc một tiếng, Hà Diễm cũng chẳng phải dạng người dễ từ bỏ, có chết cũng phải chết đến để không hổ thẹn cái công cha mẹ sinh ra.

Nói là làm, dù chẳng biết nên làm gì với những dụng cụ y học thô sơ này, nhưng điểm đầu tiên của trúng độc luôn là xét nghiệm máu nha. Cầm lấy cây kim đâm xuyên qua huyết đạo trên cánh tay phải, một dòng chất lỏng màu đen r rỉ ra rồi nhanh chóng chảy xuống thấm ướt một vùng nệm.

Yên lặng..

Chỉ còn lại tiếng sột soạt, lại vài tiếng leng keng của dụng cụ kim loại.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ có hai con người một nằm một ngồi. Nam nhân kia an an tĩnh tĩnh nằm trên chiếc giường lớn, bất động mặc sức cho nữ tử xinh đẹp chuyên tâm trên người mình.

Thời gian cũng chẳng biết đã bao lâu, Hà Diễm đứng dậy lau đi mồ hôi trên trán, nét mặt hiện lên ý cười cho biết nàng đã thành công.

Yên tâm thở ra một hơi.

Không có lỗi với tánh mạng, nhưng xin lỗi lịch sử nha. Dù sao đặt lên cân thì độ nặng vẫn nghiêng về phía bên kia. Hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: yêu mị nữ nhân (H)

Đã ba ngày trôi qua.

Triệu Tử Dương vẫn bất tỉnh không có dấu hiệu xấu và đương nhiên là dấu hiệu tốt vẫn chưa xuất hiện. Cùng lắm chỉ là hơi thở đều đặn hơn trước.

Hân không chịu tình làm Hà Diễm cũng phải chịu khổ, bị giam lỏng phía sau hậu cung không cho phép bước ra khỏi Các viện nửa bước. Các viện được biết là nơi dành cho khách hoàng cung.

Khốn kiếp. Khách mà bị nhốt như tù nhân thế này.

Hà Diễm ngồi bên hòn son giả trong Các viện. Trong lòng phát sinh buồn bực nên không khách khí ngắt gần hết hoa ở đây.

Đang định đá hòn son giả cho đổ tức thì một thái giám công chạy tới, mặt mũi hốt hải như tào tháo rượt.

"Hà cô nương. Bệ hạ...bệ hạ..."

Bệ hạ? Gì mà nói không ra hơi? Đừng bảo hần chết rồi a.

"Nói nhanh. Hoàng thượng sao rồi?"

Thái giám công nuốt nước miếng lấy hơi, bàn tay run run lơ giữa không trung.

"Bệ hạ tỉnh rồi."

"Thật hảo a. Tỉnh rồi. Mau. Dẫn ta đến xem."

Thoắt cái đã đến Đài Vũ Môn, đang định bước tiếp thì bước chân bị chặn lại.

"Kẻ nào cả gan...a...a...ngươi là Hoàng Đế?" Hà Diễm tròn mắt nhìn kẻ suýt chút bị nạng đá cho vài cước.

Lập tức tên thái giám đứng bên Triệu Tử Dương gào lên mang theo giọng điệu ái nam ái nữ khiến người nghe có chút chói tai.

"To gan. Dám xưng hô với hoàng thượng ngang hàng."

"Hà công công. Không phải việc của ngươi. Lui ra." Hần cao cao tại thượng, hai tay chấp sau lưng, giọng nói trầm thấp mà uy lực khiến Hà công công khép nép cúi người lui ra phía sau.

Gì chứ? Sao hần họ Hà? Sao cùng họ với nạng? Đừng nói họ hàng mấy nhìn năm nha. À không. Hần là thái giám, tuyệt không có con cháu. Ta tuyệt không có họ hàng với loại người lắm chuyện.

Hừ một tiếng. Hà Diễm bước về phía Triệu Tử Dương đưa tay cầm lấy tay hần bắt mạch trước con mắt tròn tròn của những người ở đó. Hần cũng sau khắc ngạc nhiên liền rút tay về lại bị kẻ không biết điều nào đó giữ chặt bắt mạch. Còn sợ chưa đủ loạn bởi thêm một câu.

"Ngươi yên một chút nì."

Vốn là kẻ đứng đầu thiên hạ, nói một là một hai là hai, chưa từng có ai dám bắt tuân. Liền hôm nay lại bị nữ nhân này làm mất mặt.

Hần đánh lại sắc mặt, quanh người toả ra hàn khí khiến nạng bất giác rùng mình ngẩng đầu. Nhìn thấy hàng mây lười mác nhú lại đến có thể kẹp chết hai con ruồi thì Hà Diễm chột dạ nhận ra mình vừa ngồi nhỏ lông trên đầu cọp, liền lộ ra nụ cười rạng rỡ tặng kèm hai lúm đồng tiền xinh đẹp. Hai tay nhanh chóng thu về phía sau gòc ghềch cười.

"Ồn Ồn. Bệ hạ quả là long thể trời ban. Phục hồi thật thần tốc. Haha...haha.."

Hần không nói gì, hừ lạnh một tiếng rồi thẳng lưng bước về phía Đại Điện.

Gì chứ, làm như ta quan tâm lắm. Cái ta quan tâm là mạng của ta thôi a. Hà Diễm bĩu môi rồi xoay người rảo bước về Các viên mà không biết phía sau Triệu Tử Dương đang nhìn nạng.

Nạng ta rớt cuộc là cái nữ nhân loại gì? Sao có thể biết Đông Tử có loạn? Sao nự y trong cung đều bó tay thì nạng lại chữa trị được cho ta? Chẳng lẽ đúng như Doãn Đình Tổng phán đoán, nạng chính là thần y Hà Tuyệt Hy mà thiên hạ đồn thổi? Nếu vậy...hần nạng ta phải có thứ đó. Thứ mà ta cần.

Trăng đêm cổ đại thật tròn thật sáng.

Hà Diễm đi dạo quanh Các Viên đã một canh giờ, tâm hồn vẫn treo cao trên ngọn trăng kia.

Đang mông lung suy ngẫm về cái gì khiến nạng rơi vào cổ đại này thì một bóng đen vút qua trên nóc thành. Nhanh như gió biến mất khỏi tầm mắt nạng. A..cái này trong tivi gọi là khinh công a. Nạng phải đi theo hần xin học hỏi, khi nào về hiện đại khoe nãi nãi mới được.

Nghĩ là làm, nạng chạy về hướng bóng đen vừa bay tới.

Thật là làm người khác mệt chết đây mà, nạng chạy theo đến thở không ra hơi rồi. Tên hắc nhân kia như gió cứ bay bay, vút một tiếng lại một tiếng là đã đi từ nóc nhà này tới nóc nhà kia. Đường như cũng cảm nhận được có kẻ đang đuổi theo mình, hắc y nhân liền một đao phóng thẳng về phía Hà Diễm khiến nạng hốt hoảng mà hét toáng lên, báo động toàn bộ người trong cung. Thị vệ cũng theo tiếng hét mà chạy lại, nhìn lên bóng đen đang xa.

"Có thích khách. Có thích khách. Người đâu. Bắt lấy hần."

Lập tức trong cung hỗn loạn một cảnh. Hoàng đế cao cao tại thượng cũng đích thân đi tới. Hần mặc long bào, theo hình chín con rồng đang uốn lượn như đang hô phong hoán vũ, hiên ngang, cuồng ngạo.

Hần bước tới, bao bọc thân hần là một cỗ hàn khí khiến kẻ khác không rét mà run. Liếc thấy Hà Diễm đang ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt thất thần vì

sợ hãi nhìn tiểu đao đang hùng vĩ cắm trên mặt đất cách ngón tay nàng không quá nửa phân. Triệu Tử Dương lại nhìn về phía bóng dáng màu đen gần như chỉ còn là một điểm xuyên ở phía rặng đông.

Trong tâm nổi lên một dự cảm không lành.

Từ sau khi Triệu Tử Dương tỉnh dậy, triều chính đại sự trong ngoài đều trở lại gần nếp vốn có. Nhưng là trong lòng hắn lại hỗn độn không rõ nguyên nhân.

Lại một buổi tối trăng sáng.

Triệu Tử Dương đi dạo quanh hậu hoa viên. Ánh mắt mờ mịt nghĩ về quốc sự đang ngày đêm giằng xé hắn đến nỗi tung cái đầu thì gặp nữ tử một thân y phục lụa trắng, sắc mặt như bạch ngọc, nhan sắc yêu kiều diễm lệ tựa hồ hoa buổi sớm, không trang sức đá quý, chỉ đơn giản mái tóc đen dài được buộc đơn giản hồ hững trên vai. Đường như là trời sinh nàng một khí chất thanh cao, khi bỏ đi lớp trang phục quá đỗi lần đầu gặp mặt mà khoác lên bộ trang phục này, quả thực khiến ai nhìn vào cũng phải nín thở.

Bàn tay ngọc nhỏ nhắn, trắng nõn vươn lên hái một cành hoa mẫu đơn, hít hà ngửi một hơi.

"Người bỏ xuống."

Hà Diễm giật mình nhìn người kia, là tên hoàng đế chết bầm. Có một nhánh hoa mà cũng phải keo kiệt hết lên với nàng như thế. Hừ... Dù sao thì cũng đang ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không nhẫn.

"Ta..."

Nhưng hai từ "xin lỗi" chưa kịp thoát ra thì nàng chỉ cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, sức lực dường như bị rút cạn mà ngã xuống.

Giây? Sao cơ thể nhẹ bẫng thế này? Sao còn có cảm giác nóng bừng toàn thân. Nóng quá. Còn có...sao lại có lực đạo ôm mình mạnh bạo thế này?

Hà Diễm ý thức mơ hồ, không nhận ra nàng đang được vương của một nước ôm trên tay trước sự há hốc của toàn thể thái giám cung nữ ở đó.

Đặt Hà Diễm lên giường của nàng ở Các viên. Triệu Tử Dương nhìn nữ nhân xinh đẹp đang vì thân thể nóng bừng mà bứt rứt, da dẻ trắng nõn lộ ra một mảng ửng đỏ mà người cũng không tự chủ được mà tìm đập mạnh hơn.

Hắn vốn dĩ là vua một nước, không có chuyện vô sỉ ở đây lợi dụng một nữ tử không có ý thức. Nhưng là, nàng hít phải phấn hoa Hà Bách, nó giống như là xuân dược, còn hơn cả xuân dược ở chỗ trong vòng bốn canh giờ mà không có chuyện phát sinh sẽ từ vong.

Hơn nữa...hắn không nghĩ sẽ cho nàng với một cái nam nhân khác phát sinh.

Hà Diễm đã không chịu nổi sự dày vò của phấn hoa Hà Bách mà dần dà nói lòng y phục. Lộ ra da thịt óng ánh trong suốt nhẵn nhụi như da trẻ con, lại như kích thích bản tính đàn ông của hắn mà thờ dốt.

Nàng mơ màng nhìn thấy một nam nhân tuấn tú đứng cách đó không xa. Bước chân xuống giường đi đến, bàn tay vung về chạm vào hắn khiến toàn thân hắn có chút cứng nhắc. Lòng bảo đi ra ngoài ngay mà đôi chân như đóng định tại chỗ không chịu di chuyển.

Ngón tay thon dài lục lọi trước ngực hắn, cời từng lớp từng lớp áo lụa màu vàng.

Như vậy, không thể được. Hắn dơ tay đề lên cái tay không ngoan ngoãn kia thở ra một hơi thật sâu, nhưng một khắc sau liền hô hấp chợt dừng lại.

Nữ nhân kia đã tự trút bỏ hết y phục từ lúc nào, đang dán chặt vào người hắn.

Da thịt trơn bóng không tí vết, dưới ánh đèn vàng nhạt hiện lên như trân châu, đôi ngực, eo thon, cái mông, chân dài, mỗi phần mỗi tác đều như một toà thiên nhiên hùng vĩ đến quên cả hít thở.

Tóc dài đen bóng xoả xuống ôm trọn bộ ngực nửa hở nửa che, từng sợi đen nhánh làm nổi bật làn da trắng như tuyết, gương mặt trái xoan, đôi mắt như nước nổi lên một lớp sương mù. Yêu mị vô cùng.

Nữ nhân này, trời sinh là để quyến rũ người mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: dục vọng miên (H tiếp)

Nàng cứ như vậy đứng trước mặt hắn, cứ mặc hắn nhìn, trong mắt phát ra những ánh sáng nhỏ li ti giống như đang phát ra nhiệt lượng quyến rũ, trên bờ môi nở nụ cười, khóa thân trước mặt hắn, ham muốn trong người, hỏa nhiệt trong người lại càng tăng cao.

Triệu Tử Dương có khuôn mặt góc cạnh sắc nét như tượng thần Ai Cập, màu da đồng cũng nảy ra một chút màu sắc biến hóa không che giấu nổi, cổ kiêu ché, cổ gầy giọng ra lệnh mặc dù biết sẽ chẳng ai nghe.

"Mặc quần áo vào."

"Đồ mặc?" Âm thanh thờ dốt cộng với ánh đèn vàng nhạt bao quanh khiến không khí dễ dàng trở nên ám muội vạn phần, nàng cũng không ý thức được mà trêu đùa: "Thật đáng yêu a."

Lần này hắn thật sự đỏ mặt, nhưng nghĩ hắn là ai chứ?

"Ngươi to gan. Dám bảo ta đáng yêu?"

Hắn mặt ung khép hờ, về ra một đường dài mang theo nguy hiểm nhìn nàng.

Mà nàng cũng là bị dục vọng xâm chiếm, không phân biệt nổi thiên địa, vẫn tiếp tục nhỏ lỏng trên đầu cộp.

"Tức giận?" Ngón tay mịn màng xoa má hắn, nhiệt độ nơi đó nóng lên làm nàng cười càng thập phần kiều mị "Để ta giúp hạ hỏa cho, được chứ?"

Không đợi hắn trả lời, nàng trực tiếp hôn lên môi hắn, duỗi lưỡi rà nhẹ lên môi hắn rồi liếm mát, hắn rất tức giận, một chút cũng không muốn phối hợp. Nhưng lại vẫn yên vị tại chỗ không nhúc nhích, không ra khỏi phòng nàng. Chính hắn cũng không hiểu bản thân đang muốn làm gì.

Hà Diễm không ngại ngần mặc dù hành vi có chút vụng về, rất có kiên nhẫn hôn hắn.

Từng chút, từng chút gặm nhẹ qua cằm hắn, lại trở lại môi ti mỉ liếm, từ từ hôn, ngón tay từ bờ vai hắn trượt xuống lồng ngực, nhẹ lướt qua xương quai xanh của hắn. Lại tiếp tục việc trước đó chưa hoàn thành, tiếp tục cởi áo sam của hắn ra.

Một lớp, hai lớp, ba lớp... Triệu Tử Dương cuối cùng không chịu nổi dục vọng đang nổi dâng trào trong lòng mình, đề tay nàng lại rút cuộc hé môi thỏa hiệp. Lưỡi của hắn hài lòng đi vào thăm dò, linh hoạt lướt qua môi nàng, liếm qua lợi nàng, sau đó dừng lại ở những nơi nhạy cảm, lại tiếp tục quyến rũ lưỡi nàng. Lập tức hắn lại như giữ thế chủ động trong cuộc rượt đuổi này.

Dù sao hắn cũng là một nam nhân khỏe mạnh, dù sao cũng mềm lòng, lưỡi của hắn vờn ra, tay nắm ở vòng eo mảnh khảnh, ép nàng vào cơ thể mình thật chặt.

Nàng chủ động biến thành bị động, để hắn mặc sức hôn, ngón tay lại bận nhanh chóng theo từng cử động vụng về của lần đầu tiên mà nhẹ vuốt ve lồng ngực, lòng ngón tay vô tình lướt qua đầu ngực hắn, lại nghe thấy tiếng hắn thờ dốt.

Hắn nóng bừng như có lửa, bàn tay ở sau lưng nàng vuốt ve, khiêu khích hoá dục.

Thân thể của nàng dán vào người hắn xinh đẹp pháp phồng, da thịt trần trụi bóng loáng cùng với thân thể tuyết trắng triển miên cùng nhau, hô hấp của hắn trở nên nặng nề, khuôn mặt trở nên đỏ bừng, bàn tay nhẹ nhàng ôm trọn nơi đầy đặn của nàng khiến hắn thỏa mãn mà khép hờ đôi mắt kích động.

Nàng giống như rắn, chân quấn lên hông hắn, dùng nơi mềm mại nhất của mình mà sát nơi đó của hắn, khiến hắn nóng bỏng mà đáp lại, bàn tay nóng rực lướt nhẹ vào trong bắp đùi nàng, nơi đó của nàng đã trơn ướt mà thờ dốt. Cách lớp vải còn sót lại nơi hạ bộ, vật đó vội vàng chống đỡ giữa hai chân nàng.

Thật là tốt. Thật là dễ chịu.

Nụ cười bên môi nàng càng ngày càng đậm. Nàng muốn, nơi nào đó trong cơ thể nàng đang gào thét thảm thiết. Muốn...

Hắn sững sờ, thờ dốt nhìn nàng, không thể tin.

Nàng ngã soái xuống đất, khuôn mặt ửng đỏ dần trở về màu ngọc trai nguyên thủy, hơi thở của nàng cũng dần trở nên đều đặn.

N...nữ nhân này dám khởi động dục vọng của hắn rồi thân nhiên nằm ngủ thế này.

Hào. Thật hào a.

Hắn nghiêng răng, cổ kiêu ché mong muốn giết ai đó. Khoác lên long bào sau đó dứt khoát quay người đi ra.

Bốn canh giờ? Từ?

Y học trong thiên hạ đúng là lừa người.

Lừa người a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: não loạn chính điện

Chính Điện

Triệu Tử Dương một thân long bào, đầu đội miện vương, cao cao tại thượng ngồi tại long kỷ.

Bên dưới là hai hàng văn võ bá quan, áo mũ chỉnh tề, nghiêm nghị nét mặt nhìn về phía trước.

Chính Điện một hồi im lặng.

Hắn - vương của một nước là lần đầu tiên lên triều mà lại gây cho bọn họ căng thẳng áp bách đến thế này.

Dù trước giờ là cũng áp bách chết khiếp.

Hắn là vì tên thích khách hôm đó.

Cũng có thể là vì...

Đại tướng quân Hạch Lữ thất thủ ở phía bắc Kỳ thành.

Cũng có thể là vì...

Dân chúng tại phía tây Vũ thành đang bạo loạn.

Cũng có thể...

Tất cả bá quan không hện mà cùng rung mình một cái. Cảm giác lông tơ dựng hết toàn thân.

"Muôn tâu hoàng thượng."

Một lão quan râu bạc, trạc ngoại lục tuần, phục y văn quan tiến lên, cúi rạp người run run bẩm tấu.

Nhưng lại như là liều thuốc quý khiến cho toàn quan nội triều một phen thờ phào. Đồng lòng cầu khẩn cho lão quan kia sống sót đến ngày mai.

"Nói." Triệu Tử Dương không cao không thấp, trầm trầm ổn ổn phát ra mùi thuốc súng nồng đậm.

Trên trán đã ứa ra một lớp mồ hôi mà không dám lau, lão quan tiếp tục 'sự nghiệp vĩ đại' mang tên 'cứu rỗi chúng sinh'.

"Thần nghĩ bắc Kỳ thành là do quân địch đánh úp nên quân ta chưa kịp phòng bị. Nhưng thiệt hại vẫn là không đáng kể, chính là..."

"Vậy khanh nghĩ trong chiến trận mà dùng mấy chữ 'không kịp phòng bị' là chiến sách?"

"Hò...hoàng thượng minh dảm. Thần...thần tuyệt không có ý đó."

Lần này thì mồ hôi lão quan đã không khách sáo mà tuôn ra đến ướt cả bào quan.

"Vậy Lý khanh là ý gì?"

Hắn lại không nhân nhượng, uy giọng nguy hiểm. Mắt ưng đen sâu neho lại càng phát ra tia bá đạo.

"Ý là..." Bỗng đầu thanh âm trong trẻo, êm dịu như nước, dịu dàng tựa gió xuân kéo dài ra. Tất cả đồng loạt hướng về tiếng nói kia. Một bóng dáng mềm mại, bạch y như lụa tha thướt bước vào.

Mọi người lập tức đồng lòng tưởng niệm cho ngày này năm sau nữ nhân kia sẽ được cỏ mọc xanh mướt chứ không phải là phan thây bất mộ.

Lại nói tới nữ nhân lớn gan dám xen ngang vào cuộc triều chính đang nóng như chảo dầu sôi này. Nàng mỉm cười rạng rỡ, để lộ hai lúm đồng tiền xinh đẹp. Hai tay chấp sau lưng, không sợ chết tiếp tục ưỡn ngực cao giọng.

"Nội trong hai ngày. Ta có thể giải quyết xong quốc sự đang khiến ngươi đau đầu."

BÙM một tiếng.

Dường như trời sập cũng không đáng sợ bằng tình cảnh hiện thời.

Thân là nữ nhi dám xông vào chính điện đã là tội 'tru di', đằng này còn lớn mật đem chuyện quốc sự đến 'thiên tử' còn phải căng đầu suy tính mà nói như thế tối nay ta sẽ ăn cơm vậy.

Tội này...bằng cả...bằng cả...

Aizzzz...to quá nên không biết nên so sánh với gì cho phù hợp.

Bá quan văn võ đồng loạt nín thở, thần kinh căng ra nhìn biểu hiện của vương. Liền không khỏi vui mừng khi thấy mình đoán đúng. Vương đang rất tức giận. (Tg: vui mừng ??? Mấy lão gia gia cũng biến thái quá đi.)

Triệu Tử Dương lãnh khốc soi xét nàng. Trong đầu không ngừng hiện lên những đường cong, tiếng thở dốc và da thịt nàng tối qua.

Thân là thiên tử lại trước mặt bá quan nghĩ tới những hình ảnh tà dâm.

Thật là đau lòng.

Làm vương như hán thật thất bại. Thất bại a.

Aizzz...

Hà Diễm yếu điệu, thanh thoát tinh khiết với bạch y tựa tiên nữ, uyển chuyển bước đến giữa điện, nụ cười vẫn giữ trên môi.

Như sức tình, thái giám công bên cạnh Hoàng đế hét lên.

"Dân nữ to gan. Dám tùy tiện xông vào đại điện. Ngươi đâu. Bắt..."

"Đến lượt ngươi nói?"

Hắn không thèm liếc, giọng âm lãnh khiến thái giám công im bật. Châm tay run rẩy đến chiếc quạt lông vũ trong tay cũng cảm không nổi mà muốn rớt xuống.

"Vi...vi thần không dám."

Hừ lạnh một tiếng.

"Hảo. Ngươi nói vậy. Trẫm chiều theo ý ngươi. Có điều nếu hai ngày sau tình hình vẫn không có tiến triển, ta lập tức ném ngươi vào chảo dầu."

Nói xong, hắn đứng dậy quay người vào trong, phán thêm một câu.

"Bãi triều."

"Ta đã nói vụ này la trao đổi chưa nhỉ?"

Đồng cứng.

"Ta đã nói...ta sẽ giúp Hoàng thượng không công không nhỉ?"

Âm thanh kia tiếp tục vang vọng trong cái không khí dường như đang đóng băng.

"Điều kiện? Ngươi nghĩ có thể?" Triệu Tử Dương chậm rãi xoay người. Đầu ngẩng cao, mắt ưng nheo lại, tựa như bá chủ áp bách từ trên cao nhìn xuống khiến kẻ khác không rét mà run.

Run cái gì? Hà Diễm nâng chũr run thì các người run cái gì?

Hừ...nếu không phải nghe được hai cung nữ kia nói chuyện, biết được Ngũ phủ ở Đại thành có một loại thảo mộc quý, ba trăm năm mới nở hoa một lần mà hoa của nó khi chế được, khi uống vào có thể xuyên.

Đã vậy, thảo mộc này bị tuyệt cấm. Chỉ có duy nhất thân y gì đó được dùng thì ta đã không ở đây. Ta mà không mong muốn xuyên về nhà thì còn lâu mới giúp các ngươi phá bỏ sử học.

"Nga...làm hoàng đế như ngươi thật quá khôn ngoan đi. Thịnh trị quốc gia theo chế độ chuyên quyền? Thịnh trị được bao lâu a? Đã không đồng ý thì

đành vậy. Coi như ta chưa nói gì."

Hà Diễm phát phát tay làm như thất vọng. Một bộ dáng muốn quay người đi khỏi.

Nhưng trong tâm lại cười lạnh, để xem người dám không đáp ứng? Bách khoa Hà mỗ nữ ta chống mắt xem cái loại bạo vương dùng bạo lực áp chế như người sẽ ngồi kia được bao lâu.

"Hảo. Ta đáp ứng."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: xuyên qua không tề

Ngồi trong Ngự thư phòng

Triệu Tử Dương trong lòng phát sinh tức giận, liền không khách sáo mà...nghe rằng.

Nhìn cảnh này trước giờ đều là chưa từng thấy qua hoàng đế cuồng đạo uy nghi tức giận đến vậy, khiến không ít cung nữ thái giám đến hể rằng nói chuyện cũng không dám vì sợ rằng va vào nhau mà cần phải lùi.

Nữ nhân đó...nữ nhân đó...

Là nàng ta muốn chết sớm chứ không phải hấn ép. Để xem người giải quyết thế nào.

Hai ngày nữa, không cần đến sự việc xấu đi chỉ cần là tình hình vẫn giữ nguyên không tiến triển thì đừng trách hấn tàn độc.

Chết tiết.

Bao năm làm vương, chưa có thần dân nào dám náo loạn khinh thường hấn đến vậy? Vương tử sinh ra trong tranh giành, thống trị bằng bạo lực, giữ vững bằng huyết mầu như hấn còn đầu đầu muốn chết mà chưa giải quyết nổi.

Đằng này một dân nữ không rõ xuất thân, chỉ vì cứu mạng ta mới được lưu lại trong cung, chỉ vì khả năng nàng ta chính là thần y kia giữ trong tay vật hấn cần nên mới được an an ổn ổn ở đây, lại nhẹ nhàng phán một câu 'hai ngày'.

Hảo...thật hảo.

Ta sẽ chống mắt lên xem

(Tg: chống đi. Chống đi. Diễm nhi ta sinh ra đâu có ngu muội như người.

TTD *liếc mắt lạnh lùng*: ta cho người nói?

Tg *rét run* lắc đầu quảy quảy.)

Bực mình.

Suy đi nghĩ lại cũng không rõ tại sao lại bực mình đến vậy. Hừ...

"Người đâu."

"Có...có thần. Hoàng thượng có gì dặn dò."

Lập tức như biến thân, một thái giám "hiện nguyên hình" ngay sau khi hấn vừa dứt lời.

Liếc nhìn một lượt từ đầu đến chân tên thái giám trước mặt, Triệu Tử Dương cũng nghi ngờ không biết liệu hấn có học môn võ thần bí nào đại loại như Biến thân thần công hay ẩn thân thần công không mà nhanh đến khó tưởng. Nếu đúng thì phải bắt hấn dạy mới được.

Còn đối với thái giám kia, 'nàng' uỷ khuất khi bị soi mói liền vã mồ hôi, răng đập vào nhau không thương tiếc.

Trong lòng tự trấn an rằng mình thực may mắn khi là thái giám, nếu không đã không chịu nổi mà ra cả quần rồi.

Nuốt nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng để tim không đập chân không run gây ảnh hưởng đến tâm trạng của lão lão thiên tử, ảnh hưởng đến tính mạng

mình. Liền nghe truyền xuống

"Chuẩn bị ra hậu hoa viên."

"Vâng."

Lão lão thiên tử là tâm trạng không tốt muốn đi ngắm hoa a.

Rùng mình một cái.

Ngắm hoa? Cầu mong không phải là diệt hết hoa trong hậu hoa viên đi.

Hậu hoa viên tối nay không trăng

Mờ mờ ảo ảo hiện lên trong ánh sáng lập lòe của những ngọn lửa đuốc.

Được rồi. Hắn thừa nhận là hắn không phải đến để ngắm hoa mà là đến để...khụ...để 'vô tình' nhìn thấy nữ nhân kia.

Trong khi hắn tuyệt đối tin tưởng sẽ gặp Hà mỹ nữ thì trước mặt lại là một lam y mỹ nam hướng hắn đi tới.

Lam y mỹ nam?

Không sai. Là một nam nhân vận lam y nam tử. Dáng người thanh thoát, da trắng tựa men sứ, mắt to mày liễu, mũi cao môi đỏ. Mỗi cử động bước chân đều là toát nên vẻ thanh tao thoát tục. Đẹp yêu mị.

Nam nhân xinh đẹp hắn từng gặp qua, không nhiều nhưng đủ để hắn không cảm có cảm giác bài xích. Ít nhất lấy ví dụ là hoạ thần Doãn Đình Tổng. Aiz...mày là tên đó không có ở đây. Nếu không nhìn thấy một nam nhân sắc nước hương trời thế này mà không lòng lộn lên mới lạ. Ít ra thì so với hắn cũng hơn vài phần.

Có điều...

Nhìn tên này quen mắt a. Thật quen.

Lại nói...

Sao hậu hoa viên lại có nam nhân lạ mặt?

Vấn vợ suy nghĩ thì mỹ nam công tử đã bước đến, hơi nghiêng mình về phía trước hành lễ.

"Hoàng thượng. Người đi đâu giờ này a."

Triệu Tử Dương không nói, chỉ hừ lạnh một tiếng soi xét nam nhân kia.

A...nhìn xa đã đành. Nhìn gần lại càng xinh đẹp khiến ngoại nhân mê mẩn.

Nếu không phải đã gặp qua mỹ nam thì hắn dám khẳng định trước mắt kia là nữ giả nam.

Nhưng là...

Nhìn qua vòng một của tên này phẳng lì tựa con đường lát đá hoa cương phía sau hậu hoa viên, Triệu Tử Dương lại không tài nào mà nghĩ ra nam nhân này là nữ. Liệu có chăng là tên này cắt phẳng đi hai quả núi trước ngực, mà đó dĩ nhiên là vô khả năng.

"Người là..." Triệu Tử Dương ánh mắt mang theo ý tứ nghi ngờ mà không cho phép không trả lời.

Nam tử kia cũng rất nhanh nhẹn đáp lễ, hai tay chấp trước mặt, cúi người hướng phía trước mà tươi cười.

Nụ cười rạng rỡ tỏa sáng cả khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh, dưới ánh đuốc dập dờn lại càng hư ảo xinh đẹp cùng với đôi lúm đồng tiền như ẩn như hiện.

"Vi thần họ Hạ tên Diễm. Hạ Diễm là tên thần."

Hạ Diễm? Hà Diễm?

Khoé môi Triệu Tử Dương vội vàng vẽ ra độ cong không kiềm chế. Hoá ra là vậy, bảo sao thấy tiểu tử này quen mắt.

"Haha...hoá ra là Hạ công tử."

"Chính vì thân."

Mỹ nam cũng cười, nụ cười nhẹ nhàng lấy đi của hắn một nhịp tim.

Bước dần tới hồ nước lớn nhất và cũng là duy nhất tại hậu hoa viên.

Đây là nơi dễ tức cảnh sinh tình với non nước thiên nhiên, gió trăng hữu tình, nhân tình hữu ý.

À khu... dĩ nhiên là mỹ nam tử với tên bạo vương không có cái hữu ý đấy.

Hắn đi trước, mỹ nam đi sau, theo sau nữa là hai hàng cung nữ thái giám một mực cúi đầu. Hắn đi nhanh thì bọn chúng đi nhanh, hắn đi chậm thì bọn họ đi chậm, hắn dừng thì đảm bảo không có ai dám nhúc nhích.

Chỉ có nam nhân kia là không sợ trời không sợ đất, giữ nguyên tốc độ bản thân. Lúc Triệu Tử Dương đi nhanh thì hắn tụt sau kia, khi Triệu Tử Dương bước chậm thì hắn lại vút lên trước, khi Triệu Tử Dương đứng lại thì thấy hắn đang đứng bên hòn son giả cạnh hồ mà ngẩng ra.

Bình tĩnh... bình tĩnh...

Vua của một nước không thể vì một cái nữ nhân mà náo loạn tâm. Như thế là mất phong độ.

Hà Diễm ơi là Hà Diễm. Nếu không phải muốn xem ngươi muốn giờ trò gì thì ta đã cho ngươi đi hầu rượu Diễm Vương lão gia rồi. Hừ

Nghĩ thì nghĩ, chân hắn cũng không nhanh không chậm mà quay lại nơi lam y nam tử đang đứng.

"Nhìn gì?"

"Nhìn về quốc sự a." Thanh lam nam tử không quay đầu mà hờ hững đáp.

"Quốc sự? Hừ... ngươi có cách gì?"

Dù sáng nay nói vậy nhưng trong lòng hắn vẫn là không an tâm để yên cho nữ nhân chân yếu tay mềm như nàng động vào. Lỡ như...

Aiz...

"Tôn Tử viết: tri kỷ tri kỷ giả, bách chiến bách bại, bất tri kỷ nhi tri kỷ, nhất thắng nhất phụ, bất tri kỷ bất tri kỷ, mỗi chiến tất đãi." (Biết địch biết ta, trăm trận không bại, biết ta không biết địch, trăm thắng trăm bại, biết địch không biết ta, trăm nào cũng bại.)

Không nhanh không chậm, mỗi chữ như thấm vào tâm. Triệu Tử Dương không khỏi mở lớn mắt nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trước mặt, một hồi tán thưởng. Nhưng mà...

"Tôn Tử?" Là ai mà cao siêu kiến thức binh pháp, hắn chưa từng nghe qua.

Hà Diễm đảo tròn mắt. Hê hê... ta quên mất là Chirderu thời kỳ này vẫn là chưa biết tới Tôn Tử lão nhân.

Nghĩa là... khác nào nàng ở đây là thánh nhân rồi. Sử học, tính toán, y học, toán học, hoá học, lý học.... tất cả đều không thua kém.

Ahahahaha... xem ra xuyên qua cũng không hẳn là tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cảnh xuân dưới nước

Hậu hoa viên.

Trăng thanh gió mát

Đèn đuốc chập chòn

Cạnh hồ nước trong vắt đang gợn sóng vì những làn gió nhẹ nhàng vờn đùa. Hoa cỏ lay động khẽ khàng, toả ra hương sớm nồng đậm.

Sương...mang theo những giọt trong suốt đọng trên những phiến lá rồi rơi rớt trên nền đất.

Hòn sơn giả xanh mướt cũng rung rinh những tán lá trên đó như muốn hoà vào cảnh sắc xung quanh.

Chỉ là cạnh đó, cảnh sắc xinh đẹp nhìn vào lại hết muốn hoà mình.

Một nam tử uy nghi, long bào ánh kim, quanh người phát ra khí chất vương giả, ngạo nghễ toả hàn khí khiến kẻ khác bất giác tự cúi mình.

Một nam tử dáng người nhỏ nhắn thanh thoát, khoác lên lam y lại càng toả ra khí chất thanh cao nhã nhặn, không vương bụi trần, rất khiến người nhìn vào không khỏi nghi ngờ hẳn là một nam nhân tiên tử.

Chỉ là...

Cái thái độ đắc ý vể lên mặt cộng với nụ cười thâm hiểm tựa như cáo non thấy mồi. Thì ai cũng hẳn phải ngán ngấm mà phán: cáo đội lốt thỏ.

Nhận ra bản thân cũng quá phần khích vì ý nghĩ thánh thần vừa rồi, hắn cũng ưỡn ngực cao giọng.

"Khụ...ta đến là muốn thỉnh hoàng thượng ngự và một vài ám khách giỏi để hộ ta đến nước địch giải quyết quốc sự."

"Người đảm bảo?"

Dù gì...hai ngày là quá ít.

Cũng là quá dài.

Hai ngày để nàng ta giải quyết, có thể nàng ta sẽ không giữ được mạng sống.

Hai ngày để hắn chờ đợi, nếu nàng ta thất bại, thì cái giá phải trả cho khoảng thời gian đó có thể là toàn bộ quốc gia.

"Đương nhiên."

Lam y mỹ nam giọng đầy kiên quyết, nhìn thẳng mắt hắn mà trả lời không chút do dự.

Trong khung cảnh trịnh trọng ấy...

"Aaaaaaaa....."

Tiếng thét thất thanh của mỹ nam vang vọng bốn phương khiến chim chóc đang ngủ vùi cũng tán loạn bay đầy trời.

Và nam nhân kia không khách khí mà "Bùm" một tiếng - hụt chân rơi xuống hồ. Lý do đơn giản đến mức khiến người nghe phải ngã ngửa, có con chuột chạy qua chân.

Vâng! Là chạy qua chứ không phải đóng đinh dưới chân hắn.

Aaaa...khốn kiếp.

Hoàng cung mà có chuột. Ta nguyện rửa ba đời nhà ngươi, tên chuột đáng chết kia.

Lam y nam tử rơi xuống nước chỉ thấy quấy đạp một lúc rồi chìm ngấm không thấy động tĩnh. Triệu Từ Dương liền nóng đảo mắt nhìn quanh.

Không có gì. Làm sao?

Chẳng lẽ...

Đúng a. Nữ nhân quan trọng nhất là giữ thanh tiết. Làm gì có ai dám cời đồ tập bơi.

Hắn tử nhỏ đã hiểu biết về nam tôn nữ ti. Ở thời đại đến cả nam nhân cũng không mấy ai biết bơi, huống chi nữ nhân.

Không hiểu sao bất giác hắn cảm thấy muốn phát điên khi nghĩ đến công nữ nhân kia gặp phải chuyện. Liền không nghĩ ngợi mà nhảy xuống hồ dưới sự ngạc nhiên đến tròn mắt của tất cả cung nữ thái giám.

Đương kim thánh thượng...

Đương kim thánh thượng của bọn họ...

Không biết bơi mà.

Lạnh

Nước hồ thấm dần

Ma sát da thịt càng gây nên sự buốt lạnh đến đông cứng

Trong làn nước trong vắt vì buổi tối mà không nhìn được rõ

Triệu Tử Dương dưới sự áp đảo của sức nước, sự ăn mòn của cái lạnh thấu xương mà không tự chủ nghiêng chặt răng mím lại bạc môi đang dần chuyển tím

Nữ nhân kia ở đâu được?

Hắn cố gắng mở mắt nhìn quanh vẫn là không thấy bóng dáng lam y đâu.

Chết tiệt.

Hắn thiếu không khí.

Chết tiệt.

Hắn không thở được.

Đôi mắt cố mở nhìn lấy xung quanh, sức lực dường như bị sức nước rút cạn, hắn bắt đầu đuối.

Vương tử một nước lại chết nhảm thế này?

Nhưng mà vẫn là không thấy nàng ta.

Đang đấu tranh với sự điên rồ vì một cái nữ nhân bất minh thì hắn cảm nhận được một lực đạo từ phía sau.

Đi?

Chẳng lẽ lại có thích khách?

Hắn quẫy đạp, dùng lực đánh kẻ đang ẩn nấp sau lưng. Chân đạp, tay đẩy.

Sau một hồi vật lộn, một mảnh áo của tên đó rơi ra, đập dòn nhẹ nhàng trôi trong làn nước.

Mảnh áo màu thanh lam

Mảnh vải mềm mại lượn lờ trước mắt hắn

Quay mặt nhìn lại...

Nàng ta... Hà Diễm vì hắn náo loạn mà cảnh xuân lộ ra

Áo sam tung bay, lộ liễu bờ vai trần trắng nõn cùng tám vải trắng nẩy giờ khéo léo che đậy đi bộ ngực tròn trịa cũng tung xoã trong thứ chất lỏng buốt lạnh này.

Che dấu đi đôi núi tuyết hùng vĩ kia...hắn là nàng ta nở lòng làm vậy a. Nếu là hắn thì đã đau lòng muốn chết rồi.

Đi?

Một hoàng đế như hắn mà chỉ đề đầu óc vào những chuyện này? Thật không biết tự lúc nào bộ não hắn đã đen tối đến vậy. Aiz

Nhưng dù có phi nhỏ bản thân đến đâu thì hắn cũng thật sự không thể rời mắt khỏi cái hình ảnh trần ngập xuân sắc trước mắt.

Dường như quên đi bản thân đang ở dưới nước, quên luôn cả bản thân không biết bơi mà giương mắt nhìn về bóng dáng trần truồng kia.

Hà Diễm giận đến tím tái mặt mày, nhưng là hoàn cảnh không cho phép nàng bỏ mặc hắn.

Vì có ngu ngốc đến đâu thì cũng không tự mình ngoi đầu lên rồi ba ngày sau xác của hoàng đế mới nổi thì khác nào đào mồ chôn mình.

Muốn há miệng chửi thề hắn một câu nhưng là đang ở dưới nước, đành chỉ biết dùng mười ngón tay xinh đẹp che đi núi non mượt mà tuyết trắng.

Lấy chân quấy nhẹ đi đến bên hân, định đẩy hân lên vì không còn thời gian mà cạn kiệt không khí thì một thủ lực chạm đến nơi đang bị phơi bày, khiến thân thể nàng bỗng chốc cứng đờ.

Hân một tay siết chặt lấy eo thon, tay còn lại xoa nắn lấy nơi mềm mại của nàng.

Cảm nhận thấy sự mềm mại đến đầu óc phát điên, hân lại càng dùng lực mà thâm tóm nơi đầy đà, mặc cho Hà Diễm đang mở to mắt quấy đạp hân ấn nhẹ lên đôi nhụy hồng đang nở hoa khiến nàng một trận run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Uớt át (phần 1)

Siết nhẹ lấy ngón tay đang kích động run lên, Hà Diễm lúc này không khí đã gần như cạn kiệt không còn sức lực mà đôi co.

Chỉ còn biết trợn mắt uy hiếp, nhưng lại như vô tình trở thành động lực khiến hân ngồng cuồng tham lam trên thân thể nàng.

Còn hân...

Đang tận hưởng cảm giác mê nghiện trên đầu ngón tay truyền đến, cổ nén cảm giác thiếu dưỡng khí trong lồng ngực, hân đặt lên môi mềm mại nàng, chiếc lưỡi thom tho quyến luyến linh hoạt ra sức càn phá.

Cảm giác buồng phổi dính sát vào nhau chân thực đến đầu óc xoay vòng.

Nàng..

Nàng..

Nàng..

Không thở nổi.

Hà Diễm dồn hết sức lực còn lại xuống mũi ngón chân, cố gắng quấy đạp đưa cả hai cái đầu ngoi lên mặt nước.

Cuối cùng thì cũng có không khí, oxi của ta, oxi quý báu..

Hít hà lấy cái chất khí chiếm hơn chín mươi phần trăm trong bầu khí quyển, Hà Diễm muốn há mồm nhưng là miệng nàng vẫn đang bị tên ôn quân kia chiếm lấy, đành phải sống chết hít vào hơi sâu bằng mũi rồi thở ra, khuôn ngực phập phồng được lấp đầy, lá phổi cũng nhanh chóng mở rộng.

Thú thật...nàng thực sợ chết.

Mảnh lụa mỏng manh nhẹ nhàng bay

Tiếng nước chảy truyền đến

Róc rách...róc rách...

Phòng tắm tại chỗ phòng ở Các viên rất rộng. Màu chủ đạo là màu trắng tinh khiết, bể tắm được làm nên từ gỗ đình hương lâu năm, phảng phất mùi thơm nhàn nhạt cộng với mùi hoa hồng trong nước khiến thật thoải mái khứu giác.

Một bàn tay trắng nõn giơ lên, nước nóng trong bồn bốc hơi tạo nên chút mờ ảo mê ly, Hà Diễm như nàng tiên buông thả mái tóc suôn dài dập dềnh trong làn nước rải đầy cánh hoa, những giọt nước long lanh đọng trên làn da non mềm rồi nhẹ nhàng lăn xuống theo đường cong cơ thể.

Bộ ngực nằm một nửa phía dưới mực nước, lại tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, thật thoải mái thị giác.

Nghĩ lại vừa rồi đã nhanh chóng ngăn ngừa bản thân cho tên hoàng đế kia một bạt tai, nếu không cái mạng nhỏ hân đã không giữ được. Chỉ biết đẩy hân ra xa rồi leo lên bờ chạy thẳng về phòng.

Aizz

Mất mặt quá đi. Trước mặt bao nhiêu người như thế mà hấn ngang nhiên dám làm vậy. Ai còn dám lấy nàng khi tiếng xầu này đồn xa a.

Nhưng mà...là nư hôn kia cũng không tệ.

Lấy ngón tay thon dài sờ lên cánh môi ướt mềm, Hà Diễm ngốc nghếch cong môi.

Nhưng chưa kịp hồi tưởng hết thì "loạt xoạt" những tiếng động lạ truyền tới.

Tiếng cánh cửa khẽ kêu 'két' khiến Hà Diễm giật mình. Vội đứng dậy khỏi bồn tắm nhanh chóng với tay giật mạnh tấm màn, xoay ba vòng đã biến tấm màn thành một bộ váy dài trần vai.

Trước mắt nàng lập tức xuất hiện là một hắc y nhân.

Lại là hắc y nhân?

Ánh mắt dò xét nhận ra ngay hấn đang bị thương, máu từ tấm vải hấn băng bên cánh tay phải bắt đầu thấm đẫm cả màu đen của y phục.

Khuôn mặt được bịt kín chỉ còn lại đôi mâu quang sắc bén, mày kiếm nhíu lại, hơi thở nặng nhọc cầu xin.

"Cô nương, thứ lỗi đã làm phiền đêm khuya, nhưng có thể cho ta nương nhờ một lúc?"

Nàng còn chưa kịp mở lời thì bên ngoài lại có tiếng bước chân thị vệ đồn dập kèm với tiếng nói đôn thúc.

"Nhanh. Nhanh tìm cho ra hấn. Bằng không ngày mai các ngươi sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời."

Tiếp theo là "văng văng dạ dạ" và tiếng gõ cửa phòng nàng.

"Hà cô nương. Hà cô nương."

"Háo. Ta đây. Có chuyện gì."

Hà Diễm lấy giọng bình tĩnh, ra vẻ không biết xảy ra chuyện mà nói với ra.

"Thứ lỗi cho bọn thuộc hạ được lục soát phòng của Hà cô nương. Để tránh thích khách đột nhập vào phòng cô nương."

Hoá ra hấn là thích khách.

"Ta...không...không được. Không có ai ở phòng ta. Ta rất an toàn, không cần các ngươi làm phiền nhiều. Vậy nên..."

Giọng nàng pha chút hoảng hốt, còn chưa nói xong thì ngay lập tức bị tiếng phá cửa xông vào cắt ngang.

Một hồi lục soát không có gì kỳ lạ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài phòng tắm.

"Hà cô nương, đúng là không có. Thứ lỗi nhưng...chi còn mỗi nơi này là chưa lục soát."

"Không đượccccc. Ta đang tắm."

"Nhưng là..."

Nhưng là cái đầu nhà ngươi. Tại ngươi bị làm sao đấy, nữ nhân trung cổ quan trọng tiết hạnh, đang tắm mà các ngươi dám xông vào?

"Không nhưng gì hết. Ta...ta đang tắm, đừng phiền ta."

Nghe Hà Diễm lớn tiếng, bọn thị vệ nhìn nhau vẻ mặt khó xử. Người có vẻ là Đại thị vệ, gương mặt tuấn tú, da dẻ nâu đồng, mang theo vết sẹo kéo dài từ trán trượt qua mắt phải đứng lên trên, hạ giọng.

"Hà cô nương đang tắm. Vậy thì..."

Không nói hết, gần như là ngay lập tức, cánh cửa phòng tắm được mở ra cùng với sự tràn vào của toàn binh vệ.

Kéo theo đó là gương mặt ngạc nhiên đến mở to của những kẻ vừa xông vào và...

"Aaaaaaaa...."

Tiếng thét vang động thiên địa của Hà Diễm khiến bọn họ đỏ mặt chạy xộc ra ngoài. Và lời xin lỗi rồi rút từ Đại thị vệ, sau cùng còn cẩn thận đóng cửa lại cho nàng.

Sau khi xác nhận là không còn một ai, Hà Diễm từ từ bước ra khỏi bồn tắm, quanh người vẫn là đang lấy vải mảnh làm y phục.

"Người ra được rồi."

Một bóng dáng màu đen từ trên trần nhà bay xuống. Ôm lấy cánh tay đang bị thương, hắn nghiêng mình nhìn Hà Diễm.

"Cảm tạ cô nương đã giúp đỡ."

Hà Diễm không đáp, chỉ đi lại phía góc phòng, lấy ra một hộp nhỏ, hướng về hắc nhân mà ngoắc ngoắc ngón tay.

Dù không hiểu sự tình, hắc y nhân vẫn là nghe lời, đi về phía nàng.

"Ân tình này ta nhất định sẽ báo đáp, bây giờ ta xin cáo..."

"Người ngồi gần đây. Ta băng vết thương cho."

Hả?

Hắn ngơ ngác giương đôi mắt sắc sảo nhìn nàng thăm dò. Vẫn là không hiểu nữ nhân này muốn làm gì.

Ở trong hoàng cung. Vậy hắn là người của Triệu Tử Dương. Vậy sao còn giúp hắn? Sao còn muốn trị thương cho hắn?

Nữ nhân kỳ lạ.

Nghĩ là nghĩ. Còn nghe lời vẫn là việc của nghe lời. Hắn ngồi xuống cạnh nàng, mặc nàng xé toạc miếng vải trên tay mình rồi tỉ mỉ bôi thuốc, băng bó cho hắn.

Dường như rất có kinh nghiệm, chỉ chốc lát vết thương đã được xử lý xong. Ngó nghiêng cánh tay được băng bó rất cẩn thận của mình, hắn có chút tán thưởng.

Xem ra kỹ thuật không tồi. Chẳng lẽ là thái y? Vậy thì không thể ở trong Các viên. Nàng ta là ai?

"Hào a. Người có thể đi."

Hà Diễm nhìn hắn nở nụ cười với lúm đồng tiền xinh đẹp, đôi mắt long lanh chớp nhẹ, giọng nói như nước mềm trôi qua thính giác đến mê khiến hắn chốc lát sững người, lại nhanh chóng lấy lại hồn phách đứng dậy cáo từ. Sau đó bằng cửa sổ, hắn nhẹ nhàng vút đi, nhanh hơn cả con gió trên ngọn cây ngoài kia.

Hắc y nhân vừa nhún từ ngọn cây sang bờ thành, vừa mặt đỏ tim đập nhớ lại cảnh tượng xinh đẹp hắn thấy lúc nấp ở trên trần nhà nhìn xuống, nơi đó...khe núi trập trùng nhô cao khỏi mặt nước...tim lại lạc mất một nhịp.

*** _____

Hắc y nhân rời khỏi, Hà Diễm thở dài một hơi.

Tắm cũng không yên với cô đại nữa. Thật là...

Nàng vút bỏ tấm mảnh che trên người, thân thể lại lần nữa phơi bày ra dưới ánh đèn vàng nhạt của phòng tắm rộng rãi.

Hắn - Triệu Tử Dương đang đứng ngây trước cửa phòng tắm.

Mắt ung mở lớn, bạc môi vô thức mím lại, buồng phổi một lần nữa hít thở khó thông nhìn Hà Diễm 'thoát y' ngay trước mắt.

Dường như cũng cảm nhận được thứ nóng rực đang chiếu thẳng vào mình, Hà Diễm quay đầu lại, nhìn thấy đôi mâu quang của ai đó đang bị dục vọng làm cho âm đục lại thì giật mình, vội một tay che nơi núi non, một tay che đi hang động phía dưới.

"Người...người...người...TRIỆU TỬ DƯƠNGGGGG....."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: ướm át (2)

"Triệu Tử DƯƠNGGGGG....."

Tiếng thét làm hấn nhú lại đôi mày kiếm tuấn tú. Tim đập 'bộp' vào lồng ngực một cái khiến hấn khó thở, vội vàng ửng hồng khuôn mặt mà muốn chạy ra ngoài kiếm nơi hít thở.

'Rầm!' cánh cửa phòng tắm đóng lại.

Hà Diễm thờ phào, hoá ra hấn cũng không đến mức không biết liêm sỉ.

Lại 'rầm' một tiếng, cánh cửa mở ra. Hà Diễm giật mình quay người, lại dùng chiêu cũ...lấy tay che đi vùng gây nên kích thích thị giác.

Chỉ là lần này không còn thần trí mà hết hay rửa xả, mà chỉ mở lớn đôi mắt đẹp nhìn kẻ đang đứng kia.

H...hấn...tháo đai lưng làm gì vậy?

Muốn làm gì vậy?

Định đùa gì vậy?

Sao còn tháo cả áo bào?

Hà Diễm nằng nhát gan, đừng đùa với nàng. Huhu...

Triệu Tử Dương một thân long bào đang dần tháo bỏ phụ kiện trên người.

Ngón tay vụng về tự cởi lấy áo bào.

Có trời mới biết, đây là lần đầu tiên hấn biết cởi quần áo là như thế nào.

Từ nhỏ hấn đã được hầu hạ tỉ mỉ, từ chải tóc đến đội miện, từ đeo vớ đến đi giày, từ áo ngủ cho đến áo bào, tất cả đều đã có kẻ hầu hạ.

Nhìn nàng đang ngây ngẩn mờ to mắt hướng về phía mình, hấn 'ực' một tiếng, khẽ nuốt nước miếng ngán bản thân không phát điên vì nàng.

Cơ thể mượt mà, làn da căng mịn trắng nõn dưới ánh đèn nhạt càng tăng thêm vài phần mê hoặc. Chiếc cổ nhỏ nhắn với phần xương quai tỉnh tể, chuyển xuống dưới là nơi núi non trắng sáng đang được những ngón tay thon dài che đậy. Ngón tay kia là do vô thức mà tạo sức ép lên đó, lại khiến đôi bông đào căng tròn ra, dưới ánh mắt hấn lại là sự khiêu khích vô tường.

Trống ngực dội lên tiếng 'thình thịch'.

Là nơi đó bảo hấn nhanh tiến về đằng trước.

Phía đầu não lại ra sức ngăn chặn, người là thiên tử, là vương một nước, lại vì một cái không rõ nữ nhân mà nổi dục vọng. Không đáng.

Nơi đó lại lên tiếng kêu gào, người nhìn đi, bộ ngực căng tròn, vòng eo thanh mảnh, và cả hàng động ả ướt mềm mại đang chờ người. Người là vương, nhưng cũng là một nam nhân sinh lý bình thường. Chẳng lẽ sau bao nhiêu lần khiêu khích như thế mà vẫn không mấy may thì ta thật nghi ngờ giới tính người.

Đúng vậy. Người ta bảo 'quá tam ba bận', hấn cũng chỉ là một nam nhân. Cũng là một kẻ phải được giải toả phần thân dưới.

Nàng ta khiêu chiến với hấn bao nhiêu lần như vậy, hấn là chịu đựng đến muốn nổ tung rồi, nhưng lại không thể phát sinh với kẻ khác. Không có cảm giác.

Không có cảm giác?

Vậy với nàng ta là có cảm giác?

Vậy hấn phải ném thử cảm giác của nàng ta mang lại.

Siết nhẹ ngón tay đang giữ lấy áo bào, dội ngược lên, lại đeo đai lưng bằng gấm ngọc.

Hấn thở mạnh một hơi, dứt khoát đi ra ngoài, đóng rầm cửa lại. Bỏ lại Hà Diễm vẫn ngu ngơ nhìn theo.

Hấn bị làm sao?

Trong lúc nàng đang cố thuyết phục bản thân cứ coi như làm từ thiện một lần, sau khi đi làm 'việc nước' cho hấn coi như là giữ lời hứa giải quyết trong hai ngày thì sẽ 'chuồn' êm thấm về thế kỷ 21 với thảo mộc ở Ngũ phủ Đại thành. Đến lúc ấy cũng chả ai biết đến nàng là ai nữa thì hấn lại vèo một cái. Xoay một trăm tám mươi độ đi ra ngoài.

Suy nghĩ một lúc, Hà Diễm gật gật đầu với suy đoán.

Chắc là hấn sợ bị nàng chê nhỏ.

(Tg: phụt...chết ta rồi. Nước phun hết ra màn hình. Hóng máy ta rồi.)

Đã thế nàng cũng không sợ nữa. Khoác lên áo ngủ bằng lụa mỏng. Nàng ngâm nga một bài hát hiện đại, sau đó đi ra ngoài, chưa kịp bước chân ra liền đông cứng động tác khi nhìn thấy Triệu Tử Dương đang chễm chệ nằm trên giường nàng.

Mắt ung khép hờ nhìn nàng vẫy vẫy tay.

Gi? Nàng là con cún hay sao mà vẫy?

"Hoàng thượng. Đã tối thế này người còn đến đây là muốn dẫn dò gì thần nữ a."

"Trẫm muốn ngủ."

Hấn há miệng ngáp, bàn tay dơ lên che về lười nhác, tay kia chống đầu trên gối. Thân thể vẫn còn khoác long bào có chút xộc xệch, lại như vô tình hở ra bộ ngực đầy đặn rắn chắc.

Chết tiệt. Ngáp thôi cũng có cần đẹp trai như thế không?

Hà Diễm bước gần tới, khoe miệng nhếch lên

"Người muốn ngủ thì về tẩm cung của người a. Nếu là thấy trống vắng thì cứ gọi tam cung lục viện nữ nhân, hấn là không thiếu mỹ nữ khiến thể gian động lòng."

Hấn ra vẻ nghiêm túc, mày kiếm nhướng lên, chiếc mũi cao thẳng nói lên tính cách cuồng ngạo, bá vương cũng theo khoe miệng hếch lên.

"Là trẫm muốn người thôi."

"Aiz...thật không phải. Ta là không phải nữ nhân của hoàng thượng."

"Người gọi trẫm là hoàng thượng. Thì không chỉ nữ nhân mà bách tính trong thiên hạ đều là của trẫm."

"Người..."

Thôi được rồi. Đó là đương nhiên. Ta không cãi người tên hoàng thượng thôi.

Dù gì tính mạng quan trọng, cũng sắp được về nhà, không thể để hấn phạt lòng mà ban nàng cái chết nàng ngay lúc này được.

Đang suy tính mông lung thì bờ eo bị một bàn tay siết nhẹ lấy khiến tâm đập chân run. Hấn ghé sát tai nàng, hơi thở nóng rực phả vào cổ.

"Người đang câu dẫn ta sao?"

Nhìn xuống làn áo lụa mỏng tanh được nàng khoác lên người, phần áo phía trước không nhiều không ít mà lộ ra đôi ngực tròn trịa. Nàng ta còn không mặc yếm ngực.

Hấn cúi xuống hôn phía sau gáy nàng, bàn tay to lớn luồn vào nơi lộ ra xoa nắn, cảm nhận thân thể trong lồng ngực đang bắt đầu biến đổi nhịp thở.

Nắm lấy nụ hoa trước ngực, ấn nhẹ khiến nàng khó chịu ưỡn người lên, hơi thở bắt đầu khó nhọc mà thở dốc.

Ánh đèn vàng nhạt, nhẹ nhàng tăng thêm thập phần ám muội cho cảnh tượng kia.

Một nam nhân tuấn tú ôm lấy một nữ nhân tiên từ, bàn tay hấn lại không an phận cời bỏ đi lớp áo mỏng manh còn sót lại. Tấm áo trượt nhẹ xuống theo đường cong thân thể, lộ ra làn da bóng nhờn trong suốt.

Hấn xoay người nàng lại, cúi xuống hôn môi, chiếc lưỡi càn quấy mọi ngóc ngách trong khoang miệng nàng, bàn tay trượt từ bờ lưng tròn tru xuống dưới, xoa nắn nơi cong ra đằng sau, Hà Diễm vừa bị hấn trêu ghẹo, vừa bị hấn hôn đến thiếu đường khí mà quay cuồng đầu óc. Chỉ cảm thấy một luồng khí nóng chạy dọc thân thể lại bị một lực đạo nhẹ nhàng đẩy nàng ngã xuống nơi êm ái.

Liền đến khi nàng sắp cạn kiệt không khí thì hấn mới thôi cắn mút môi nàng, bờ môi đã mềm nay lại ẩm ướt, chính là khiến hấn càng mê mê và xinh đẹp này.

Căn phòng dường như tĩnh lặng, càng rõ ràng tiếng thở dốc quý mị của cả hai người cùng hoà trộn, tạo nên không gian tràn đầy dục vọng ái muội.

Mắt ung nhìn nàng như kẻ đi săn nhắm trúng con mồi mà chăm chú đến khiến Hà Diễm chột dạ, muốn tránh né đi mà quay mặt sang một bên.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, cổ kiềm chế không muốn nàng ngay bây giờ, vội cúi xuống hôn đôi ngực xinh đẹp đang hùng vĩ đứng lên.

Môi hắn như lửa, chạm đến đầu người nàng ở đó liền nóng như bị thiêu đốt. Hắn há miệng, ngậm lấy nụ hoa hồng nhuận, làm Hà Diễm bị thứ cảm giác lần đầu tiên gặp mà ưỡn đôi bờ môi lên cao hơn, lún sâu hơn vào miệng hắn.

Cảm giác này...cảm giác này...

Ngứa quá...khó chịu quá...cũng thật thích quá...

Một tay xoa nắn bên kia núi tuyết, tay kia cũng không rảnh rồi mà mò xuống nơi huyết đạo mềm mại. Vuốt ve bên ngoài.

Aaa...chỗ đó...chỗ đó không được.

Cổ lửa bất chợt nóng ran khiến cơ thể nàng khó thích ứng, liền ửng đỏ trên làn da trắng mịn.

Tay hắn tiếp tục khuấy đảo, sờ nhẹ lên viên trân châu khiến toàn thân nàng một trận run rẩy đến kịch liệt.

Aa...khó chịu...khó chịu quá.

Ngón tay ấn lên viên trân châu, tiếp tục ấn, lại ấn.

A...luồng điện từ đầu chạy khắp cơ thể, khiến Hà Diễm cong lưng.

Đôi tay tuyết trắng không tự chủ mà tìm lấy tấm lưng hắn lại gặp phải áo bào còn chưa cởi hết.

"Cởi ra."

Triệu Tử Dương trong lúc 'làm việc' vẫn cố gắng gầm giọng ra lệnh.

Hà Diễm cũng không đòi co mà tháo đai lưng ra, sau đó giật lấy áo bào của hắn mà vứt sang bên.

Thân thể cường tráng rắn chắc lập tức hiện ra trước mắt, cự long* cũng được giải phóng. (*cự long: con rồng lớn. Ấc ặc...)

Mở to mắt nhìn xuống hạ bộ hắn.

Lớn như vậy...liệu có phải là sẽ đau chết nàng không?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Vân vũ luật động (warn H)

Hà Diễm trừng mắt nhìn cái thứ chứng tỏ uy nghi nam tử kia vội vàng đỏ bừng mặt quay đi.

Ta xin lỗi. Lúc này đã nghĩ sẽ nhân cơ hội mà chê ngươi nhỏ.

Nhưng bây giờ hối hận rồi có được quay đầu là bờ không? Khụ... Nàng không tưởng tượng nổi tiểu Hoàng Đế kia khi xâm nhập sẽ đau đến thế nào.

Đôi tuyết mềm mại tiếp tục bị lưỡi hắn khuấy đảo, theo bản năng đỉnh đôi nhô cao và cương cứng hơn.

Khó chịu...nóng rực...

Tiếng thở dốc...

Tiếng tí tách...

Mưa? Trời cũng thật biết chọn thời điểm mà trêu chọc. Không cần khóc cho nàng a.

Bàn tay hần to lớn thô ráp, ma sát khuấy động theo vòng tròn nơi huyết đạo đã bắt đầu có chút ẩm ướt.

Bạc môi mỏng chuyển từ trên đỉnh đồi xuống giữa thung lũng, kéo dài đến rón rnhé cắn một cái, Hà Diễm bắt giác giật nhẹ mình, luồng điện chạy ngang thân thể. Vô lực ôm lấy cổ hần, hần lại dây dưa lần nữa trên bờ môi nàng, cơ ngực dày dặn màu đồng ép lên người nàng. Cảm nhận độ đàn hồi đến phát điên của thân thể đang run rẩy phía dưới.

Hần chỉ muốn chửi thề một tiếng rồi hung hăng mà xâm nhập.

Nhưng là vị ngọt của nàng hần vẫn chưa nếm đủ, muốn nữa, nhiều hơn nữa hương thơm tinh khiết này.

Không khí trong căn phòng nhàn nhạt màu vàng tràn ngập tiếng thở dốc dâm dục mỹ lệ.

Ngón tay hần miết nhẹ cánh hoa mềm, sau đó...

Một ngón.

Aa...không. Ngón tay hần đang thâm nhập huyết đạo nàng.

Hà Diễm 'ân' một tiếng, ngón tay bám víu lấy bờ vai cứng cáp kia.

Tóc hần giờ này đã rối tung, mượt mà rủ xuống, vài sợi không an phận rơi lên chiếc cổ trắng ngần.

Hần còn chưa hôn lên đó mà tóc hần đã dăm khi quân rồi.

Ghé sát tai nàng, hơi thở mang theo nhiệt lượng truyền từ tai đến mọi góc ngách cơ thể.

Hai ngón.

Aaa...khôngggg.

Hai ngón...hai ngón....

Nàng đau chết mất.

"Lát nữa sẽ còn lớn hơn."

Di?

Hầ...hần vô si.

Hà Diễm cứng người không dám động đây, làn da càng ngày lại càng ửng đỏ.

Hần...ngón tay hần đang lướt động...a...Đang ra vào chỗ đó...um..không..

Hà Diễm cắn môi dưới ngăn bản thân không phát ra tiếng rên rỉ khả ái nhưng là đôi môi không kiềm chế mà tự ý phát ra những âm thanh ái muội khiến người nghe đều phải mặt đỏ tim đập.

Triệu Tử Dương gồng mình, kéo lấy bàn tay nàng đặt vào hạ bộ. Vừa chạm phải vật lạ nóng ẩm lập tức Hà Diễm giật mình rút tay, lại bị lực đạo nắm chắc.

"Ngoan. Vuốt ve nó."

Triệu Tử Dương âm thanh khản đặc, nhuốm đầy dục vọng dụ dỗ.

Hà Diễm dường như bị thôi miên cũng dần dần thả lỏng, vụng về vuốt ve thứ to lớn của hần.

Cái hành động vụng về như đứa trẻ ba tháng tuổi mới tập nắm đồ vật lại khiến Triệu Tử Dương sáng khoái nhú chặt mày.

Cảm nhận thứ đó đang cương cứng, to lớn ra, dường như kiềm chế quá mức mà nổi lên những sợi dây chẳng chặt, run rẩy trong tay nàng.

Sợ hãi mở mắt nhìn, lại thấy hần cũng đang cùng cực thống khổ nhú đôi mày kiếm, bạc môi hé mở mà gặm nhẹ rên rỉ.

Hần rút ngón tay đang thuần thục ra vào khiến đầy óc nàng trống rỗng một mảnh.

Khó chịu. Nơi đó của nàng đang gào lên.

Hoa huyết ẩm ướt đang chờ đợi.

Dường như cũng cảm nhận được nàng đang có cổ mất mát, Triệu Tử Dương nhếch lên khoe miệng, mắt ưng mờ ảo nhìn xuống hoa huyết kia, Hà Diễm ngưng ngưng khép lại đùi ngọc nhưng vẫn là chậm chân hơn, bị hắn nâng một đùi đặt lên vai, hạ bộ to lớn cật lực ma sát nơi ướt át giữa hai chân nàng.

Tiếng mưa bên ngoài hoà cùng tiếng thở dốc tạo thành một bản nhạc mê ly, hoà quyện với nhau thật nhuần nhuyễn.

Hắn đè nén không nổi, đành cúi đầu nhắm nháp lấy cái miệng đang rên rỉ kiều mị, đồng thời dùng lực ở vùng hông ấn xuống.

'A' lên một tiếng, từ đôi mắt đang nhắm lại, hàng lông mi cong vút run run rỉ ra giọt lỏng trong suốt.

Đau như xé rách nơi đó.

Một giọt chất lỏng màu đỏ chảy ra, thấm vào tấm nệm giường trắng muốt như kích thích đồng tử.

Dù biết nữ nhân thời này chú trọng tiết hạnh, nhưng không phải là ai cũng đề tâm. Thấy nàng vẫn là trinh nữ Triệu Tử Dương thụ sủng nhược kinh, đôi mắt đen ánh lên ý cười. Đi kèm theo đó thì bờ vai cứng cáp màu đồng cũng nhận lấy mười đầu móng tay in sâu vào da thịt.

Hắn dường như là có cảm giác đau, nhưng là đau cho giọt nước mắt của nàng. Liên mềm lòng hôn lên khoe mắt nàng, đôi tay cũng không quên bận bịu với núi đôi hùng vĩ đang cao ngạo giường lên.

Xoa nắn đến khi Hà Diễm quên đi cái đau mà tiếp tục rên rỉ dưới thân hắn thì hắn mới bắt đầu rút ra. Lại nhẹ nhàng nhấn xuống.

Nhịp điệu từ nhẹ nhàng rồi lại nhanh dần, động tác cũng mạnh mẽ hơn.

Hắn dứt khoát rút ra rồi lại mạnh bạo cắm vào, ra sức luật động đến nơi sâu nhất trong nàng.

"Ân...ummm...không...ân...không chịu được nữa...ân..."

"A...dừng...ân...dừng động nữa. Ta hết chịu nổi...um..."

Triệu Tử Dương đang định đâm vào thì dừng lại động tác, ngón tay đùa giỡn tấm lưng trần trơn nhẵn, nhìn thẳng mắt nàng nở nụ cười xấu xa.

"Thực sự muốn ta dừng?"

Muốn gạt đầu. Nhưng là cơ thể nàng không cho phép đành bắt lực lắc đầu, cánh tay ôm lấy cổ hắn, ngực tuyệt áp sát cơ bắp hắn, nơi đó của nàng muốn hắn.

Hà Diễm không ngại làm người chủ động, cong lên phần eo mảnh mai, huyết đạo mềm mại liền bị dị vật to lớn cắm vào.

Triệu Tử Dương khó nhọc thở ra.

Tiểu yêu tinh này, thật là biết cách dụ dỗ người mà.

Cảm giác muốn nổ tung đằng dưới khiến Triệu Tử Dương tiếp tục công việc đang dang dở, đâm vào rút ra, đâm vào rút ra, cứ thế luật động ra vào. Tiếng ma sát, tiếng va chạm giữa nơi bí mật trong căn phòng trống càng ngày càng nhanh, càng ngày càng gấp gáp, lại trở nên vang dội bất thường khiến bầu không khí đã nóng càng thêm bội phần ám muội.

Bên ngoài trời vẫn vũ, bên trong cũng độ sức mây mưa.

Đến khi tấm lưng lớn nhảy nhả mồ hôi, hắn nâng lấy mông nàng áp sát hạ bộ chính mình, rồi gầm một tiếng, cái thứ chất lỏng ấm nóng bắn vào nơi sâu nhất.

Khuôn má hồng nhuận, miệng nàng không ngừng thở dốc, hoa kính co rút kịch liệt, ôm chặt lấy phân thân vẫn còn đang đứng dậy của hắn.

Nàng ta đúng là tiểu yêu tinh mà.

Nhắc mông lên, lại ấn xuống. Hắn lại bắt đầu một lần nữa. Hắn là nểm chưa đủ.

Cứ thế một lần lại một lần, đến khi bầu trời phía đông rạng sáng, mưa cũng ngưng rơi, cả hai mới một nhòai mà thiếp đi, bỏ lại đằng sau là cả một cỗ hoan ái kịch tình kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bể lãnh mỹ nam nhân

Hàng lông mi cánh quạt còn vương chút ẩm ướt khẽ động, sau đó mở ra phơi bày đôi hắc ngọc to tròn.

Trên giường nàng nằm là một đồng lớn xộn chán gối, vẫn còn in đầy dấu hiệu đầy kích động tối qua. Trên người cũng tràn đầy vết tích xanh đỏ chứng tỏ sự hoan động kịch liệt vừa trải qua.

May mà hắn không cho cung nữ vào dọn dẹp khi nàng đang lơ đãng thế này, nếu không có vẻ hiện đại thì nàng ắt cũng được ghi tên trong danh sách phi tần nữ nhân của bạo vương Triệu Tử Dương trong sử sách hai nghìn năm sau.

Thử động đầy vùng hông.

Khốn khiếp. Tên hoàng đế thôi. Hành nàng đến không còn cảm giác nữa rồi.

Vùng hông đau nhức tựa mấy cái xương bị gãy vậy. Cũng may mệnh nàng cao chứ nếu gặp phải kẻ khác chắc đã châu Diêm lão vương rồi.

Lại nói đến kẻ kia, ăn sạch sẽ rồi bỏ nàng lại thế này. Thật không khỏi có chút mất mát a.

Cố gắng gượng dậy phần hông lưng đang đau nhức, đôi chân ngọc thon dài thả xuống nền nhà rải thảm.

Khập khiễng bước tới phòng tắm.

Đau quá đi. Hoá ra lần đầu tiên mà internet nói là như thế này. Cuối cùng cũng được trải nghiệm, nhưng hình như là hơi quá sức nga.

Lê từng bước, vừa lấm bả rửa xả tên thôi hoàng đế.

Ít nhất cũng phải bê nàng vào bồn tắm chứ, không biết thế này dễ mang nguyệt chủng nhà hắn lấm sao? Cổ đại vẫn là ngu ngốc, ngay cả kiến thức y học cơ bản thế cũng không biết. Cứ thế mà đi gieo mầm mống lung tung.

Đang có lỗi mười tám đời vương chúa tên nào đó ra mà xả tức một lần thì hông xuất hiện một thủ lực, còn đang định thân là tên nào to gan lớn mật thì bên tai lại bị hơi thở nóng rực có chút quen thuộc phả vào, liếm nhẹ lên vành vai khiến Hà Diễm run rẩy vô lực.

Toàn thân liền bị ôm lấy, bế vào phòng tắm.

Đặt má lên khuôn ngực vạm vỡ dù cách lớp áo bào kia nàng cũng không khỏi nghĩ tới tới qua khiến mặt đỏ tím đập.

Lòng ngực hắn thật chắc chắn, hơi thở cũng bắt gặp khiến nàng cảm thấy an toàn, mặc dù khí lạnh vẫn bao quanh thân hắn.

Thực sự là một muốn chết.

Hà Diễm như con mèo nhỏ rúc trong lòng ngực hắn, mặc hắn đặt nàng vào bồn tắm đã được hoà ấm với nhiệt độ vừa phải, hoa hồng trắng tinh khiết rải đầy mặt nước toả hương thơm tinh tế.

Cảm nhận nhiệt độ ấm áp bao quanh cơ thể, Hà Diễm thả lỏng người, nhắm nháp cái cảm giác dễ chịu lan toả toàn thân.

Hắn dơ tay chạm vào người nàng, hoàn toàn biết nàng đã bại liệt khí lực mà cố nén dục vọng đang muốn trỗi dậy.

Thề có thiên địa thần

Hắn không biết tắm cho mình là như thế nào chứ đừng nói đến tắm cho kẻ khác.

Đành vậy.

Hắn lấy nước, dội.

Lấy được thơm, thoa.

Lấy nước, dội.

Hà Diễm dù nhắm mắt mặc hắn quấy phá nhưng là vẫn nắm bắt toàn bộ quá trình tắm rửa của mình. Nếu nói củ khoai lang được rửa như thế nào thì Hà Diễm đảm bảo bản thân mình vừa được đối xử y như thế.

Nàng buồn cười nhếch lên khoé miệng.

Cái gì cần làm cũng đã làm rồi, lại còn bày ra dáng vẻ kia là sao chứ. Thật không dám nghĩ kẻ tối qua hành hạ nàng và người đang đỏ mặt tắm cho nàng

đây là cùng một người a.

Triệu Tử Dương là vẫn không rõ bản thân muốn làm gì lại phát sinh ân xá tẩm cho nàng. Aiz...bắt quá coi như đặc ân cho lần đầu tiên của nàng đi.

Nghĩ vậy liền cho là vậy, hần đặt nàng lên người, mặc cho nước trên người nàng chạy xuống áo bào.

Với tay lấy tấm khăn đặt trên thành bồn tắm lau quanh người nàng.

Lúng ta lúng túng quần tắm y lụa lên người nàng tựa hồ gói cái bánh chưng, tạm gọi là mặc y phục.

Gật đầu nhìn thành quả vừa gây dựng nên, Triệu Tử Dương thầm tự tán thưởng bản thân rồi bế nàng đặt lên giường.

Đang mơ màng chuẩn bị thiếp đi thì nghe giọng trầm thấp của ác vương vang lên.

"Nếu quá sức người có thể rút lại."

Hà Diễm mệt mỏi mở mắt, mày liễu nhú lại nghi ngờ nhìn hần.

Dường như là hiểu nàng đang muốn nói gì, hần thở dài, ngón tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp.

"Quốc sự là việc của nam nhân thiên tử, nữ nhân như nàng không cần phải dây dưa."

Thực ra, nghĩ đến nàng ta sau hai ngày mà thất bại, liền đau lòng không nổi.

Nàng như thế nhất định sẽ bị định tội, nhất định sẽ không thoát khỏi cái chết.

Ặc...

May mà nàng không uống nước, không ăn cơm, nếu không đã bị bộ dáng ôn nhu này của hần dọa cho chết khiếp rồi.

Bị nàng ban phát cho vẻ mặt không tương tượng nổi mà nhìn hần như quái nhân, Triệu Tử Dương ho khan, bối rối quay mặt sang bên. Lộ ra khuôn mặt góc cạnh, tuấn mỹ.

Hà Diễm thấy đáng vẻ này lại cảm thấy có chút đáng yêu, đành cất khó nhọc cất giọng.

"Người yên tâm. Ta đã nói được tức là đã có cách."

Ý ta là ta phải về nhà. Vậy nên không có cách cũng phải có cách.

Triệu Tử Dương chăm chú dán ánh mắt vào thân thể mềm yếu đang nằm đó. Nhìn thấy sự kiên định của nàng, hần đành thở dài, sắc mặt bỗng trở nên nghiêm túc.

"Nàng nhớ. Nếu làm lỡ đại sự, ta quyết không nương tay."

Mày kiếm nhướn lên, ánh mắt sắc sảo nghiêm nghị, bỗng chốc toả ra hàn khí áp bách, thật làm Hà Diễm khó lòng thích nghi. Rất tương hợp với phong cách của 'cường công', nếu hần là chỉ là tìm nàng để giải quyết nhu cầu vì thiếu vắng 'mỹ thụ' Doãn Đình Tổng kia, thì dù có trở về hiện đại nàng cũng không tiêu hoá nổi sự tình này.

Nàng muốn chắc chắn lần đầu của mình không phải đã dùng lãng phí. Liền chỉnh đốn nét mặt nghiêm túc, chuyên tâm nhìn hần một hồi.

"Người thật sự...không phải là đồng tính luyến?"

Hần...

Thật sự muốn giết người.

Rừng

Gió rít qua kẽ lá rung động trên đầu

Theo đó là một mảnh âm u

Không có tiếng chim chóc, chỉ có tiếng côn trùng kêu

Lộc cộc những bước chân ngựa dẫm đạp lên mặt đất đầy đá lớn

Thú thật...gây cho hậu bối hai ngàn năm như Hà Diễm cảm giác rùng mình

Hà Diễm không biết cưỡi ngựa vậy nên được bố trí ngồi xe.

Ngồi trong xe ngựa, Hà Diễm một thân nam tử y phục, tóc dài búi cao, xuyên qua là chiếc trâm cài bằng phi thủy có đuôi phượng hoàng được chế tác tinh tế.

Mây liễu mắt nai, sống mũi cao thẳng, đôi môi phấn nộn, tựa tiên tử thoát tục không nhiễm bụi trần.

Nhìn một lần chỉ muốn nhìn lại một lần, một lần...

Ngón tay măng non cầm lấy cuốn y thư cũ kỹ gần như là bị nhàu nát, chăm chú lật dở.

Trước lúc ra khỏi cung, nàng đã vô tình thấy cuốn sách này trong cổ thư phòng ở Các viện, nó nằm một góc, dường như là bị lãng quên nhưng lại đập vào mắt nàng hai chữ 'xuyên được'. Liền không suy nghĩ mà chạy lại nhặt lên để tìm hiểu, biết đâu lại là cách chế tạo thảo mộc kia.

Ngón tay lật ra trang cuối cùng.

Vẫn là không có.

Trong này chỉ nói về kiến thức các loại dược, độc và phương thức chế tạo.

Gấp lại cuốn y thư với bìa ngoài đã ố vàng, còn điểm một vài lỗ rách, Hà Diễm tựa đầu vào cửa sổ xe ngựa, thở dài.

Nhớ Hà lão ba lúc nào cũng quát mắng nhưng giọng đầy ưu chiều.

Nhớ chiếc máy tính đời mới nhất nàng chỉ mới mua được hai ngày.

Nhớ tiếng ồn ào của xe cộ.

Nhớ nải nải quá.

Nải nải?

Hà Diễm bỗng chốc như nhớ ra gì đó, giật mình mở lớn mắt nhìn vào cổ tay.

Chiếc vòng...chiếc vòng tay bằng gỗ chàm mà nải nải tặng nàng ngày sinh nhật...

Biến mất rồi.

Không thể nào.

Sao nàng không để ý tới chuyện này.

Chưa từng nghĩ đến nàng bị xuyên qua đây là vì chiếc vòng đó.

Liệu có phải là vì nó không?

Nếu nhìn không nhầm thì tuổi của chiếc vòng kia cũng ngang với thời chirderu này.

Nếu vậy thì nàng phải tìm bằng được nó.

Có thể là đúng, cũng có thể không phải. Nhưng chỉ cần có một tia hy vọng thì cũng không thể bỏ qua.

Cuống cuống tìm quanh thân thể, vừa lúc quay mặt định mở túi hành lý ra xem thì một vật thể nhanh như cắt chạy qua, cách khuôn mặt nàng gần như chỉ là một phần nghìn milimet.

Lực đạo mạnh mẽ dứt khoát, nhanh đến mức nàng phải định thần một lúc mới biết mình vừa bị phóng ám khí.

Lúc này mới để ý thấy xe ngựa đã dừng lại, cách đó không xa là tiếng kim loại va chạm kịch liệt.

Chỉ cần dùng tai cũng có thể đoán ra là đang có ẩu đả.

Hé mở bức màn che phía trước xe ngựa, hiện ra trước mắt nàng là hình ảnh của phim truyền hình kiếm hiệp.

Sáu hắc y nhân và một nam tử gương mặt như hoa, anh mỹ tuấn tú, bạch y thánh khiết, tóc dài cột đơn giản bằng một dải lụa trắng. Cứ thế theo gió bay theo những động tác uyển chuyển.

Trong tay hắn chỉ cầm một cây quạt, rất ôn nhu đánh với bọn người kia. Tựa như đang giỡn với những đứa trẻ hư.

Hắn động tác nhanh nhẹn thoát ần thoát hiện, không thể nhìn rõ quyền cước bằng mắt thường, quanh người toát nên khí chất ôn nhuận, điềm đạm. Tựa bậc tiên nhân cách biệt với trần tục phàm phu.

Sáu hắc y nhân kia chính là ám vệ được cử theo bảo vệ nàng, còn nam nhân tuấn mỹ kia...

Hào đẹp trai.

Soái ca của ngôn tình kiếm hiệp đây a.

(Tg có tiểu Dương rồi còn hám zai. Ta khinh =_=)

Ngăn cho bản thân không quá phần khích mà reo lên, Hà Diễm chọn đứng ngậy ngốc nhìn thiếu điều chảy nước miếng.

Còn chưa hiểu lơ tơ mơ xảy ra chuyện gì, chỉ thấy cả sáu người kia liên tục thay nhau ngã xuống thì nàng đã bị mỹ nam nhân ôm lấy thân thể, sau đó nhún chân một cái liền bay vút lên cao, muốn kêu cứu nhưng là cả sáu ám vệ kia đều đã không còn dấu vết đâu.

Gi?????

Sao bỏ nàng lại một mình???

Khốn kiếp aaaaaaaaaa.....!!!!!!

*** _____

Dù đang trên không trung

Dù thâm tâm rất sợ chết

Nhưng chết vì bị rơi từ trên cao còn vĩ đại hơn cái chết dầm dề như cho bọ cạp cắn, ném vào động rấn hay nhốt chung với sư tử.

Nghĩ thế Hà Diễm liền không khách sáo mà liều mạng quấy đạp, bàn tay cũng không rảnh rồi mà nắm hắn, vừa nắm vừa ước trong tay nàng là cây súng, xạ thủ ưu tú trẻ quốc gia là nàng sẽ cho hắn chết không toàn thây.

Huhu...sao số nàng xuyên qua gặp toàn trai đẹp thế này. Đã đẹp lại còn điên.

Không cam tâm a.

Mỹ nam nhân vẫn im lặng mím nhẹ bờ môi mỏng thanh lệ. Băng lãnh nét mặt siết lấy bóng dáng trong lồng ngực đang quấy phá.

Nhún một cái lại đáp chân xuống đất.

Còn đang mù mịt giác quan, quay cuồng đầu óc thì mỹ nam nhân đã cúi người quỳ xuống trước mặt nàng, tay phải nắm thành nắm đấm đặt bên ngực trái, cúi thấp đầu tỏ vẻ tôn kính.

"Xin thứ lỗi cho Kỳ Lãnh đã chậm trễ. Giáo chủ."

"Ừm...Hả? Cái gì?? Giáo...giáo chủ???"

Hà Diễm nướng mảy, miệng mở lớn hình chữ O, ngón tay chỉ vào mặt mình nhìn mỹ nam nhân.

Hắn có bị nhầm ta với ai không?

Có không?

Làm ơn nói có đi, đừng mang thêm rắc rối cho ta nữa mà. Ta chỉ muốn về nhà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giáo chủ ma giáo

Dưới chân núi với cảnh sắc tuyệt mỹ cổ đại

Thiên nhiên như tiên cảnh bồng lai

Gió luân nhẹ thổi bay những lọn tóc

Hai nam nhân tiên tử ngoại hình tựa bạch ngọc

Một ôn nhuận băng lãnh, bỏ qua trần tục thế thái, mắt ướt mây đậm, mầu đen sắc sảo, môi mông phớt hồng, bạch y như lụa quỳ xuống cúi đầu.

Một thanh thoát phiêu lẹ, mắt ngọc mây ngai, cánh môi đỏ mọng, da dẻ như sứ đứng ngậy nhìn về kẻ đang cúi đầu trước mặt.

Hà Diễm ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng gào thét thảm thiết.

Đừng đùa với ta a.

Chỉ định sau hai ngày nàng sẽ về đoàn tụ với hiện đại giới, sao lại còn kéo nàng dính với giáo chủ nào thế này.

Lại còn là cao thủ a, e sẽ có nhiều rắc rối quá đi.

Hít một hơi, lại hít sâu một hơi.

Hà Diễm cẩn thận ngồi xuống nhìn nam nhân tự xưng Kỳ Lãnh, ngón tay chỉ chỉ vào mặt mình, ngốc nghếch cười.

"Hi hi...Kỳ đại hiệp. Ngươi nhìn kỹ đi, ta không phải giáo chủ gì gì đó. Phải chăng có nhầm lẫn a."

Kỳ Lãnh ngẩng mặt lên, ánh mắt vừa chạm vào mặt nàng liền như phản xạ có điều kiện lập tức càng cúi thấp đầu hơn, khuôn má có chút ửng hồng. Thanh âm càng rõ về lúng túng, thành khẩn.

"Giáo chủ thứ tội."

Hà Diễm ngẩn ra.

Thứ tội gì? Vì đã nhìn ta?

Ta là không phải ma nhân, cũng không phải quái nhân. Nhìn thì nhìn, ai bắt tội ngươi a.

"Aiz...Ta thật không phải giáo chủ của ngươi. Sao ngươi ngoan cố nhận bừa thế?"

Kỳ Lãnh nghe nàng ta nói vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút phát sinh nghi ngờ.

Nhưng khuôn mặt này, thanh âm này, mùi hương trên người nàng này...tất cả đều quen thuộc đối với hắn. Thậm chí với hắn còn quen thuộc hơn cả khuôn mặt của chính mình.

Nàng mười ba tuổi đã gây dựng nên một phái hội hùng mạnh hô mưa gọi gió khắp nơi, thiên hạ không ai dám động dù lúc đó chỉ có mười người. Lấy tên là 'thập đại sát'.

Nàng võ công cao cường, nội lực thâm hậu, đứng đầu trong Tam đại cao thủ, đứng trên cả mình chủ võ lâm đương thời.

Nàng xinh đẹp tựa hoa, thập phần yêu mị, cảm dỗ nam tâm.

Nàng y thuật vượt qua phạm nhân, đến có kẻ bảo nàng còn có thể cải tử hoàn sinh.

Là đệ nhất thần y, cũng là thiên hạ đệ nhất ác ma.

Giáo chủ ma giáo - Hà Tuyệt Hy.

*** _____

Hành lang dài, điêu khắc tinh xảo bằng gỗ lưu hương, toả ra mùi hương thoảng nhẹ qua khứu giác

Những khung cột được chạm trổ công phu với vô vàn long phượng đang vươn mình uốn lượn

Triệu Tử Dương long bào kim sắc, toả ra ánh sáng phản chiếu lại tia bức xạ từ phía trên cao chiếu xuống, quanh người tựa như bao quanh bởi ánh dương kia.

Miền vương đứng nhẹ trước mặt, màu đen sắc sảo nhìn vào nơi vô định. Bạc môi anh tuấn về ra đường cong yêu mị.

"Hoàng thượng. Người thật có thể làm thế?"

Giọng nói trong thanh, ôn hoà. Trường bào như suối khoáng lên người. Doãn Đình Tổng đứng phía sau, đưa mắt phượng xinh đẹp nhìn lấy nam tử trước mặt đang đứng ngược hướng mặt trời, bóng lưng nhẹ nhẹ in lên mặt đất.

"Tại sao không thể? Không lẽ ngươi nghĩ ta đã động lòng?"

Triệu Tử Dương quay đầu nhìn hần, mắt ung nhướng cao, cánh môi giương lên nụ cười chế giễu.

"Vi thần không có ý đó."

Doãn Đình Tổng hai tay chấp đằng trước, hướng long bào nam tử cúi đầu.

"Chỉ là thần chưa từng thấy hoàng thượng để tâm đến một nữ nhân như vậy."

Triệu Tử Dương lạnh lùng liếc hần, sau đó phất nhẹ ống tay, quay người tiếp tục men theo lối đi được rải đá hoa cương.

Với nữ nhân hần đã không có hứng thú. Huống hồ lại là người không đơn giản như nàng ta. Hần chỉ muốn xem đến cuối cùng nàng ta muốn giờ trò gì.

Nữ nhân?

Với hần rốt cục cũng chỉ là vật dụng để phát tiết thôi.

Doãn Đình Tổng không bồi thêm gì, chỉ tiếp chân hần đi theo sau. Suy nghĩ dạo đây Triệu Tử Dương là quá không bình thường.

Phát sinh với một nữ nhân chính tại phòng nữ nhân đó.

Khi nghe được tin đó, Doãn Đình Tổng đã phải mất ba canh giờ để bình tâm lại.

Thà nói là người trong thiên hạ đã bị hoàng thượng giết hết không còn một ai còn dễ tin hơn việc hoàng thượng qua đêm tại phòng một nữ nhân.

Trước giờ nữ sắc dâm loạn là tối kỵ, không ai không biết. Triệu Tử Dương rất ít động chạm tới nữ nhân, ít đến gần như không có. Ngay cả Liêu Bách Miên - quý phi được hoàng thượng sủng ái nhất trong ba trăm phi tần hậu cung cũng không chưa từng có đặc ân được lâm hạnh* tại phòng mình. (*lâm hạnh: kể về câu chuyện của nam cô nữ đơn ấy mà ^.^)

Thêm vào đó, số lần nàng ta tới tẩm cung của hoàng thượng cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng đó cũng chưa phải là vấn đề. Vấn đề là ngày hôm sau, lúc lên triều hần không hề nhập tâm, ý kiến của bá quan cũng bị hần không đem một từ nhập vào mà chỉ ậm ừ ra điều đã nghe.

Ngay khi vừa bãi triều liền vội vàng đứng dậy quay về Các viên.

Không thể phải công nhận nữ nhân kia thật bản lĩnh. Hay phải nói là quá biết cách câu dẫn đây.

Dù sao thì cũng là kẻ không đơn giản, cần đề phòng. Tránh gây hậu quả sau này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bị ám sát

Đi đến hậu hoa viên

Gặp lại đúng nơi hôm đó đã được nhìn thấy cảnh sắc huyền ảo.

Nghĩ tới nữ nhân kia

Bất giác trên mặt hiện ra nét ôn nhu mà bản thân cũng không phát hiện ra.

Doãn Đình Tổng đứng một bên, bị hình ảnh này lọt vào tầm mắt lại khiến hắn thêm chắc chắn về quyết định của mình.

Một ác vương thì hãy là cứ một ác vương suốt đời, để nhân gian sợ hãi mà cúi đầu, để thiên hạ e sợ mà cúi rạp, để đứng trên vạn người phải độc ác mà thể hiện, phải tàn độc mà ra tay.

Triệu Tử Dương thẳng lưng, tay chấp phía sau nhìn ra cây hoa Hà Bách. Nơi mà lần đầu tiên hắn nhận ra rằng tiên tử là có thật.

Lúc đó nàng ta thật hấp dẫn, tựa như thiên nữ động lòng người. Trên người khoáng nhẹ bạch y đơn giản lại toát nên sự tinh khiết mê mẩn. Còn cả lúc nàng ta hít phải phấn hoa Hà Bách, lúc đó...lúc đó thật sự...

"Bẩm hoàng thượng. Có tin báo từ 'lục hộ thân'."

Một thị vệ run rẩy bẩm báo.

Là tin từ 'lục hộ vệ' nên nhất định là sự việc cấp thiết. Nhưng là hoàng thượng đang đi dạo ngắm hoa, lại xé rách không gian của ngài thì e rằng...

Triệu Tử Dương mắt vẫn nhìn vào cây hoa Hà Bách, tựa như không còn ai xung quanh. Không gian một mảng im ắng.

Một giọt...hai giọt...

Mồ hôi bắt đầu rơi. Thị vệ kia tuy cúi đầu xuống nhưng cũng đủ cảm nhận được sự run rẩy qua từng hơi thở, sắc mặt cũng dần chuyển trắng.

Doãn Đình Tổng thấy Triệu Tử Dương đứng yên vị, không có ý định 'tiếp chuyện' với thị vệ kia, lại nhìn vào thị vệ trạc ngoại lục tuần, thân hình có chút thô kệch đang run rẩy thì chắc lưỡi, xòe chiếc quạt lông vũ màu trắng trong tay, phát phệ trước mặt, bày ra bộ dáng thanh nhã mà hắn cho là đẹp nhất đi đến cầm lấy tấm thư trên tay thị vệ.

Doãn Đình Tổng không nói gì chỉ liếc một cái, tên thị vệ liền biết điều mà cúi đầu thối lui.

Trước khi khuất khỏi còn cố gắng thở sâu một hơi. Tay vỗ vỗ ngực, hoá ra tim vẫn còn đập.

Mở ra tám phong thư trên tay, sau một khắc Doãn Đình Tổng rạn vỡ gương lên cánh môi hồng nhuận, gương mặt yêu mị toát ra kinh hi khó giấu.

"Hoàng thượng. Người thật tiên liệu như thần. Nữ nhân kia chính là Hà Tuyết Hy."

Triệu Tử Dương nghe thấy cũng nhếch lên khoé miệng, ánh mắt trào phúng.

Trên đỉnh núi bao la toàn cây và thiên nhiên

Hà Diễm bức bối nhìn nam nhân tự xưng Kỳ Lãnh

Mắt đẹp liếc hắn một cái, lại quay người đi.

Nàng bước một bước, hắn bước một bước, nàng chạy hai bước, hắn chạy theo hai bước, nàng đứng lại, hắn cũng đứng lại.

"Này. Ta đã bảo đừng theo ta rồi mà."

Hắn bị điếc?

Chắc chắn...soái thế này mà điếc là lãng phí tài nguyên a. Đem về hiện đại giới thì hắn dù có điếc sẽ được dán mác là 'hoàng tử diễm lệ dù bị điếc' rồi bán ảnh, bán kỹ, bán luôn thân là đủ sống sung sướng cả đời a.

(Khụ...xin lỗi độc giả, Hà mẫu nữ ta lạc đề rồi.)

"Thứ tội thuộc hạ không thể nghe, 'thập đại sát' đã ra lệnh buộc phải đưa giáo chủ quay về. Trong giáo đang có chuyện rất khẩn."

Aiza...aiza...lại nữa rồi. Ta đã bảo ta không biết gì sao ngươi cứ năng nặc chỉ đích danh là là giáo chủ của ngươi? Ta còn phải giải quyết việc nước nha. Ta chỉ còn ba phần tư thời gian thôi.

Hà Diễm trong lòng than vẫn nhìn trời.

Bỗng một làn gió bay qua, mang theo mùi hương thật lạ mà cũng thật quen thuộc xộc vào mũi nàng.

Ngay lập tức Kỳ Lãnh xông tới lấy tay bịt mũi nàng. Hà Diễm bị hành động đột ngột này làm cho bất ngờ, mở lớn mắt, tay chân quẩy đạp.

Hắn...không phải hắn định giết người chứ? Nói gì thì hắn cũng gọi nàng là giáo chủ, sao có thể...

Trong chốc lát xung quanh nàng bỗng khói trắng mù mịt. Cảnh vật xung quanh cũng mờ dần theo độ dày của khói.

Nàng không thở nổi. Kỳ Lân bịt mũi nàng quá chặt đi.

Được rồi. Đừng giết ta, ta theo ngươi về giáo là được mà. Huhu...thánh mẹ Maria cứu con.

"Giáo chủ. Khói độc."

Hà Diễm dừng lại động tác, nhìn lại Kỳ Lân phía sau đang cố gắng dùng tay còn lại để bịt lấy mũi mình.

Làn da trắng mịn đang chuyển đỏ. Nhìn gần thể này mới thấy, đuôi lông mày của hắn có một vết sẹo nhỏ.

"Khói độc?"

Hà Diễm nghi hoặc hỏi.

Kỳ Lân gật nhẹ đầu, trong mắt nổi lên nghi hoặc.

Đây chính là loại độc đầu mà Hà Tuyết Hy nàng chế tạo. Trong vòng ba khắc hít vào sẽ dẫn đến chấn động lớn tựa như bị ba cái búa lớn đánh vào huyết bách hội*, gây choáng váng và bất tỉnh ngay lập tức. Nếu hít phải quá ba khắc, thực vật hoá** suốt đời.

(*huyết bách hội: vị trí tại giao điểm của tuyến chính giữa đỉnh đầu và đường nối liền phần đầu dọc trên của 2 tai

**thực vật hoá: trở thành người thực vật. Tức tim mạch vẫn hoạt động nhưng bất tỉnh nhân sự, giống như đang ngủ say.)

Tuy là độc nàng tự chế, nhưng nàng lại là kẻ ghét tạo thuốc giải. Và độc của nàng cũng không một thái y nào trong thiên hạ có thể tạo ra giải dược, đó chính là một trong những yếu tố đưa nàng lên một bậc trong giang hồ võ lâm.

Với nàng, đã độc thì không có giải, đã giải tuyệt đối không có loại độc nào không giải được. Trong tay nàng chính là 'bách hoàn độc', lại chỉ chế tạo duy nhất mười viên. Đã dùng hết tám viên, hai viên còn lại chính là bảo vật giang hồ được tôn phụng tranh giành đến chém giết lẫn nhau, là loại dược giải được mọi loại độc mà thiên hạ luôn nhắm đến.

Có điều, độc nàng tạo ra chính nàng bây giờ lại không biết mà còn nghi hoặc hỏi hắn?

Thật sự...

Có lẽ nào nàng ta thật sự không phải Hà giáo chủ?

Kỳ Lân gần như hít thở không nổi, liên vận khí nhún chân, ôm cả thân thể trước ngực bay lên không.

Hà Diễm được Kỳ Lân thả tự do cho cái mũi đáng thương thì ra sức hít thở lấy không khí.

Khói trắng phía dưới vẫn đang dày lên, những tiếng động xung quanh gần như cũng đánh động lấy nàng.

Đào mắt liền thấy từ phía đang tiến đến một loạt hắc y nhân, lấy hai người nàng làm trung tâm mà sát khí phóng tới khiến Hà Diễm bất giác run lên, hai chân nhũn mềm.

Trong tích tắc, tốc độ của bọn họ tăng nhanh, phóng ra những đoàn kiếm sắc bén về phía nàng.

Kỳ Lân thân thủ nhanh nhẹn tránh né những đoàn kiếm kia kéo theo nàng đang trắng bệch sắc mặt.

Xoẹt.

Một đoàn đao bay siết qua mặt nàng không quá nửa phân.

Xoẹt.

Đỉnh đầu nàng bị đoàn kiếm bay qua, một vài sợi tóc rơi xuống.

Xoẹt.

Yết hầu nàng vừa chạm phải một vật kim loại lạnh buốt.

Phập.

Aaaaaa.....khôngggggggg...

Hà Diễm quay đầu nhìn về Kỳ Lân đang nhúu lại đôi mày kiếm phóng khoáng, cảm giác của hắn như truyền tới cả nàng, đau.

Hắn vừa dùng tay đỡ lưỡi kiếm đáng lẽ là nàng nhận vào ngay huyết khúc cốt***.

(***huyết khúc cốt: vị trí tại xương khung chậu bụng dưới – hạ bộ, thương tổn đến khí cơ toàn thân, khí huyết ứ đọng.)

Những thanh kim loại sắc bén vẫn tiếp tục bay tới, Kỳ Lãnh lại bị thương. Với một cao thủ như hắn thì vết thương này chả là gì nhưng bờ môi mím chặt của hắn đang thâm tím lại, vùng bị thương máu chảy ra một mảng màu đỏ sẫm.

Có độc???

Cánh tay hắn ôm nàng nói lỏng ra, cả người gần như lại tựa vào người nàng, cả hai trong phút chốc rơi xuống.

Phập.

Đau quá.

Đau như bị chặt ra khúc xương tại chân nàng.

Mắt Hà Diễm lơ lửng, mờ dần. Tầm nhìn nhạt đi. Khuôn mặt Kỳ Lãnh đang thống khổ trước mặt cũng trở nên hư ảo không rõ. Buồn ngủ quá.

Hà Diễm nhắm lại đôi mắt, xung quanh là một mảng tối đen sau đó bùng sáng ra màu xanh. Màu xanh nguyên thủy quen thuộc đến nhức mắt. Bên tai chỉ còn văng vẳng hơi thở khó nhọc của Kỳ Lãnh đang lay động nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: TRỞ VỀ

Mùi thuốc khử trùng?

Sao lại có mùi thuốc khử trùng?

Còn cả tiếng dao kéo bằng inox đập vào nhau

"Bác sĩ, mạch đập yếu."

"Cầm máu."

"Nhóm máu này trong kho lưu trữ hết rồi."

"Không ổn. Nhịp tim đang yếu đi."

"Nhanh. Chuẩn bị sốc điện."

"..."

Sao những ngôn ngữ này quen quá. Là ngôn ngữ y học hiện đại.

Chẳng lẽ...

Không thể nào.

"Bác sĩ không ổn rồi. Tim rất yếu."

"Bác sĩ. Khí huyết đang dần ứ đọng."

"Độc tố rất mạnh."

"Không thể dùng sốc điện nữa."

Lại là những giọng nói kia, dường như đang nhỏ dần.

Mà nàng không cần quan tâm, nàng đang rất buồn ngủ.

Buồn ngủ quá.

*** _____

Hà Diễm mở mắt, xung quanh nàng là một khung cảnh rất đỗi quen thuộc

Tường trắng, đệm êm, vật dụng hiện đại

Từ chiếc cốc được làm bằng thủy tinh đến chiếc bàn gỗ tinh xảo mang theo mùi hương quen thuộc tận mười chín năm nay.

Nhà nàng?

Hiện đại giới?

Dường như không tin vào mắt mình, Hà Diễm muốn đứng dậy để xác nhận lại bị những bó dây nhựa chằng chịt kéo về. Khó nhọc hít thở thông qua bình khí đang bịt trước mũi nàng.

Cảm giác toàn thân mềm nhũn không còn khí lực, cơn đau toàn thân truyền đến não bộ, Hà Diễm khẽ nhúu đôi mày thanh lệ, gương mặt trắng bệch.

Đau.

Là thật.

Soát lại ánh mắt tứ phía. Chính xác vẫn là căn phòng màu trắng khiết, tấm màn che bằng chất liệu tơ tằm được đặt thiết kế riêng từ nhà thiết kế Jennifer, trên thế giới chỉ có độc nhất một cái.

Chiếc giường lớn đến choáng ngợp hình trái tim, bày xung quanh là dây gấu kitty màu hồng phấn xinh xắn.

Hà Diễm không còn nghi ngờ, nàng chính là đang ở tại phòng mình.

Làm sao có thể? Bằng cách nào mà nàng quay về được?

Tốt rồi. Về được là tốt rồi. Nhớ mọi người quá. Nhớ nãi nãi, lão ba và cả mùi không khí ở thế kỷ 21 này quá rồi.

Cạch. Cánh cửa phòng nàng mở ra.

Nãi nãi???

Người đàn bà trên gương mặt dù đã ngoài sáu mươi vẫn xinh đẹp quý phái, mặc chiếc váy dạ hội được đính thạch anh và ngọc trai quanh viền váy, không tạo cảm giác phô trương mà lại gây cho người ta cảm thấy thanh tao nhã vị, khí chất ngời ngời. Khoác ngoài là một tấm lông thú màu đỏ, càng tôn nên khí chất tôn quý khó sánh.

Chắc là vừa từ yến tiệc trở về.

Nhưng là vậy, khuôn mặt được trang điểm kỹ càng thì đối với đứa cháu như nàng cũng không thể che giấu.

Đuôi mắt nãi đã hiện thêm nhiều vết chân chim, cho thấy thời gian qua nãi đã buồn khổ đến mức nào.

Bất chợt hốc mắt nàng nóng lên, từ khoé mắt hiện ra thứ chất lỏng trong suốt.

Nãi. Con nhớ người.

Nãi nãi nàng - Vô Thực Ánh là một nhà khảo cổ kiêm nhà nghiên cứu hạt nhân mật của tổ chức FAL trên thế giới.

Suốt đời không sợ trời không sợ đất, không thiện không ác, dù Hà ba là con trai nãi nhưng nãi không bao giờ nhân từ, chỉ yêu chiều mỗi mình nàng.

Là người duy nhất nàng biết rằng, có thể hủy diệt cả thế giới nếu để nàng được sống.

Vô Thực Ánh chậm chậm cởi ra áo lông thú đặt lên ghế, đi đến bên giường mà nhìn nàng ôn nhu.

Ngón tay thon dài, làn da mịn màng tựa thiếu nữ vuốt ve khuôn má bạc nhợt của nàng.

"Diễm nhi. Khổ cho con rồi. Là lỗi của ta. Ta sẽ không để con chịu khổ nữa."

Lỗi của nãi?

Hà Diễm không hiểu nhìn Vô Thực Ánh.

"Aizz...được rồi. Để ta kể con nghe."

Hai nghìn năm trước, tức thời đại Chirderu, có một nước tên Vương Tân, hoàng đế tàn bạo, xử giết dân chúng không lý do.

Hắn là Triệu Từ Dương, sáu tuổi hạ độc phụ hoàng lên ngôi vương. Bảy tuổi ra lệnh xử trảm chính mẫu thân mình.

Mười tuổi diệt toàn Lý gia ở Lý phủ Trường thành, cũng chính là ngoại thân của hắn.

Mười hai tuổi lập ra quân đội ám sát gồm chín vạn người, ai cũng tinh thông võ thuật, đều là cao thủ thiên hạ, nhưng bị hắn chế ngự bằng độc được chết người, mỗi tháng phát tác hai lần, nếu không có thuốc giải tạm thời của hắn thì bọn họ sẽ chết sau một canh giờ.

Hắn lợi dụng quân đội ám sát để tiêu diệt những kẻ hắn cho là bất lợi.

Mười lăm tuổi, dân chúng ở Bắc Hà thành bạo loạn, ngày hôm sau Bắc Hà thành liền xác chết ngổn ngang, không một bóng người, huyết máu tràn lan chảy thành sông.

...

Bấy giờ người người căm phẫn, kẻ kẻ oán than.

Có những tổ chức mật riêng được thành lập, nổi danh nhất chính là ma giáo, người đứng đầu ma giáo là một nữ nhân tên Hà Tuyết Hy.

Nàng ta xinh đẹp tựa thiên tiên, võ thuật nhất đĩnh thiên hạ, y thuật không ai sánh bằng.

Nàng ta có mối thù sâu đậm với Triệu Từ Dương, muốn tiếp cận hắn để trả thù. Nhưng lại bị hắn thâm ác giết chết. Trước khi chết, Hà Tuyết Hy đã nhò máu của chính mình lên chiếc vòng tay gỗ, là vật tủy thân duy nhất mà nàng ta luôn mang theo kèm theo lời nguyện muôn thuở sẽ hồi kiếp để quay lại giết bằng được hắn.

Là do mối hận quá lớn hay do xác cảm quá mạnh mà chiếc vòng linh ứng, phát ra màu xanh hút lấy giọt máu trên đó.

"Nãi nãi...nói như vậy...chẳng lẽ con chính là..."

Vô Thực Ánh nhìn xa thờ dài, nhẹ gật đầu.

"Đúng vậy. Con chính là truyền kiếp của Hà Tuyết Hy, chính là tổ tiên của Hà gia."

Ánh mắt hiền hoà nhìn Hà Diễm nói tiếp

"Nàng ta chết lúc vừa tròn mười chín tuổi nên con gái Hà gia tròn mười chín tuổi đều được truyền lại vòng gỗ kia.

Từ nhỏ Diễm nhi đã thông minh tuyệt đỉnh, xinh đẹp như ngọc, tất cả đều là khiến ta không yên lòng."

Giờ thì nàng hiểu rồi a.

Nàng hiểu tại sao lại bị hiểu thành Hà Tuyết Hy.

Tại sao nàng bị ám sát rồi a.

Là hắn. Triệu Từ Dương. Ngươi nhớ lấy.

Kiếp trước ngươi giết ta, kiếp này ngươi giết ta.

Phải chăng chính là số kiếp không thể cắt?

Ta sẽ ghi nhớ cả hai cái chết mà ngươi ban, ta sẽ không tha cho ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chuẩn bị cho sự trở lại cổ giới

Hai tháng trôi qua, Hà Diễm đã có vẻ bình phục nhưng nàng vẫn phải nằm trên giường vì Vô Thực Ánh lo lắng

NHưng như thế không phải là nàng chỉ ăn không ngồi rồi.

Hai tháng nay Hà Diễm đã tập hợp lại tất cả những tư liệu liên quan đến Vương Tân quốc trên toàn thế giới. Có một điều nàng nhận ra trong khi đọc lại tất cả các tư liệu đó là...

Đã có sự thay đổi lịch sử.

Nếu như trước khi nàng xuyên thì Triệu Tử Dương sẽ chết ở tuổi hai mươi mốt, tức là do bị trúng độc lần đó.

Hiện tại, tất cả những tư liệu liên quan đều đã bị chuyển dịch thành hắc đã gặp phải một căn bệnh hiểm nghèo khó qua khỏi nhưng đã được thái y cứu chữa kịp thời.

Nói như vậy, chỉ cần một chút thay đổi trong quá khứ thì hiện tại cũng sẽ thay đổi theo.

Đây là điều nàng không muốn, lịch sử là môn học yêu thích của nàng, là thứ gắn kết nàng nhất với thế giới này, có điều... không thể.

Nàng nhất định phải quay lại, phải trả thù cho cả nàng và Hà Tuyết Hy, trả thù cho cả những bách tính đang khốn đốn oán than vì hắc đã. Trả thù cho cả Kỳ Lãnh bởi cứu nàng mà đã bị thương nữa.

Hà Diễm mặc chiếc áo ngủ rộng bằng vải sa mỏng, ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ.

Ánh mắt như nước, mái tóc như lụa thả xuống, ngoài cửa sổ lá cây lay động trên những tán xanh. Ánh nắng chiếu soi lên vùng cỏ mượt mà, tạo nên một khung cảnh thật yên bình.

Khác quá. Khác với chirderu quá nhiều.

Bất chợt, nàng lại muốn ở lại đây. Ở lại chốn yên bình này hơn là quay lại cái thế giới hỗn độn đầy huyết máu và oán hận kia.

Thôi được rồi, là nàng sợ chết. Ở đây đang yên yên ổn ổn sao muốn quay lại đó làm gì?

Chỉ là nơi nào đó trong nàng cứ kêu gào, cứ thôi thúc nàng hãy quay lại. Và đâu đó trong thâm tâm, nàng lại rất hận hắc đã, cái cảm giác căm hận mà trước nay chưa từng có.

Có phải vì hắc đã giết nàng? Không.

Có phải vì hắc đã giết kiếp trước nàng? Cũng không.

Chỉ là nơi lồng ngực trái cứ khó chịu không thôi.

Là vì sao? Hà Diễm tự hỏi.

'Cạch'

Tiếng mở cửa phá đi không gian khó chịu mà Hà Diễm đang đắm mình, nhưng là cái kẻ xuất hiện lại càng khiến nàng bức mình hơn.

Kẻ đó không ai khác chính là Lý Nặc - bạn thanh mai trúc mã của nàng.

"Ngươi đến đây làm gì?"

Hà Diễm chán ghét nhìn hắc đã, từ khi nàng trở về đây ngày nào hắc đã cũng đến mang theo cái bộ mặt như đưa tang. Dù bị nàng xua đuổi hắt hủi thì Lý Nặc vẫn là lấy lý do cho hắc đã một cơ hội để chuộc lỗi.

Chuộc lỗi? Hắc đã nghĩ đúng ngày sinh nhật nàng cường bức nàng mà có thể chuộc lỗi?

Dù bị xuyên qua không phải lỗi do hắc đã nhưng Hà Diễm nàng tuyệt nhiên đổ hết tội lên đầu hắc đã.

"Tiểu Diễm. Ta..."

Lý Nặc khuôn mặt góc cạnh trắng mượt, thân hình vừa vặn, nhìn có vẻ là một công tử bột được nuông chiều quá mức nhưng thực ra, hắc đã từ nhỏ đã được huấn luyện trong quân đội, cũng là ám sát viên của tổ chức FAL.

Hắc đã từ nhỏ đã rất quan tâm, bảo vệ nàng như cô công chúa, xem nàng chính như bầu trời của mình.

Bây giờ đứng trước mặt nàng, một nữ nhân chân yếu tay mềm, thân thủ ở mức độ trung bình khá, chỉ đủ để bảo vệ bản thân thì ám sát viên máu lạnh như

Lý Nặc cũng ngập ngừng không biết nên nói gì?

"Người làm sao? Nói nhanh đi, ta còn phải nghỉ ngơi."

Hà Diễm vẫn là khó chịu, cất lên giọng nói xuân phong của mình mà đuổi khách.

Lý Nặc bày ra bộ mặt của đứa trẻ có lỗi cúi đầu xuống, quay người đi ra cửa.

"Khoan đã. Lý Nặc."

vừa nghe Hà Diễm gọi, chân Lý Nặc dường như được gắn lò xo ngay lập tức đã quay lại bên giường cô, ánh mắt chờ mong.

Giờ phút này đối với hắn mà nói, dù nàng có kêu hắn đi chết hắn cũng sẽ không do dự mà đi.

Hà Diễm nhìn hắn, đôi mắt đẹp lộ rõ vẻ kiên quyết căm từ chối, đôi môi phẫn nộ có chút bạc nhợt mở ra.

"Người dạy ta võ đi. Ta muốn học võ."

Dù không hiểu vì sao nàng đột nhiên lại muốn học võ, thứ mà ngày xưa nàng cực ghét nhưng Lý Nặc vẫn là gật đầu.

"Diễm nhi muốn học gì?"

"Tất cả."

Phải. Nàng phải học, phải biết mọi thứ.

Muốn trả thù, nàng phải tinh thông cả võ thuật, y thuật, sử học và cả công nghệ hiện đại.

Trước khi quay trở lại cổ giới, Hà Diễm nàng phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ thật hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hang động bọ cạp độc

Hà Diễm cùng Lý Nặc đi đến vùng phía bắc Ustraylia, nơi đóng cứ của trung tâm huấn luyện sát thủ FAL.

Vì Lý Nặc là kẻ có tiếng nói trong tổ chức nên hai người nhanh chóng vào được bên trong.

Hà Diễm mặc một bộ quần áo đen bó sát, chân đi boots da màu đen bóng, bên hông là đai lưng bằng kim loại được trang bị dao và súng cùng các loại được mà Lý Nặc cho là cần thiết.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, hai người đi sâu vào rừng, đến trước một tảng đá lớn Lý Nặc dùng tay không đẩy, hiện ra trước mắt là một hang động tối mịt.

"Diễm nhi, đây là địa ngục, nếu nàng muốn quay lại..."

"Ta vào đây. Ba ngày đứng không? Cảm tạ người."

Dứt lời, Hà Diễm bước vào trong không để ý đến Lý Nặc đang đứng phía sau như muốn tự mình đập đầu vào tảng đá lớn.

Khốn kiếp. Trong kia thật sự rất nguy hiểm.

Đáng ra...đáng ra có đánh chết hắn cũng không nên đưa nàng tới đây.

Bước vào sẽ gặp phải cửa thứ nhất, bọ cạp sát. Đây là cửa dành cho người mới, liền sẽ không tránh khỏi bị trúng độc do bọ cạp chích đốt.

* * * * *

Hà Diễm tựa lưng vào vách động, ôm lấy cánh tay vừa bị bọ cạp đốt.

Vùng bị đốt gần như tê dại không còn cảm giác. Chỉ thấy toàn thân nóng bừng và kiệt quệ sức lực, đôi chân nhũn ra khó lòng đứng vững.

Lý Nặc nói đây là loại bọ cạp được tổ chức lai tạo từ bọ cạp Intaristo có độc tính mạnh thứ ba trong các loài động vật nguy hiểm trên thế giới với chất độc kalli xyanua được cấy ghép ngay vào cơ quan sinh sản, sản xuất ra cho cơ thể bọ cạp một loại độc tính mạnh gấp ba lần độc tính ban đầu.

Hà Diễm cố gắng đứng trên đôi chân không còn cảm giác, tưởng chừng như thân mình đang bay lơ lửng. Lết...

Bộp.

Một con bọ cạp rơi từ phía trên hang động xuống vai nàng, tìm đập 'thịch' một tiếng tựa như muốn rơi ra ngoài.

Có trời mới biết, nằng sợ nhất là chuột, sau chính là động vật bò sát.

Cổ nuột xuống ngậm nước bọt, mím chặt cánh môi để không phát ra thanh âm.

Lý Nặc nói, bọ cạp intaristo rất nhạy cảm với âm thanh, chỉ cần xuất hiện âm thanh lạ ngay lập tức cả hang động này sẽ tràn ngập bọ cạp, đến lúc đó cái chết là không thể tránh khỏi.

Hà Diễm bước chân nhẹ tránh tiếng động, khề khàng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng khớp chân khởi động của lũ bọ cạp đang di chuyển.

Tâm nàng một trận run rẩy, chất độc thấm dần vào cơ thể khiến nàng đau đớn tựa hồ bị hàng vạn mũi kim đâm vào.

Vừa đau đớn vừa phải tập trung để cho lũ bọ không phát hiện, Hà Diễm bước từng bước chậm chạp vô lực.

Kia...

Lũ bọ có hàng vạn hàng tỷ cá thể đang tập trung trước mặt nàng.

Cố nén cho tâm tình không bị xáo trộn, Hà Diễm run run cánh tay đang mò mẫm trên các hìn đá trên vách động. Dù sai cũng phải đi tiếp, không thể bỏ cuộc, thuốc giải cho loại độc bọ cạp này chỉ có một và nó lại đánh ở phía cuối hang động này.

Phải nhanh lên, Lý Nặc nói cơ thể con người chỉ chịu đựng được hai canh giờ, nếu quá sẽ mất mạng ngay.

Tiếp thêm lực lên cánh tay dường như đã cứng đờ, Hà Diễm bám vù lấy những viên đá kia làm điểm tựa mà men theo.

Hai mét...một mét...nửa mét...

Ồ bọ cạp lớn như ngọn núi tạo nên cánh cửa chắn trước lối đi trước mặt.

Hà Diễm cắn lấy môi dưới, gắng sức để không khóc ra tiếng. Mắt nai ánh lên chất lỏng trong veo, hốc mắt hồng lên.

Triệu Tử Dương. Ta tuyệt đối sẽ trả cho ngươi gấp trăm lần, gấp vạn lần mà ta phải ném trái.

Nhìn về lũ bọ cạp đang chất chồng lên nhau, tạo thành khối đen khổng lồ, Hà Diễm nhớ lại lời Lý Nặc.

'Khi Diễm nhi đi tới khối bọ, hãy dùng viên đá thơm màu xanh ném về phía chúng, chúng sẽ bị bất động trong vòng năm giây, tận dụng thời gian ngắn ngủi đó, nằng phải chạy qua đó. Càng nhanh càng tốt. Nếu không...hậu quả nằng cũng hiểu mà.'

Hà Diễm tìm đập thành thịch, thò tay lấy ra một viên đá màu xanh ánh tím, tỏa ra mùi hương kỳ lạ, nhưng nằng không có thời gian mà tìm hiểu, nhanh chóng ném về phía khối bọ.

Cạch.

Viên đá rơi xuống ngay tại khối bọ màu đen tạo ra tiếng động nhẹ nhưng lại ăng hưởng nhất định tới toàn bộ bọ cạp trong hang, chúng tản ra, chiếc đuôi hình mũi tên cong lên chĩa về phía trước, sau một khắc liền bò về phía nằng với tốc độ nhanh như tia chớp.

Hà Diễm hoảng loạn nhìn tứ phía đều là bọ cạp đang lấy nằng làm trung tâm. Tiếng khớp chân lạo nhạo khiến nằng khiếp đảm.

Aaaaa.....

Không phải Lý Nặc nói ném viên đá thì bọn chúng sẽ ngưng động sao?

Tại sao?

"ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ....."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Quay về cổ đại, gặp lại bạo vương

"AAAAAAAAA....."

Hà Diễm giật mình hét lớn khi trông thấy một con bọ cạp lớn, dài đến gần nửa mét đang cong lên cái đuôi hình mũi tên hướng về phía nàng, với tốc độ nhanh như tia chớp.

Lớn quá đi, trong tích tắc nàng rút ra được một vài kết luận.

Một: con bọ cạp này rất nhanh lại rất lớn, chắc chắn là con đầu đàn

Hai: nó đang chạy...à không, phải nói là nó đang bay về phía nàng với tốc độ ít nhất một trăm hai mươi kilomet trên giờ.

Ba: nàng sắp chết rồi.

(Na: chết đến nơi còn ở đó mà phân tích với kết luận.)

Aaaaaaaa..... Hà Diễm hét lớn, hai tay tự ôm lấy đầu mình ngồi xuống, mắt nhắm chặt lại, trong thâm tâm nàng gọi cái này là tư thế chờ chết.

Ờ?

Im lặng

Sao vậy?

Nàng không đau.

Sao không còn tiếng lạo xạo của bọn bọ cạp bò tới?

Hé đôi mắt đang nhắm chặt vì sợ, khung cảnh trước mắt nàng chính là toàn bộ bọ cạp đông nghìn nghịt đang bất động với chiếc đuôi vẫn đang hướng về nàng.

Như thế...

Có phải là nàng đã được cứu rồi?

Tay nàng đặt lên ngực trái, giữ cho thứ bên trong không vì sợ hãi quá mức mà đập đến khó chịu.

Sau đó liền luống cuống chân tay chạy một mạch về phía sâu trong hang động, nỗi sợ làm nàng quên mất đi bản thân đang mang trong mình kịch độc, nhanh chóng sải chân chạy.

Hộc hộc hộc

Hà Diễm tựa lưng vào vách động thở gấp.

Ánh sáng kia rồi. Lý Nặc bảo hang động này là một đường ngầm xuyên qua ngọn núi. Nhìn thấy ánh sáng tức là nàng đã thoát khỏi hang động bọ cạp.

Nhanh qua thôi, nàng sắp hết hai canh giờ để chất độc thẩm thấu hết vào cơ thể. Đến lúc đó nàng chết chắc.

Hơn nữa nàng chỉ có ba ngày để luyện tập ở thung lũng đen.

Nghe tới thung lũng đen của FAL rất đáng sợ, đó là lò đào tạo sát thủ siêu cấp trên thế giới.

Mà Hà Diễm cũng chỉ biết có thế, còn việc đáng sợ thế nào là việc của sau khi thoát khỏi đây.

Hà Diễm bước tới cuối hang động, mò mẫm thấy một hòn đá tựa hình vuông trên vách, đúng như Lý Nặc nói, bên phải hòn đá có một lỗ nhỏ, chính là chất tiết của bọ cạp khi đến mùa giao phối, mà bọ cạp intaristo này rất đặc biệt, ba năm mới giao phối một lần, hơn nữa chỉ có chất tiết của con đực khỏe mạnh nhất mới được phép tiết vào đây để bọ cạp chúa (tức con cái sinh sản) vào lỗ này ăn chất tiết, sau đó chất tiết sẽ ngấm vào cơ thể bọ cạp chúa, khiến cơ thể nó tiết ra một loại hooomon có thể tự thụ tinh.

Đồng thời với thụ tinh, chất tiết này cũng chính là thuốc giải duy nhất cho độc của nó. Hơn nữa khi độc và giải kết hợp sẽ tạo nên một số thay đổi trong cơ thể, giúp cơ thể kháng lại mọi loại độc dù trung tính hay cao tính.

Thật sự mà nói thì...đó hẳn không phải là thay đổi nhỏ đâu a, lại còn rất rất là có lợi cho nàng sau này nếu còn có kẻ muốn hạ độc nàng như lần đó.

Có thể coi đây là giải dược hiểm, những kẻ muốn trở thành sát thủ hàng năm đều lên tới hàng vạn, đâu dễ gì mà có được giải dược này, người trở vào và kẻ đi ra hang động luôn có bội số lên tới hàng trăm nghìn, nàng cũng là may mắn còn một ít chất lỏng nhớt nháp dính đầu ngón tay.

Hà Diễm nhìn lên đầu ngón tay xinh đẹp, khó khăn bỏ vào miệng nuốt lấy chất dịch ít ỏi kia.

Cảm giác đắng ngắt và buồn nôn dâng cao, nàng muốn khóc.

Một tiểu thư từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, chưa từng phải động tay chân vào bất cứ việc gì, bên cạnh luôn là kẻ hầu người hạ như nàng, thật có cảm giác thống khổ tựa địa ngục.

Một giọt...

Hai giọt...

Từ khoé mắt Hà Diễm rơi ra những giọt nước mắt trong veo.

Khịt khịt mũi. Hà Diễm quẹt ngang nước mắt, vỗ vỗ vào khuôn mặt đã ửng đỏ vài cái rồi đi tiếp.

Vừa bước ra khỏi hang, khung cảnh xung quanh làm Hà Diễm choáng ngợp.

Rừng.

Đây giống như là...

Chỗ này thật giống với nơi mà nàng và Kỳ Lãnh bị ám sát.

Đến cả hòn đá bên cạnh cây bạch hồ gần nàng đây cũng giống hệt.

Làm sao?

Làm sao mà có thể, hơn nữa chẳng lẽ cái cây này không lớn hay là ít nhất cũng đã bị phá hủy rồi? Đâu còn có thể ở đây.

Còn có hòn đá, chẳng lẽ sau hai nghìn năm mà nó không bị bào mòn?

Chắc là nhớ nhầm.

Hà Diễm tự giải thích với bản thân, sau liền tiếp tục theo chỉ dẫn của Lý Nặc, cầm theo la bàn đi về hướng đông nam, vĩ độ 24,5 .

Khoảng hai canh giờ sau, Hà Diễm chính là cái gì cũng không thấy. Từ phía chi toàn cây rừng. Phía trước cũng là đường cụt, là vách núi dựng đứng.

Được rồi. Không phải là nàng đã đi lạc hướng chứ?

Nhìn xuống chiếc la bàn trên tay Hà Diễm tự nghĩ có phải nó bị hư gì không? Rõ ràng nàng đi đúng theo chỉ kim của nó mà.

Aiz...

Đang mông lung nghĩ hoặc thì từ những tán cây nổi lên tiếng động lạ, sau liền từ phía trên xuất hiện đủ loại sinh vật, không chỉ có bọ cạp, rắn, rết...mà còn một đồng loài hình dáng kinh dị khác mà căn bản là nàng chưa từng thấy bao giờ.

Bọn chúng đang nhìn nàng, đang di chuyển về phía nàng.

Đừng...đừng mà...đừng tới đây...

Nàng không cần.

Nhìn những con vật hình thù kỳ dị, tim Hà Diễm dường như muốn ngừng đập.

SOẠT...

"AAAAAAAAAA....."

Hà Diễm rơi xuống vách núi.

Trong đầu chỉ còn lại bốn chữ: LẦN NÀY CHẾT CHẮC.

(Na: thấy có nhiều bạn bảo truyện này ngược. Thực ra Na làm hai bộ, một ngược một sủng, bộ sủng là bộ này, bộ ngược là bộ Huyết tình hắc đạo. Với cả Na đã nói truyện này sạch thì m.n không cần phải quan tâm sao vua mà sạch? Na sẽ cố gắng tìm ra nguyên cơ tin cậy để vua sạch.)

Đau đầu quá.

Toàn thân nhức mỏi.

Hà Diễm chớp nhẹ cặp mắt nặng trĩu nhìn xung quanh.

Ồ...thật quen nha.

Rất giống với căn phòng nàng ở tại Các viên của Vương Tân cổ đại nha.

Gi?

Các viên?

Hà Diễm bật dậy khi quang cảnh xung quanh dần hiện rõ vào tầm mắt.

Đây...

Đây chẳng phải là phòng nàng ở Các Viên sao?

Cố nên con đau nhức toàn thân, Hà Diễm bước xuống giường muốn kiểm tra căn kê liệu có phải đang nằm mơ không, lúc này mới nhận ra thân thể mình lơ lửng, không một mảnh vải che thân lại còn có một ánh mắt nóng rực đang nhìn nàng chăm chú.

Hà Diễm sau một khắc ngạc nhiên liền nhảy ngay lên giường, dùng chân cuộn lấy thân mình.

"Ng...ngươi sao lại ở đây?"

Hà Diễm nhũn mày trách cứ.

Phải! Chính là hần, là tên ôn quân mà nàng ngày đêm muốn trả thù - Triệu Tử Dương.

Nhưng sao lúc này nhìn hần, nàng lại nhận thấy thực ra nàng không muốn giết hần?

Với cả...làm sao mà nàng xuyên về cổ đại rồi? Bằng cách nào chứ?

Lại nhìn tên ôn quân chết tiệt kia đang hướng ánh mắt như ngọn lửa tới nàng. Vẫn là khuôn mặt góc cạnh đẹp tựa tượng thần Apollo, vẫn là mái tóc dài được búi cao đầy khí chất vương giả, bên dưới những sợi tóc đen dày là cặp mắt ung hợp dài của hần đang loé lên tia đùa bỡn. Bạc môi mỏng như cười như không, giống như chế giễu lại giống như thỏa mãn vì đã bắt được con mồi, toàn thân toát lên vẻ bá đạo ngông cuồng.

"Là ta hỏi ngươi sao lại ở đây mới đúng."

Triệu Tử Dương lạnh nhạt nói, cặp mắt vẫn nhìn nàng không buông tha.

Thiết nghĩ, hai tháng nay nàng ta biến mất không tung tích, lại còn ma giáo cũng yên yên ổn ổn không có hành động gì, chính là khiến hần khó hiểu.

Cho người điều tra hành tung của nàng cũng chỉ có con số không.

Đang trong lúc tưởng nàng ta đã quy ẩn thì hôm qua khi hần đang dạo quanh Các Viên, chính nàng lại từ trong không trung biến ra rồi ngã xuống trước mặt hần mà bất tỉnh nhân sự.

Lại còn mặc một bộ y phục hết sức kỳ lạ, bó sát thân thể, lộ liễu bày ra những đường cong mê người, cạnh đó còn rất nhiều những vật dụng mà hần chưa từng thấy qua.

Chẳng lẽ ma giáo có những loại vũ khí tối tân đến vậy?

Thật đáng ngại nếu đó là sự thật. Nhưng là hần đưa ra xem xét cả nửa ngày vẫn chẳng hiểu những thứ đó sử dụng như thế nào.

Triệu Tử Dương trầm ngâm nghĩ về nàng, từ lúc nàng quay lại khắp dọc toàn thân đều là vết thương. Khi thái y đến chẩn mạch đều nói nàng mạch đập rất kỳ lạ, lúc nhanh lúc chậm, lúc ổn định lúc co giật, lại khí huyết cũng không bình thường, nói ứ động cũng đúng mà nói quá lưu cũng không sai. Vừa giống như trúng kịch độc mà cũng không phải.

Hừ.

Rốt cuộc vẫn là một lũ vô dụng. Trúng kịch độc mà nàng ta vẫn sống, vẫn còn đủ sức trách cứ hần sao?

Xâm ngôn quá đi.

Hà Diễm choàng tấm chăn cuộn tròn mình trong góc, cảnh giác nhìn Triệu Tử Dương đang chống cằm, nhìn nàng nguy hiểm.

Không phải là nàng đang luyện tập?

Không phải là nàng roi xuống vách núi?

Không phải là nàng chưa học được võ công?

Sao lại cho nàng xuyên khi còn chưa chuẩn bị xong gì hết thế này?

Cũng may là nàng đã qua ải bọ cạp, như Lý Nặc nói thì coi như vậy là cũng đỡ cho nàng sau này rồi.

Nhưng mà...

"Người...y phục của ta đâu?"

Làm ơn đừng nhìn ta nữa, ta đảm bảo mắt người còn dễ đốt cháy người khác hơn cả nhân mặt trời đây.

"Là vừa tắm cho người xong, chưa kịp mặc y phục thì người đã tỉnh."

Triệu Tử Dương nhàn nhạt giải thích.

Hà Diễm nghe nói vậy mới để ý toàn thân nàng rất thoải mái, mát mẻ. Hơn nữa còn vương mùi dầu thơm thoang thoang.

Ừm, rất thơm nha.

Khoan đã...

"Không phải...người tắm cho ta chứ?"

Hà Diễm đưa hai tay lên che chắn trước ngực dù toàn thân đã được tắm sạch bịt kín mít.

Nhìn nàng hai mắt mở to, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như đang nghĩ lung tung mà ứng đo khiến tâm tình hần có chút tốt. Liền nhướn mày, nhún nhún vai.

"Rốt cuộc thì trên người người có chỗ nào ta chưa từng động qua đâu. Thêm một lần có sao."

Khoé miệng Triệu Tử Dương kéo ra một độ cong gian tà.

Hà Diễm gắt gao ôm lấy tấm chăn, đơ cơ miệng.

Hần...hần...hần....vô sỉ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trốn khỏi hoàng cung

"Rốt cuộc thì trên người người có chỗ nào ta chưa từng động qua đâu. Thêm một lần có sao."

Khoé miệng Triệu Tử Dương kéo ra một độ cong gian tà.

Hà Diễm gắt gao ôm lấy tấm chăn, đơ cơ miệng.

Hần...hần...hần....vô sỉ!

Triệu Tử Dương nhìn nàng như vậy lại càng lấy làm thú vị, muốn trêu đùa thêm một chút.

Hắn đứng dậy, chậm chậm đi tới giường.

Hà Diễm với hành động này càng nảy sinh cảnh giác, muốn chạy đi nhưng là trên người nàng đang không mảnh vải che thân, dù da mặt nàng có dày cũng không đến mức lỗ thê mà trung diện trước mặt những kẻ khác.

Đành vậy, tay nàng lại siết chặt hơn tấm chăn. Cái thứ ôn nhu phát ra từ mắt hắn khiến nàng cảm thấy có mùi nguy hiểm.

"Người... người dám lại đây ta sẽ..."

"Sẽ? Sẽ thế nào?"

Triệu Tử Dương như hồ vờn mồi, ý cười càng đậm, ngồi xuống mép giường giả bộ quét mắt trên toàn thân thể nàng về tà ý.

A, nữ nhân cũng thật là, lâm vào đường cùng thì cũng là lấy mạng sống ra đe dọa.

Hắn là nàng ta nghĩ ta cũng giống như những kẻ tầm thường kia mà bắt ép nữ nhân đi. Aiz

Hà Diễm cắn cắn cánh môi, sau đó nhìn thẳng mắt hắn nói.

"Ta sẽ giết người."

Gi?

Khoé miệng Triệu Tử Dương cứng lại, dường như cơ miệng bị đóng băng, không thể động đậy.

Giết?

Ta?

Từ khi lên vương hắn đã bị giết không biết bao nhiêu lần.

Từ khi lên vương hắn đã giết không biết bao nhiêu người.

Từ khi là vương...hắn đã quen với máu và mùi tanh.

Nhưng khi nghe nàng nói rằng nàng giết hắn, hắn lại có một cổ chua xót dâng lên, lại không biết rõ là cảm giác gì.

Hắn từ trước đến nay chưa từng làm gì trái với lương tâm.

Là bọn họ luôn tìm mọi cách để hại hắn.

"Người hận ta?"

Triệu Tử Dương hít sâu một hơi, thu nắm tay đứng lên, hồi phục lại bộ dáng cao ngạo thường ngày.

Toàn thân toát ra khí chất cường bá khiến kẻ khác không rét mà run.

Hà Diễm có chút sững sốt trước thay đổi nhanh chóng của hắn, ánh mắt lộ ý nghi ngờ.

Một con người có thể biến hoá nhanh như vậy?

Là nàng nhìn nhầm hay chính hắn vốn đã như thế mà nàng còn không biết nghĩ hắn ôn nhu?

"Người giết ta?"

Triệu Tử Dương tay chấp sau lưng, ưỡn thẳng lưng nhìn xuống nàng. Đôi mắt dài hẹp hờ hững nhìn nàng lạnh lùng.

"Vậy để ta chờ xem người giết ta bằng cách nào."

Nói xong hắn bước thẳng ra khỏi phòng, bỏ lại Hà Diễm vẫn ngơ ngác nhú đôi mày thanh tú.

Hắn...bị làm sao vậy?

Ngồi trong ngự thư phòng

Ánh đèn từ những cây nến phát ra

Toả ra sắc vàng nhàn nhạt

Hương cỏ được gió đưa từ bên ngoài đưa qua kẽ cửa sổ mang theo mùi thơm thoang thoảng của sương sớm và một chút nồng của không khí cuối hạ.

Văn tấu, nghiền mực, bút lông...

Dường như tất cả đều không ảnh hưởng nổi tới tâm trạng của Triệu Tử Dương.

Ánh sáng yếu ớt từ nền chiếu lên một nửa khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn, đôi mắt đen không còn chứa sự sắc sảo mà thay vào đó là đượm một chút suy tư.

Hà thái giám là kẻ đứng đầu thái giám nội vụ trong cung, sống hơn nửa đời người ở đây. Cũng là lần đầu tiên biết đến một Triệu vương thất thần như vậy.

Aiz...

Nói tàn ác thì thật tàn ác không ai bằng

Nhưng nói về thương tổn thì hắn cũng chỉ là một đứa trẻ tội nghiệp, thiếu thốn tình cảm.

Dù sao cũng đáng thương hơn đáng trách.

"Người còn nhìn, ta cam đoan ngày mai người sẽ không còn mắt để thấy mặt trời."

Triệu Tử Dương lạnh nhạt nói tựa như một câu nói đùa vô hại nhưng lại khiến Hà thái giám một trận rét run, đổ mồ hôi lạnh giữa trời cuối hạ.

A, họ Hà ta xin rút lại câu 'đáng thương hơn đáng trách' khi nãy. ~cập nhật chương mới nhất tại diendanlequydon~

Hà thái giám mặt trắng bệch cúi xuống nhìn đất.

"Hoàng thượng thứ tội."

Triệu Tử Dương khoát tay bảo Hà thái giám ra ngoài, trong ngự thư phòng chỉ còn lại mình hắn.

Khẽ thở dài một tiếng.

Thiên tử? Cái địa vị mà kẻ kẻ muốn đoạt lấy, người người hằng mơ ước.

Liệu sau cái hào nhoáng mang danh 'Vương' thì có ai nhìn được sự thật đằng sau nó?

Triệu Tử Dương đứng dậy, chậm chậm hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Dưới bầu trời đen được vây quanh những vì sao kia, hắn lại giống mặt trăng cô độc, dù lớn lao nhưng lại đầy uy ky.

Mọi người đều biết hắn giết người, giết phụ hoàng, giết cả mẫu thân.

Nhưng có ai từng hỏi vì sao hắn lại giết họ? Hay đúng ra là vì sao họ bị giết?

Qua khung cửa sổ, ánh trăng nhạt chiếu lên khuôn mặt góc cạnh hoàn mỹ của hắn, màu da đồng phẳng phát phản lại thứ ánh sáng dịu dịu đó.

Màu đen sắc sảo chợt bắt gặp một bóng dáng quen thuộc, mái tóc dài đen huyền vẫn gọn lên được giữ bằng trâm hoa, rủ xuống vài sợi lụa tua. Khoác bộ y phục đơn giản không hoạ tiết màu xanh biếc, nhìn nàng tựa như mưa trên lá sen, như sương giăng trong đêm, vừa trữ tình lại nhẹ nhàng phiêu dật.

Hai cánh tay như ngọc trắng xanh, gần như trong suốt đang cầm một sợi dây có quả tròn rất lạ.

Đôi môi mấp máy, định bước lại nơi nàng đang dạo bước lại bất giác khựng lại.

"Hừ! Nữ nhân kia có sống có chết cũng không liên quan đến ta."

Nói xong liền dứt khoát phát áo bào quay vào trong.

*** _____

Đã ba hôm không gặp hắn

Không có sự buồn bực nhưng cũng không phải là mừng rỡ.

Aiz...

Bất quá là mấy hôm nay rảnh rồi nàng đành bắt tay vào nghiên cứu thuật thôi miên.

Ở cổ đại này công cụ thiếu thốn, nhưng đối với thôi miên thì lại là thuật tâm lý, không cần thiết dựa vào đạo cụ. Khả năng dùng được là rất khả quan hơn.

Hà Diễm bước từng bước nhẹ nhàng dưới ánh trăng bàng bạc thanh khiết, tay cầm lấy chiếc la bàn nhỏ, thứ mà nàng đã mang tới Chirderu này sau lần xuyên thứ hai.

Thiết nghĩ, nếu biết có thể mang theo đồ hiện đại qua thì nàng lúc đó đã không khách sáo mà nhét thật nhiều đồ dùng vào người rồi.

Thật là...

Đi lòng vòng nàng lại thế nào mà đã đứng trước cổng ra vào hoàng cung.

Ngó ngó.

Không có ai?

Thì vệ canh cổng cũng không thấy?

Phải chăng trong cung có chuyện a. Đã vậy hà có gì nàng phải ở lại đây mà chịu giam cầm?

Đề chắc chắn sẽ không bị bắt lại ngay sau khi trốn chạy, Hà Diễm nép mình bên tường cẩn thận nhìn xung quanh một lượt, đôi chân như mèo rình chuột nhẹ nhàng di chuyển, sau đó nhanh chóng đi qua cổng cung rồi khuất dạng trong bóng đêm.

Cách nơi Hà Diễm vừa đứng không xa có một người đang giương cao khoé môi.

Khuôn mặt hẩn bị bóng tối bao vây, chỉ cảm thấy sát khí nồng đậm hoà vào màn đêm.

Y phục lụa gấm phát bay trong gió nhẹ, tản mát ra mùi yêu mị.

"Theo sát. Nếu cần thiết, giết."

Lập tức từ không trung một bóng đen vụt bay ra rồi lại tựa như chớp mắt mà biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Thần y Hà Tuyệt Hy tái xuất giang hồ (1)

Từ khi xuyên qua

Đây là lần đầu tiên nàng được chiêm ngưỡng quang cảnh cổ đại.

Hà Diễm phát nhẹ tay áo, xoè chiếc quạt trong tay khẽ phe phẩy, tập theo vẻ lãng tử của các mỹ nam công tử trong phim kiếm hiệp.

Tất nhiên rồi, nàng đang trong bộ dạng nam nhi với bộ y phục vừa mua khi nãy của một chủ tiệm vải béo tốt.

Lại nhìn xung quanh người người nhộn nhịp.

Hà Diễm hét chạy đông xem diễn xiếc lại chạy tây xem ca kịch. Và bây giờ nàng đang cầm trong tay que kẹo hồ lô màu đỏ sừng sừng, bóng như rồng.

Chặc chặc...mút một cái cho đỡ thèm. A ngon quá.

Từ khi trốn khỏi hoàng cung đến giờ vẫn chưa có gì vào bụng. Đói nha.

Cần một miếng cho đỡ đói nào.

BỊCH!

Chiếc miệng nhỏ nhắn đang há thật lớn bỗng đông cứng trong không trung.

Que hồ lô trong tay nàng rơi 'bộp' xuống đất. Và kẻ đựng phải nàng khiến nó rơi lại đang trời chết chạy hướng ngược lại.

Gây tội rồi bỏ chạy?

Đâu có dễ như vậy.

Hà Diễm bặm môi phồng má.

Hào a. Ta sẽ bắt đền ngươi đến cùng.

Và thế là trên phố hoàng thành một cuộc rượt đuổi diễn ra.

Kẻ chạy trước quần áo có chút rách nát đang cật lực vừa chạy vừa nhìn ra đằng kẻ đằng sau đang đuổi theo.

Hắn ta một thân y phục xanh biếc, ngũ quan xinh đẹp, nước da trắng trẻo mịn màng, cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng gào thét "Tên kia đứng lại."

Muốn ta dừng lại?

Nếu ngươi có bản lĩnh.

Nghĩ vậy đôi chân đi trên đôi dép gỗ lại càng tăng tốc độ, vận sức mà chạy.

Tiếng dép gỗ lóc cóc vang lên dồn dập văng vẳng lên toàn phố hoàng thành, khoe miệng hắn nở nụ cười.

Thú vị a.

Chạy vòng qua phải, quẹo qua trái, luôn lách chán chệch hắn mới quay dừng lại, quay đầu nhìn.

Ách.

Tên tiểu tử kia đâu rồi?

Lại nghĩ, bản thân mình đang có việc cần làm mà lại đùa giỡn với một tiểu tử lạ mặt.

Ai nha. Rõ là vô công rồi nghề, thật biết chọn thời điểm mà đùa giỡn.

Phúi phúi trên áo vài cái, hắn vừa định cất bước đi thì...

"Ngươi định trốn đến bao giờ a?"

Một giọng nói trong veo êm dịu còn vương chút mệt mà hơi thở khó nhọc, nhưng cũng đủ khiến hắn chùng bước, mày đậm nhíu lại, mắt đen sắc sảo có chút mở lớn.

Giọng nói này...

Hắn quay hẳn người lại nhìn về tiểu tử kia.

Hà Diễm giật mình nhìn hắn khi trực diện chiêm ngưỡng diện mạo hắn.

Thật sự nàng không thể không thốt lên, đó là một vẻ điển trai quyến rũ kỳ lạ.

Khuôn mặt hết như bức tượng thần Hy Lạp, với những đường nét ngài sáng như một khối lập thể được đúc tạc tỉ mỉ.

Ngũ quan là một sự kết hợp hài hòa đẹp đẽ, với đường lông mày dày và đậm, sống mũi cao thanh tú, đôi đồng tử đen sẫm như được khảm giữa một vùng nhân thần rộng mà sâu thẳm, thuần khiết tựa nền trời xanh trên sa mạc mênh mông.

Nhìn tuổi hắn có vẻ chỉ tầm tuổi nàng, ở độ tuổi mười chín, hai mươi nhưng hắn lại toát lên vẻ đạo mạo, sáng rõ, khiến người khác vừa có cảm giác âm áp vừa thân thiết.

Làn môi hắn rất mỏng và đỏ hồng như đôi môi thiếu nữ, khi đôi môi khép lại, cánh môi uốn lên một đường cong như đang cười.

Khuôn mặt thon dài, chiếc cằm nhọn đậu trên chiếc cổ cao gầy tựa thiên nga, từng nét thon dài sống động.

Khoác lên mình là bộ y phục khá rách nhưng lại không cho nàng thấy hắn có sự bần cùng của kẻ nghèo đói. Vai rộng, da trắng, chiều cao tầm một mét tám càng tôn thêm dáng vẻ cao lớn.

Khụ...nàng không thấy hắn đẹp trai đâu. Thật đấy.

Hà Diễm thấy hấn bắt động thì ưỡn lưng, 'phạch' một tiếng xoè ra chiếc quạt trong tay rồi nhẹ nhàng phe phẩy.

"Hừ...ta cho ngươi hai lựa chọn. Một, trả lại đồ cho ta, hai, đưa ta tiền ta đi mua lại đồ thay thế."

Sao nói xong lại cảm thấy mình nhỏ nhen nhỉ? ~cập nhật chương mới nhất tại diendanlequydon.com~

Mặc kệ, rõ ràng là nàng trước khi trốn khỏi không tính toán cẩn thận mà ngân lượng thiếu thốn, không thể lãng phí a.

Nhưng hấn ta như thế nào lại ăn mặc rách nát thế kia. Có thể là nghèo lắm a.

Đền nôi cho nàng không?

Ây da...cũng là không nên bắt nạt kẻ yếu đi. Người ta là đã bản tính rồi. Nàng tốt bụng mà. Bỏ qua cho hấn.

"Khụ...nếu như ngươi không thể thì...ừm...ta cũng coi như không có gì."

Thấy hấn ta dường như vẫn còn ngây ngẩn nhìn mình, Hà Diễm khoát tay.

"Ta thật ra..."

"Ngươi là Hà Tuyết Hy?"

Đi?

Đến lượt thay đổi vai, bây giờ kẻ tròn mắt ngây ngẩn nhìn lại chính là nàng.

Nhưng là...

Hà Tuyết Hy?

Lại phiền phức rồi.

***_____

Và với một lý do

Một lý do nào đó

Hiện tại Hà Diễm đang đứng tại căn cứ mang tên 'cái bang'.

Cái bang...cái bang kiểu gì mà xa xỉ thế này?

Bàn gỗ điêu khắc tinh xảo, ấm trà ngọc, ly trà thạch bích, lưu hương bằng vàng ròng...

(Na: *sóc hành lý lên vai, quay đầu nhìn mọi người* thôi chào các tỷ muội, ta đi gia nhập cái bang đây.)

Nàng đang là trung tâm của mọi ánh mắt trong căn cứ.

Bọn họ tất thấy đều mặc y phục rách nát nhưng nhưng lại không đem lại cho người ta cảm thấy bẩn thỉu.

Bọn họ tất thấy đều cảm trên tay một vài thứ lạ lùng như que gỗ gãy, túi vải chắp vá, quạt giấy có chỗ rách,... Nhưng khuôn mặt lại không lem luốc mà rất sạch sẽ khoáng đạt.

A, nếu ở hiện đại cái này sẽ được gọi là 'phong cách bụi bặm đường phố' nha.

Có điều... bọn họ đều hướng về nàng bằng những ánh mắt tiều tụy và mệt mỏi, lại chứ đừng sự miệt thị và xa cách.

Toàn thân bọn họ toát nên sự lạnh lùng, vạch rõ ranh giới ta không động ngươi, ngươi cũng biết điều đừng động vào ta.

Nhìn bọn họ, rõ ràng đều là cao thủ, nàng có thể cảm nhận được điều đó rất rõ ràng thông qua từng mạch máu đang muốn đông lại trong người nàng.

Nó muốn nói...tất cả những người ở đây đều rất đáng sợ.

Có nuốt một ngụm nước bọt để giữ bình tĩnh.

"Ngươi nói...họ là mắc phải bệnh lạ?"

Hà Diễm hồ nghi nhìn kẻ đang đứng bên cạnh, hấn ta đang ung dung nhìn nàng, ôn nhuận mỉm nhẹ môi sau đó gật đầu.

"Ân. Là ta và cả bọn họ đều không hiểu tại sao lại thành ra như vậy. Cách đây một tháng bọn ta là đang trên đường đi Lạc Kinh, thì bị một bọn bịt mặt đánh lén, sau một tuần lễ thì cả người bọn ta đều suy nhược, đan điền rất khó vận, vậy nên một tháng nay bọn ta đều không thể đi ra khỏi căn cứ, bởi nếu gặp kẻ địch thì bọn ta hoàn toàn không đủ khả năng chống trả."

Hắn nhàn nhạt giải thích, giọng nói ôn nhu tựa nước hồ trong suốt, âm vang trầm ấm tựa ánh lửa cuối mùa đông, khiến người ta dễ nghiện.

"Lang y cũng không chữa được?"

Hà Diễm tuy đã nghe hắn kể sơ qua nhưng là vẫn mơ hồ muốn xác định lại lần nữa.

Chẳng lẽ y thuật cô đại quá kém? Hay là căn bệnh này căn bản không chữa được?

Vậy sao nàng có khả năng???

Còn phân vân muốn thối lui vụ này, thì lại bất gặp khuôn mặt tựa như cún con đang mắc lỗi của hắn, đôi lông mày đậm như lông chim lên vẻ khẩn cầu nhìn nàng.

Aaaa.....ta...ta...không thể bỏ mặc hắn nha.

"Háo. Ta sẽ cố hết sức. Nhưng đừng trông mong gì quá nhiều."

Hà Diễm hít sâu một hơi, vỗ vỗ ngực hướng hắn mà lẩm liệt nói.

"Đa tạ. Hàn Mặc ta muôn vàn cảm tạ ân đức này của Hà giáo chủ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thân y Hà Tuyệt Hy tái xuất giang hồ (2)

Chương 22: Thân y Hà Tuyệt Hy tái xuất giang hồ (2)

(Na: mấy chương này nói về Hà Tuyệt Hy ở phương diện thân y nên sẽ có nói nhiều tới y học, ai mà rối não thì cho ta xin lỗi a.)

*** _____

Hoàng cung

Triệu Tử Dương ngồi bên bàn đá, cùng Doãn Đình Tổng thân vận bạch y đánh cờ đàm đạo.

Nhìn bàn cờ vây độc hai màu đen trắng, người mặc long bào, khí thế áp người kia khẽ nhíu lại lông mày. Tay chống cằm, tay kia gõ nhẹ lên bàn đá những tiếng 'cốc cốc' ưu nhã, trầm mặc.

Không gian xung quanh như ngưng đọng

Bướm bướm đủ màu đậu trên những bông hoa cũng dập dờn đôi cánh

Tiếng gió lay động khe khẽ những tán lá

Mây trắng hờ hững như trôi như không lạc vào hư vô

Triệu Tử Dương chăm chú mím môi, sau một khắc khẽ bật ra tiếng cười nhạt.

Tưởng chừng đi nước cờ đầu tiên chiếm ô thiên nguyên là cao sách, cho hẳn ô đầu mà suy nghĩ một phen, ai ngờ vẫn bị tên thối Doãn này cao tay hơn.

(Na: Thiên nguyên là điểm tại tâm bàn cờ vậy. Nước cờ này rất ít người đi, thường thì chỉ những ai thật sự tự tin về khả năng chơi cờ của mình mới dám đi nước này, bởi nó là con dao hai lưỡi, khi bạn đi ô thiên nguyên thì đối thủ sẽ có chút ngại về thực lực, hoặc thăm dò hoặc rối loạn, nhưng chỉ cần vài bước bạn đi, đối thủ sẽ đánh giá được bạn. Chú ý là thực lực của cả hai đều phải tương đối trở lên. Kém quá không tính. Aizzz...là Na xem tư liệu đó. Chẳng biết đúng không nữa. @_@)

Ngón tay thon dài cầm lấy quân cờ trắng ở trong hũ bên cạnh đưa ra, dần đo đặt bên cạnh một quân cờ trắng.

Không nhanh không chậm, Doãn Đình Tổng chậm chậm nâng lên cánh tay thon dài xinh đẹp, trắng nõn như những đám mây trên trời. Đặt xuống một quân cờ màu đen. Mội anh đào vẽ ra nụ cười xinh đẹp.

"Hoàng thượng. Thần lại xin thất lễ."

Sau giây kinh ngạc, Triệu Tử Dương lắc lắc đầu thở nhẹ một hơi.

Sau đó đứng dậy, lướt mắt qua nam nhân trước mặt với một bộ dáng tuấn tú yêu ma, tóc dài cột nhẹ, buông xoã xuống những sợi bay bay theo gió.

Khuôn mặt như hoa, ánh mắt như nước đang cười đến sáng lạn.

Hắn hừ lạnh.

"Aizz...Hoạ thần của Vương Tân đúng là kẻ tài trong thiên hạ có được mấy người. Trẫm cũng không ngại thua một kẻ như người."

Doãn Đình Tổng nhẹ nhàng đứng dậy, chấp tay trước mặt.

"Hoàng thượng quá lời. Thần thật không dám."

Không dám mà còn cười đến ma quái như thế?

Hào a. Người dám cười trẫm.

Triệu Tì Dương phát tay.

"Hừ. Từ trước đến nay đánh cờ với người trẫm chưa từng thắng lấy một lần. Không chỉ trong đánh cờ, tài thao lược của người cũng là khiến trẫm khâm phục."

Aiz...nói gì nhưng hẳn thật sự vẫn là nhân tài. Nhân tài mỹ nam nhân.

Nhìn ra bên ngoài một lát, lại như sự nhớ.

"Mà nhắc tới mới thấy, dạo gần đây Hoa Thần người không gây ra chuyện gì, an an ổn ổn như vậy thật không giống người."

Triệu Tì Dương đứng dậy, cao ngạo liếc hẳn.

"Haha...hoàng thượng quá lời. Thần vẫn đang tiếp tục gây họa đấy chứ"

"Ồ...lần này người lại định làm nên chuyện gì động trời đây."

Doãn Đình Tổng cầm lấy tách trà trên bàn, lưng tựa vào cây cột trụ phía sau mà lười biếng đưa ly trà lên mũi hít hà.

"Thần đang giải quyết một số việc. Cũng sắp xong rồi."

Triệu Túc Dương ánh mắt vút qua tia lạnh lẽo nhưng rất nhanh lại trở về vẻ cười đùa.

"Ha ha... Ta cũng mong chờ lần gây họa sắp tới của ngươi. Không biết là sẽ chiếm được bảy mươi hay là một trăm phần trăm lãnh thổ quân địch đây."

"Aiz...hoàng thượng nói thế, thần thật lấy làm xấu hổ. Nhưng cho phép thần được giữ kín chuyện này đến khi thích hợp."

"Hào. Vậy trăm chờ tin tốt lành của ngươi."

Nói xong, Triệu Túc Dương liền dứt khoát quay người bước đi, để lại Hoãn Đình Tổng đứng lại cúi đầu với câu tiễn "Thần tuân chỉ" đi kèm nụ cười trên môi.

Sau khi đi khỏi, hần sải từng bước trên hành lang gỗ, sàn lát đá hoa cương sáng loáng.

Khuôn mặt trầm lạnh, mày kiếm ngạo nghễ, mâu đen phát ra lãnh quang.

"Hắc Thiết."

Hần vừa lên tiếng, lập tức một bóng đen phóng tới, nháy mắt đã thấy quỳ xuống trước mặt.

"Hắc Thiết có mặt. Mọi thứ đã chuẩn bị xong."

Triệu Tử Dương uốn thẳng lưng, ngẩng cao gương mặt anh tuấn băng lãnh, bạc môi như có như không xuất hiện một độ cong.

Huyền Lê
diendanlequydon.com

"Hào. Ta sẽ cố hết sức. Nhưng đừng trông mong gì quá nhiều."

Hà Diễm hít sâu một hơi, vỗ vỗ ngực hướng hấn mà lẫm liệt nói.

Huyền Lê
diendanlequydon.com

"Đa tạ! Hàn Mặc ta muôn vàn cảm tạ ân đức này của Hà giáo chủ."

Hàn Mặc nghiêng người thành kính nhìn nàng, ánh mắt ôn hoà kiên định.

Aiz...nghe kẻ khác cung kính gọi mình là Hà giáo chủ, cảm giác chính là cũng không tệ. Dù gì nàng cũng họ Hà.
(=_=)

Huyền Lê
diendanlequydon.com

~~~~~

nhưng mà tâm định an nhiên của người khác qua không thật không tốt. Vì như bây giờ đây, chỉ vì lúc này cao hứng muốn tìm hiểu cuộc sống kiếp trước mà nàng không ngại nhận làm Hà Tuyết Hy, làm sao mà chữa khỏi cho bọn họ bây giờ?

Với lại, nàng đã hứa rồi, cũng không thể không giúp.

Vấn đề là giúp thế nào a.

Hà Diễm vò đầu ~~lật~~ tai, ~~hết~~ đứng lại ngồi.

Sau khi đuổi hết tất cả ra ngoài kể cả Hàn Mặc đã nàng nặc nín tay áo năn nỉ cho ở lại thì trong phòng chỉ còn lưu lại nàng với một nữ nhân trạc ngoại tam tuần[*] đang nằm yếu ớt, đôi mắt khép lại tựa như hài lòng, trên khuôn mặt có nét bạc nhợt, chậm chậm hít thở cho biết nữ nhân kia vẫn còn sống.

([*]trạc ngoại tam tuần: khoảng ngoài ba mươi tuổi)

Nhìn nàng tại Hà Diễm lại càng khổ tâm nhứt mảy.

Nàng đã thử nghiệm máu, có độc. Độc tính không mạnh nhưng khiến mạch đập loạn, lưu thông máu kém, nửa đông nửa khép các huyết đạo khiến bí huyết, khó vận hành.

Kỳ lạ là huyết đan điền, bình thường nếu cơ thể gặp vấn đề về đan điền thì toàn huyết sẽ cùng nhau ảnh hưởng nhưng hiện tại, chỉ có hạ đan điền và thượng đan điền bị bít kín, còn trung đan điền lại hoàn toàn không ảnh hưởng.

Hạ đan điền là vị trí quan trọng nhất nằm chính giữa của xương chậu, ngang với chỗ nối đến xương chân, vị trí tối ưu để truyền năng lượng từ hai chân khi di chuyển. Khi muốn đẩy cánh cửa, cánh tay của mình đặt trước đan điền thì tất cả năng lượng từ chân được chuyển qua tay một cách tối đa. Ví dụ nếu muốn kéo vật gì, thì con người chỉ cần dùng một cái đai quấn quanh bụng tại vùng đan điền. Lúc đó sức kéo sẽ mạnh nhất.

Như ở hiện đại giới đan điền thường được sử dụng trong Yoga hay trong Khí công, con người tập dẫn khí đến đan điền, mục đích là tạo nên sự thở bụng.

Bình thường, con người chỉ dùng có đến hai phần ba dung lượng của phổi, sự thở bụng tăng lên hiệu năng của phổi.

Còn về phần thượng đan điền cũng là dạng tương tự, nó nằm ở trong tâm của phần đầu.

Tóm lại kết luận lại một chữ: KHC.

Đan điền chỉ có giá trị về võ thuật chứ trong y học lại hoàn toàn không có giá trị nào.

Vậy nên năng có muốn mổ xẻ để xem xét cũng là không có cách.

Còn có những người trúng phải độc này đều bất dục bất hoà, an an tĩnh tĩnh như kẻ vô hồn.

Hà Diễm tiếp tục ngồi lục lợi trí nhớ xem có cách gì không.

Nàng cơ bản là không biết nên làm thế nào a.

Đôi lông mày nhỏ nhắn nhăn nhăn lại, lông mày Hà Diễm đập lền đứng dậy, khuôn mặt lừng lừng lên, ánh mắt cong hình trăng khuyết, miệng nở nụ cười.

A. Sao nàng không nghĩ ra sớm hơn.

Là huyết thanh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thần y Hà Tuyệt Hy tái xuất giang hồ (3)

Chương 23: Thần y Hà Tuyệt Hy tái xuất giang hồ (3)

Là huyết thanh.

Ở thế giới của nàng, huyết thanh được biết đến với vô số công dụng. Nó là một yếu tố cần thiết cho quá trình tự phục hồi của tế bào thân phôi thai kết hợp với các yếu tố ức chế bệnh bạch cầu cytokine.

Có thể được sử dụng như một dược phẩm sinh học phục vụ hiệu lực chống lại mầm bệnh, độc tố và loại trừ hoàn hảo. Không những thế huyết thanh còn cải thiện hệ miễn dịch đến mức cao nhất.

Vỗ đầu một cái, Hà Diễm chặc lưỡi tự mắng mình sao không nghĩ ra sớm hơn.

Nhưng là còn một vấn đề.

Ừm. Phải nói cho hắn biết.

Hà Diễm không còn thời gian chần chờ vội đi ra ngoài.

Cánh tay vừa kéo nhẹ cánh cửa thì...

RẦMMMM.....

Cả thân hình Hàn Mặc ngã rạp xuống, khuôn mặt tuần tú của hắn đáp đất an toàn.

Sau khắc kinh ngạc, Hà Diễm nhú mày, đưa ánh mắt không hài lòng hướng về hắn, hai tay vòng trước ngực.

"Chắc chắc...Hàn Mặc công tử. Người rốt cuộc đang làm cái gì đây?"

Hàn Mặc đứng dậy phúi phúi áo, không biết làm gì tiếp theo đành quay đầu nhìn bốn phía, tay sờ sờ chóp mũi, cười trừ.

"Ha...haha...ta đang định gõ cửa hỏi xem Hà giáo chủ có cần gì không ấy mà. Nếu đã không cần gì thì Hàn mỗ không làm Hà giáo chủ phân tâm nữa."

Nói xong Hàn Mặc khàng khái quay lưng, hướng phía cửa mà muốn bước ra, lại không ngờ Hà Diễm còn cao tay hơn, đã túm lấy áo hắn lôi cổ quay trở lại.

"Ta xin cáo lui."

Hàn Mặc kéo cửa.

"Ta muốn người ở lại."

Hà Diễm kéo áo Hàn Mặc.

"Ta không làm phiền Hà giáo chủ nữa."

Hàn Mặc sống chết bám víu lấy cánh cửa.

"Người đúng là phiền nhưng ta có chuyện cần nói."

Hà Diễm túm càng chặt áo hắn.

Khiến nàng ta tức giận rồi? Hàn Mặc ta chưa muốn đi đàm đạo với lão lão Diễm vương sớm. Phải rời khỏi đây để ngày mai còn nhìn thấy mặt trời.

Tên Hàn Mặc này bị làm sao? Đã bảo có việc, hắn cứ một mực không nghe là sao?

"Rốt cuộc người có muốn cứu bọn họ không hả?"

Bực mình chỉ tay về nữ nhân đang nằm trên giường cách đó không xa, Hà Diễm mím môi, trừng mắt nhìn tên 'cái bang' ngu ngốc kia.

Hàn Mặc cũng thôi hướng ra cánh tay bên cánh cửa

Hàn Mặc cũng thối, đương từ cảnh này đến cảnh sau.

Hừ...giáo chủ ma giáo chơi ăn gian, lấy tính mạng của người trong bang ra dọa hăn thì hăn làm sao dám bất tuân.

Hào. Tính mạng ta cũng coi như có giá trị, sau này hằng năm mọi người nhớ đặt lên bàn thờ hai con gà nướng với tiền giấy đầy đủ là được.

"Này tên kia. Người có nghe ta nói gì không đấy."

Hăn nhắm mắt với bày ra bộ dạng như lằm liệt hy sinh đó làm gì vậy?

Hà Diễm tức giận đá hăn một cái.

"Ta đang bàn chuyện nghiêm túc. Người không có hứng thú thì ta cũng không có cách nào."

Vừa nói Hà Diễm lại khôi phục bộ dạng vô tư vô ưu, phất nhẹ tay áo, chậm chậm đi tới bàn rót trà, nhấm nháp thưởng thức.

Hừ...đã muốn mặc kệ, nàng sẽ mặc kệ.

"Thú lỗi Hàn Mặc thất lễ. Hà giáo chủ có gì cần dặn dò."

Hàn Mặc mang khuôn mặt trầm tĩnh nghiêm túc nhìn nàng khiến nàng suýt chút nữa phun ra cả ngụm trà đang uống. Trong lòng thầm than: thay đổi trong chớp mắt mà không chóng mặt, bội phục bội phục nha.

Cật nhẹ đầu, Hà Diễm nhìn hăn, hàng mi chớp nhẹ một cái.

"Ta vừa nghĩ ra cách chữa trị. Tuy không biết có tác dụng không nhưng xác suất khá cao. Có điều..."

"Có điều?" Con người sắc lạnh co lại.

"Ừm. Có điều cách điều chế ra thuốc giải có chút vấn đề, ta cần người hỗ trợ."

Thật vậy. Huyết thanh chính là chất dịch có trong máu. Hiện tượng đông máu là do các sợi fibrin tạo thành một lưới giam hãm các huyết cầu tạo thành cục máu đông, nhưng huyết thanh lại là dịch không chứa các sợi fibrin, và muốn điều chế ra nó, tất nhiên cần máu.

Không những cần mà còn cần rất nhiều.

Hơn nữa số lượng người trúng độc lại không ít. Vậy nên...

"Muốn ta làm gì?"

Hàn Mặc có chút gấp gáp hỏi Hà Diễm.

"Ta cần máu tươi để chế thuốc."

(Na: nghe cứ rờn rợn. Ta đi tìm hiểu về chế huyết thanh, chỉ có thể chế từ máu nên các tỷ muội đừng ném đá ta độc ác. Hết cách mà = _ =)

***

Sau hai canh giờ

Hà Diễm tuy kinh ngạc đến há hốc mồm khi nhìn một

thùng máu tươi đặt trước mặt mình.

Chỉ là thời gian để kinh ngạc là không có, phải nhanh chóng chế huyết thanh.

Nếu để tình trạng huyết đạo đan điền lộn xộn này kéo dài, bọn họ đều có thể mất hết nội lực.

Đối với người luyện võ, nội lực còn quan trọng hơn cả tính mạng. Mất đi võ công chả khác nào một người bình thường mất hết tay chân.

"Cho ta một cánh giờ, ta sẽ cố gắng chế ra thuốc giải cho mọi người."

Hàn Mặc nghe vậy thì trong lòng mừng rơn, chỉ biết gật đầu cất lực.

"Đa tạ Hà giáo chủ. Đa tạ Hà giáo chủ."

Trong căn phòng mập mờ ánh đèn, tập trung những người trúng độc nằm trên giường, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên đôi mắt đang nhắm tịt. Chỉ còn một mình Hà Diễm một mảnh im lặng, ngồi rót máu vào những bình nhỏ, ngón tay tỉ mỉ, đôi mắt chăm chú.

Khuôn mặt nhỏ nhắn toả ra một loại khí chất lạnh băng mà đăm chiêu. Đường như không thuộc về Hà Diễm thường ngày.

Thời gian như ngưng đọng

Chỉ còn tiếng lòng ngực nàng đang hồi thúc phải nhanh lên

Tiếng linh sứ thỉnh thoảng va chạm, kêu lên những âm thanh sắc bén.

Rớt, đổ, rồi lại rơi.

Bàn tay và khối óc không ngừng nghỉ lặp đi lặp lại những động tác dường như đã thuần thục từ lâu.

Những giọt nước rỉ ra trên trán, một giọt lăn xuống gò má trắng nõn, đáy mắt phát ra ánh sáng mang theo ý cười nhân nhật nhìn thấy chất lỏng màu vàng trong suốt trong tay.

Huyết thanh

Thành công rồi.

Sau khi cho mọi người uống huyết thanh, sắc mặt trở nên hồng hào hơn, ánh mắt không còn mờ hồ, còn có khả năng cử động nhìn xung quanh, Hà Diễm chạy như bay hướng ra ngoài phòng lớn, đứng trước mặt Hàn Mặc, môi anh đào nở nụ cười rạng rỡ.

"Ổn rồi. Mọi người hồi phục rồi."

Chỉ một câu nói, sau khắc muốn nhảy cẫng lên vì mừng rỡ thì ánh mắt Hàn Mặc lại như toả ra băng khí cùng nghi hoặc, kiên định nhìn nữ nhân trước mặt.

Đây là độc của Hà Tuyết Hy chế tạo, không ai có thể giải được.

Nữ nhân này...chẳng lẽ chính là Hà Tuyết Hy? Là người hẳn mong mọi tìm kiếm lấy lại thật sao?

Nhưng trước giờ Hà Tuyết Hy không bao giờ chế thuốc giải cho độc của mình. Sao lần này...

Đến cuối cùng, nàng ta là người như thế nào!

*****

Ở một nơi khác

Trong bóng tối bao vây

Triệu Tịch Đường vẫn hắc y, khuôn mặt băng lãnh, bạc môi nghiêm nghị nhìn vào điểm hư vô.

"Người nói nàng ta cũng đang ở đây? Được. Chúng ta đi."

Hà Diễm. Hà Tuyết Hy.

Người dám phá bỏ đạo người đưa ra sao, người lại chế giải cho độc của mình.

Mắt ưng vẽ ra một đường thẳng dài hẹp mang theo tức khí.[*]

[* Tức khí, tức giận.

Lại còn dám tự bỏ trốn khỏi tầm mắt ta.

Chưa ai có lá gan lớn đến vậy. Kẻ đầu tiên dám trực diện chống đối ta như vậy chắc mới chỉ có người.

Được a. Lần này bắt được người, để xem ta xử lý thế nào.

(Na: sắp được gặp nhau rồi, ta sợ cảnh sau có H lắm.

nhếch miệng)

Huyền Lê
diendanlequydon.com

-----ta là giải phân cách ngoại truyện-----

Doãn Đình Tổng mặc áo sơ mi màu...hồng.

Da dẻ trắng mịn, môi cong hồng nhuận.

Quần âu...màu hồng. = _ ='

ĐĐT: *liếc* kệ ta, nam nhi mạnh mẽ là phải thích màu hồng.

Huyền Lê
diendanlequydon.com

Na: *bất động mười giây* khụ... Tổng nhi a, có độc giả nghi ngờ người là kẻ theo dõi Diễm nhi kia. Phải hay không người ghét nó a.

ĐĐT: *im lặng, sờ sờ mũi*

Na: này Tổng nhi, ta đang hỏi người đấy. = _ =

ĐĐT: *nhú màu* sao cuộc đời lại sinh ra là được chứ?

Ta nói xong, độc giả biết hết rồi lấy ai mà đọc truyện dở
ôm của bà?

Nà: *phẫn nộ* ta mới có mười chín tuổi, kêu bà là sao
tên kia? Truyện ta không có người thì vẫn đông khách
như thường nhá.

ĐĐT: *nhường mày* đây là truyện của ta, Hà Diễm
với Tì Dương. Bà chỉ là kẻ đứng ngoài, có quyền gì mà
đứng đây lớn tiếng?

Nà: *cứng họng*

Huhu...ta sinh ra tui nó mà tui nó toàn ức hiếp ta hoài.
Ta tui. Ta hờnnnnnnnn .....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Triệu Tử Dương tức giận (1)

Trong màn đêm

Hai bóng đen bay trên mái nhà

Nhún chân một cái, thân thể như gió nhẹ nhàng lướt qua

Lại nhún một cái, nhẹ nhàng đáp trên ngọn cây

Bóng tối bao vây, khuôn mặt không thể nhìn rõ nhưng hàn khí quanh người hắt lại toả ra lạnh lẽo cả một khoảng không gian.

Ánh mắt sắc lạnh loé lên trong bóng tối, Triệu Tử Dương neoh lại mắt ưng nhìn về ngôi nhà đang chấp chờn ánh đuốc cách đó không xa.

Cánh cửa chợt mở.

Nàng ta ở đó, với một nam nhân khác.

Nàng ta đi ra từ căn phòng đó với một nam nhân khác

Nàng ta nhìn nam nhân đó bằng ánh mắt tình tứ

Nàng ta...

Nàng ta...

Triệu Tử Dương không rõ bản thân mình vì cái gì mà đột nhiên khó chịu khi nhìn thấy Hà Diễm cùng một nam nhân liếc mắt đưa tình, nói cười vui vẻ như

thế.

Dám trốn khỏi hân để đi tìm nam nhân?

Hào a. Nếu không phải là người còn giá trị lợi dụng thì ta đã không ngần ngại mà giết người rồi.

Hừ.

Dám chống đối ta? Hậu quả chỉ có một.

Phát áo một cái, những tán lá có chút lay động, trên cành cây đã không còn bóng đen nào nữa.

***

Hà Diễm bị Hàn Mặc treo réo mãi không chịu buông

Đôi mày thanh tú nhíu lại, vòng tay trước ngực, làn da trắng trẻo trong màn đêm mờ ảo lại tăng thêm vài phần sức quyến rũ quyến rũ, toả ra hương thơm nhàn nhạt của hoa hồng.

Hà Diễm bặm môi nhìn kẻ đang cười đến nịnh nọt đắc ý.

"Người còn theo ta nữa ta sẽ cho người xuống uống trà với lão Diễm. Người tin không?"

Hà Diễm dứ dứ nắm tay trước mặt, ra vẻ tức giận.

Hàn Mặc thấy vậy thì càng cười ôn hoà, ánh mắt như nước, đáng vẻ ôn nhu, xua xua tay: "Aiz...Hà giáo chủ xin đừng động thủ, ta biết mình không phải là đối thủ của người rồi. Ta chỉ muốn bá người làm sư thôi mà."

Sau câu nói đó, Hàn Mặc khẽ nhíu lại đôi mày kiếm, màu đen long lanh, cắn nhẹ môi dưới. (Na: anh này tán gái thì gái chết hết.)

Hà Diễm dù bị bám đuôi vẫn cảm thấy mùi sang khoái khi được kính nể tận chín tầng mây như vậy, khịt khịt mũi nói: "Ày ta nói, ta muốn ngủ rồi có chuyện gì để ngày mai a."

Nói xong liền quay người, lại không ngờ vì quá vội vàng mà chân trái giẫm lên gót chân phải liền chao đảo muốn ngã. Trong lúc đầu óc mờ mịt, theo bản năng nàng vươn tay nắm lấy thứ gì đó gần nhất thì vút một cái, toàn thân nàng đã nằm gọn trong lồng ngực rắn chắc.

Hàn Mặc cúi xuống nhìn khuôn mặt thanh lệ đang tựa vào ngực mình, hai mắt nhắm chặt, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, đáng vẻ tựa hồ như oanh liệt chờ đón cái chết lại cảm thấy buồn cười, nhẹ cười một tiếng.

Nữ nhân này...thật đáng yêu.

Hàn Mặc không hiểu sao lại cảm giác muốn ôm nữ nhân này thêm một chút, dùng lực thêm một chút, vòng tay siết chặt hơn một chút...

Thật mềm mại.

Thật thơm

Mùi hương trên người nàng ngát mùi hoa hồng, toả ra hương mát lạnh của sương sớm.

"Đa tạ nhưng người tránh ra."

Hà Diễm đẩy Hàn Mặc, có chút ngại ngùng quay mặt đi.

Aiz

Lòng ngực hân thật dày và chắc, nhịp tim đập ôn hoà, đem lại cho người khác cảm giác ấm áp, an toàn.

Mùi trầm hương từ cơ thể hân cũng gây cho người khác cảm giác thật thoải mái.

Giống như...giống như...

Hân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Triệu Tử Dương tức giận (2)

Ây da. Đang yên đang lành nàng lại nghĩ tới tên ôn quân vô đạo kia làm gì chứ?

Trong lúc ngơ ngác xuyên qua không cẩn thận để não bị ảnh hưởng rồi đứng không hả Hà Diễm?

"Vây cáo tử."

Hà Diễm có chút đỏ mặt khi nghĩ đến Triệu Tử Dương, lại không nghĩ Hàn Mặc nhìn khuôn mặt ửng hồng diễm lệ này lại càng nảy sinh lòng mến mộ.

Tay không tự chủ cầm lấy ngón tay nàng, kéo nàng trở lại nơi lồng ngực mình.

"Hà giáo chủ, để tôi hộ tống nàng về nghỉ ngơi."

Nói xong không đợi Hà Diễm kịp giẫy dụa đã ôm lấy nàng bay lên.

Một khắc sau hắn đã nhẹ nhàng đáp xuống đất, trước mặt chính là căn phòng của nàng ở căn cứ của cái bang phái.

Nhanh như chớp Hà Diễm nhảy xuống, chạy bay vào phòng, đến cả lời cáo từ cũng không nói tới.

Hàn Mặc đứng đó với bàn tay đang chấp dờ trước mặt, nhìn bóng dáng yêu kiều nhỏ nhắn đang đốc sức chạy kia mà nhướn mày một cái.

Đáy mắt ánh lên nụ cười yêu chiều, khoé miệng khẽ cong.

Hà Tuyệt Hy.

Cuối cùng ta cũng tìm được nàng.

*****

Hà Diễm đóng 'rầm' cửa lại

Tựa lưng vào cánh cửa trượt xuống.

Ôi...đáng sợ quá.

Tìm nàng như muốn rút ra ngoài.

Hắn...tên Hàn Mặc đó đáng sợ quá

Hắn đem lại cho nàng cảm giác như Triệu Tử Dương.

Bá đạo mà ôn nhu, ngông cuồng mà âm áp.

Aizzz...từ khi nào nàng lại nghĩ về Triệu Tử Dương như vậy???

Đầu nàng đúng là bị hư mất rồi.

Thở hắt một tiếng, vừa định đứng lên liền bị dọa tới hai chân mềm nhũn.

Hai mắt Hà Diễm mở lớn, ngón tay trắng xanh vô định không điểm tựa liền tay này nắm lấy tay kia.

Miệng lắp bắp, há miệng cả nửa ngày mới thốt ra được câu: "Ngươi...ngươi...sao lại ở đây?"

Phải. Sao hắn lại ở đây?

Sao hắn lại biết nàng đang ở đây?

Hơn nữa chẳng phải đây là căn cứ mật của cái bang sao?

Sao Triệu Tử Dương lại xuất hiện nơi này?

Ai giải thích giùm nàng điiiiiiiiiii.... ....

Triệu Tử Dương không nói gì, chỉ đơn giản là bước lại nơi Hà Diễm đang đứng bất động, nhưng lại khiến cho nàng một phen hoảng loạn.

Hắn định làm gì?

Thiên linh linh, địa linh linh, thần cũng linh luôn. Ta chỉ vừa nghĩ tới hắn mà người lại cho ra mắt luôn hàng thật thế này. Sao khi ta nghĩ tới tiền vàng thì người không cho nó xuất hiện lại cho xuất hiện cái thứ này cơ chứ?

"Thứ này? Ý người..." Triệu Tử Dương nhướng mắt thanh âm trầm thấp nồng nặc mùi nguy hiểm, cơ thể hắn toả ra mùi trầm hương dày đặc quanh mùi nàng khiến tim nàng như nghẹt lại, cơ thể to lớn của hắn tiến tới, cúi đầu nhìn xuống gương mặt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi của nàng: "Là đang nói ta?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Triệu Tử Dương tức giận (3)

Nghe một câu của hắn, Hà Diễm liền mờ lớn mắt, bịt chặt lấy miệng mình.

Thôi chết. Sợ quá hoá ngu ngốc rồi, tự dung lại hét lớn mới chết chứ.

Đưa đôi mắt to đen nhánh ngược lên nhìn hắn.

Gương mặt hắn đang kề sát nàng, đôi mắt mang hình viên đạn bắn thẳng vào tâm nàng một phát.

A...hít thở không thông.

Lâu ngày không gặp, hắn vẫn đẹp trai quá đi.

Sống mũi cao thẳng, mắt ưng dài hẹp chứ chất sảo và mệnh mệnh vô hạn, tựa như thu gọn mọi thứ vào tầm mắt, tựa như xuyên thấu tất cả. Mây kiếm anh tuấn, bạc môi xinh đẹp, khuôn mặt hợp thành một khối như tượng thần Ai cập.

Thích. Tim nàng đập lạc một nhịp.

"Nhìn đủ?"

Đang ngây ngẩn lạc vào cõi mơ lại bị một câu nói này kéo về hiện thực. Hà Diễm lấy tay dựng trước ngực hắn để giữ khoảng cách giữa hai người.

Khuôn mặt mang chút uẩn khúc đáng thương nhìn hắn.

"Ta...không...cái đó...ta không phải nói người."

Giọng nói nàng êm dịu, mềm mại như sợi tơ trong gió, phảng phất yêu kiều mảnh mai, mùi hương trên người nàng toả ra.

Tất cả đều làm cho hắn muốn phát điên mà ôm nữ nhân này vào lòng.

Giật mình một cái, Triệu Tử Dương khó hiểu không biết từ đâu mà mình lại có loại suy nghĩ đó. Liền 'hừ' lạnh một tiếng, quay đầu để che đi vẻ mặt khó hiểu của mình.

Hà Diễm lại chẳng khác gì được bỏ tất cứu rồi, chỉ chờ hắn quay người mà chạy tọt tới một góc, trong đầu chỉ có một ý nghĩ là tránh xa hắn. Càng xa càng tốt, càng xa càng an toàn.

Lại không nghĩ tới hành động này của nàng trong mắt hắn lại biến thành sự trốn chạy vì sợ hãi bắt quả tang gần gũi với nam nhân khác.

Dù chẳng phải là sủng ái gì nàng ta nhưng đã là nữ nhân hắn chạm qua, liền trốn khỏi hắn mà tìm đến một nam nhân khác.

Như thế há chẳng phải là đang coi thường hắn?

Không thể tha thứ.

Đáy mắt Triệu Tử Dương gồng lên sắc bén, mặt đánh lại gọi một tiếng: "Hà Diễm."

Dù đang rất muốn chạy khỏi nhưng bước chân giờ giữa không trung liền ngưng lại. Quay người lại nhìn hắn bằng ánh mắt đáng thương.

"Ta là lỗ miệng, không có ý..."

"Không có ý? Ý gì?" Triệu Tử Dương không đợi nàng nói hết, cắt ngang: "A. Mà ngươi ở đây thật vui về a. Còn tình tứ với nam nhân khác."

Hà Diễm tròn mắt.

Ách...

Hắn nói gì vậy?

Còn tình tứ với nam nhân khác?

Tình tứ?

Hà Diễm càng nghĩ càng không hiểu, gãi gãi đầu.

Sao nghe câu nói kia cứ như kiểu hắn đang ghen ấy nhỉ?

"Ngươi...đang ghen sao?"

Một câu Hà Diễm buột miệng nói ra lại khiến cả hắn lẫn nàng đều mở to mắt kinh ngạc.

Nàng vừa nói gì vậy? Ghen? Ghen ư????

Làm gì có chuyện đó chứ.

Hà có gì một quân vương cao ngạo như hắn lại có chuyện ghen vì một nữ nhân. Hơn nữa, nàng ta là gì mà hắn phải ghen?

Nực cười.

Nhìn ánh mắt vằn lên tia máu của hắn, Hà Diễm bất giác rung mình.

Gì chứ. Nàng chỉ là lỗ miệng thôi mà. Ôi tác hại của việc miệng nhanh hơn não là thế này đây.

Hà Diễm than trời, khóc không ra nước mắt. Nhìn Triệu Tử Dương, nhỏ giọng.

"Thực ra..."

"Thực ra cũng có thể ta đang ghen."

Hả? Cái gì?

Hà Diễm mắt chữ A, miệng chữ O kinh ngạc nhìn Triệu Tử Dương đang đứng trước mặt, vẻ mặt có chút mất tự nhiên hắng giọng.

"Khụ...ý ta là...cũng có thể ta thích ngươi."

(Na: *gãi đầu* hai đứa sao nói yêu nhanh quá vậy? Dương nhỉ, ngươi tỏ tình kiểu gì mà khô khan trong tình huống cũng khô khan luôn thế này? Thật là không có tiền đồ a.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giải độc bất thành (1)

"Khụ...ý ta là...cũng có thể ta thích ngươi."

Hà Diễm dường như không thể tin vào tai mình.

Hắn...vừa bảo thích nàng?

Thích?

Nghe một từ này mà bỗng nhiên trong lòng nàng xuất hiện vô số loại cảm xúc. Ngạc nhiên có, khó tin có, và hơn hết là vui mừng.

Chính nàng cũng không rõ tại sao phải vui mừng nhưng thật sự là như vậy. Cũng có thể nói không hẳn là vui mừng mà còn khó nói hơn.

Hắn là kẻ thù của nàng. Là kẻ đã hại chết nàng hai lần.

Sao có thể vui mừng vì hắn thích mình?"

"Người nghĩ ta sẽ nói câu đó sao?"

Gi?

Đang bản loạn thì giọng nói của Triệu Tử Dương lại lần nữa truyền tới.

"Một nữ nhân như người mà mơ mộng tới việc ta sẽ nói vậy với người?" Triệu Tử Dương nhướn mày, liếc Hà Diễm đang kinh hi khó tin.

Triệu Tử Dương nhếch môi cười nhạt một cái, sau đó tiến dần về phía Hà Diễm. Khí thế áp bách cùng hơi thở nguy hiểm tản mát khiến chân nàng vô thức thụt lùi về phía đằng sau hai bước.

Hắn lại lần nữa ép nàng tựa vào góc tường phía sau, bao quanh nàng bằng vòng tay chống trụ trên tường.

Từng hơi thở đậm mùi nam nhân, mạnh mẽ và uy lực, từng chút một chế trụ suy nghĩ của nàng.

Bạc môi anh tuần ghé sát tai nàng, phả ra làn gió nóng rực. Bất giác tay chân nàng như vô lực muốn ngã xuống, toàn thân nóng bừng nghĩ tới buổi tối hôm đó.

A...nàng điên mất rồi.

Đang trong hoàn cảnh nào mà lại nghĩ tới chuyện kia chứ?

Nàng xuyên qua chẳng phải vì muốn trả thù hắn sao?

Sao chỉ mới đứng trước mặt mà đã run rẩy thế này?

Hà Diễm nhúh mày, mở to mắt nhìn Triệu Tử Dương. Đôi mắt to tròn, đen láy mà long lanh, đáy mắt tựa hồ như có nước nhìn hắn. Cánh môi xinh đẹp khẽ mấp máy như muốn nói lại thôi, hồng nhuận mà căng mọng, dường như là đang mời gọi hắn hãy cắn vào đó. Một Hà Diễm như thế này thật khiến tâm hắn có chút phức tạp.

Dường như là...

Xoẹt.

Nhanh như cắt, một thanh đoản đao bay qua vai trái của hắn, cắm thẳng vào bức tường phía sau.

Hà Diễm bị hắn ôm né sang một bên, đầu nàng vùi vào lồng ngực chắc khoẻ. Nàng ngẩng đầu lên, chưa hiểu chuyện gì thì lại "xoẹt" một tiếng xé gió.

Một thanh đoản đao khác từ bên trái bay tới nàng.

Hà Diễm mở lớn mắt nhìn thanh đao kia đang bay tới.

Chẳng lẽ là kẻ thù của Hà Tuyết Hy?

Sao đi tới đâu nàng cũng gặp những chuyện không đâu thế này. Tại sao Hà Tuyết Hy người cứ thích mang phiền phức cho ta thế này.

Nàng sợ hãi nhìn lưỡi đao kim loại bén nhọn đang chĩa thẳng về phía mình, muốn tránh nhưng không thể. Thanh đoản đao như tia chớp bay vút đến, toàn thân nàng lại như đông cứng, không thể cử động.

Phập!

Hàng lông mày thanh tú của Hà Diễm nhíu chặt, đồng tử mở lớn nhìn vào vết thương đang chảy máu.

Tóc...tách...

Một giọt...hai giọt...dòng máu chảy xuống nền nhà đỏ sẫm ở dưới chân.

Không...thế nào.

Hà Diễm há hốc miệng không thể thốt nên lời nào nhìn y phục ướt máu trên người Triệu Tử Dương.

Hắn...đã đỡ cho nàng một đao kia.

Thân hình cao lớn của hắn đứng chắn trước mặt nàng, đôi tay rắn chắc đang ôm chặt lấy nàng trong vòng ngực như bảo vệ bảo bối khỏi nguy hiểm.

Máu chảy thành vũng lớn, không khí dường như cũng mang theo mùi tanh đến ngạt mũi.

Triệu Tử Dương khó nhọc thở ra, nghiêng răng nói một câu: "Khôn kiếp, có độc." Sau đó liền ngã trên người nàng.

Hà Diễm cũng đang trong cơn hoảng loạn, bị hắn ngã vào người nên nhất thời không đủ sức chống đỡ liền ngồi bệt xuống đất.

Khuôn mặt trắng bệch nhìn Triệu Tử Dương đang dần khép lại đôi mắt, yếu ớt phun ra một ngụm máu rồi gất lịm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Giải độc bất thành (2)

Dù ngất đi nhưng vòng tay hắn vẫn ôm chặt lấy nàng như sợ nàng gặp phải nguy hiểm.

Mùi của hắn...

Mùi của máu...

Hoà trộn vào nhau khiến Hà Diễm hít thở khó thông, cắn nhẹ môi dưới, nàng gỡ tay hắn ra.

Nhìn xung quanh một lượt không có thêm biến động gì.

Có nghĩa là chúng đã đạt được mục đích?

Nói vậy...

Người chúng muốn giết chính là Triệu Tử Dương chứ không phải nàng?

Nhưng là nếu hắn cứ mặc kệ nàng, không quan tâm sống chết của nàng mà né sang một bên, hay ít nhất thì chỉ cần đứng yên mà không chạy đến chắn trước mặt nàng như thế thì hắn đã không xảy ra chuyện gì rồi.

Võ công của hắn cao siêu như vậy không thể không có khả năng thắng.

Tại sao...

Khoé mắt nàng nóng lên, ẩn hiện màu hồng nhạt, sống mũi cay cay nhìn Triệu Tử Dương đang bất tỉnh trước mặt.

Không hiểu sao nàng lại muốn khóc.

***

Đêm

Mùi hương nhạt của hoa, mùi nồng của không khí mùa hạ nương theo gió bay vào phòng.

Ánh trăng sáng xuyên qua khung cửa sổ đổ dài trên nền nhà.

Tấm màn che nhẹ nhàng phát phơ, mềm mại tựa thiếu nữ.

Cách đó không xa là một người mặc y phục nam nhân, nhưng không khó để nhận biết đó là một nữ nhân kiều diễm mỹ lệ. Mất to đen láy, trong veo như nước nhưng lại chứa chất lo âu. Tóc đen nhánh, bóng mượt được búi gọn theo kiểu tóc của nam nhân, bên tai một sợi nhỏ thả xuống, như lụa bay bay. Làn da trắng nõn bóng loáng, tựa như men sứ, mịn màng như da em bé, có điều, trên làn da dường như thiếu chút sắc hồng của máu khiến trông nàng vô cùng nhợt nhạt.

Hà Diễm...Hà Tuyệt Hy, đó là cái tên mà người ta dùng để gọi nàng.

Căn phòng của Hà Diễm ở căn cứ cái bang chặt nịch người.

Đa số những kẻ ở đây đều là những người vừa được Hà Diễm cứu khi nãy. Sắc mặt họ đã hồng hào, ánh mắt đã có hồn chứ không có vẻ vật vờ như trước.

Chỉ là trên khuôn mặt bọn họ đều mang theo vẻ nghiêm trọng, toàn thân toả ra sát khí.

Một nơi bí mật, kín kẽ, lại bảo mật với hoàng loạt cấm bẫy cùng cao thủ thế này mà vẫn có thể đủ khả năng lên vào, lại không hề gây ra động tĩnh nào. Kê đó...cho dù không phải là tiên nhân thì cũng là ma nhân. Không những thế, còn là ma nhân vô địch thiên hạ.

Không thể có chuyện đó được.

Từ trước đến nay, giang hồ luôn là ngôi nhà của bọn họ, cái bang là bang phái trải khắp, rộng lớn và uy chấn. Không thể có chuyện một cao thủ như thế mà bọn họ lại không biết.

Không hẹn mà đồng loạt tất cả mọi người đều nhìn về Hà Diễm đang nhúu mày ngồi bên giường, chăm chú bắt mạch cho nam nhân bất tỉnh kia.

Vậy rốt cuộc là ai mà có thể vào tận đây để sát hại hắn ta? Hay là...nữ nhân kia...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Giải độc bất thành (3)

Vậy rốt cuộc là ai mà có thể vào tận đây để sát hại hắn ta? Hay là...nữ nhân kia...

Một lão nhân, tóc dài đã ngả bạc, trạc ngoài bốn mươi tuổi nâng cằm nhìn Hà Diễm.

Tay chấp thành quyền hướng Hà Diễm nói: "Hà giáo chủ, tại hạ nghĩ có thể..."

Lão nhân còn chưa nói xong liền có một con chim bồ câu trắng theo đường cửa sổ bay vào. Đối với những người chuyên về liên lạc thì vừa nhìn đã có thể nhận ra con chim này là chim đưa thư.

Hàng lông trắng mượt như bạch liên tuyết vỗ nhẹ, sau đó dang rộng bay thẳng tới đậu trên gối cạnh Triệu Tử Dương.

Trong mắt Hà Diễm hiện lên nghi hoặc sau đó đưa tay ra, con chim liền vỗ cánh đậu trên ngón tay nàng.

Hà Diễm liếc mắt nhìn qua, thấy vuốt chân của nó được đóng vuốt bằng vàng với những đường nét hoa văn cực nhỏ vô cùng tinh xảo và quen thuộc.

Phải.

Là quen thuộc.

Nhưng nàng lại không nhớ là đã gặp ở đâu.

Mi tâm khẽ nhúu, là hoàng cung sao?

Nàng nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ được cuộn lại, buộc vào chân con chim.

Hà Diễm tháo sợi chỉ nhỏ, mở ra mảnh giấy, mi tâm càng nhúu chặt, ngón tay thanh mảnh trắng xanh run run.

Chuyện này...chuyện này thật sự có thể xảy ra?

***

Trên con đường mòn ở trong rừng rậm

Những tia vàng nhạt phản phát cho một ngày mới sắp bắt đầu

Sương trên đầu cỏ long lanh tựa như hạt ngọc trong suốt, mùi sương sớm tinh khiết

Nhưng những bước chân ngựa dồn dập khiến không gian như cũng vội vàng hơn.

Trên lưng ngựa, Hà Diễm ngồi phía sau Hàn Mặc, hai tay ôm lấy lưng hắn.

Đơn giản là nàng không biết cưỡi ngựa, nhưng đó không phải là vấn đề chính, mà...

"Hà Tuyết Hy, cuối cùng ta cũng đợi được ngày này, bốn năm trước ngươi sát hại phụ thân ta, hôm nay ta cũng có thể trả thù, giết người ngươi yêu thương. Ta không biết lý do tại sao Triệu vương lại sủng ái ngươi, nhưng nếu đã là người trong lòng của Hà Tuyết Hy ngươi thì ta chẳng cần quan tâm đúng sai, giết hết.

À...mà ta quên, ngươi là Hà giáo chủ, tuyệt tài độc y mà, ngươi sẽ chế ra giải dược nhỉ?

Haha...ta chắc là ngươi nghĩ vậy nhưng không có chuyện đó đâu. Ngươi biết tính ta mà...ta tuyệt không để lộ sơ hở cho ngươi.

Muốn lấy giải độc?

Haha...vậy thì tới đây. Tới Huyết bang của ta mà lấy. Ngươi chỉ có thời gian là ba ngày thôi."

Hà Diễm mím chặt môi, ngón tay dùng sức gắt gao nắm chặt y phục của Hàn Mặc như thể điều đó sẽ làm cho nàng bình tĩnh hơn.

Hoá ra vì nàng hấn mới bị như vậy.

Hoá ra là vì nàng nên tính mạng hấn mới gặp nguy hiểm.

Hoá ra...hoá ra nguyên nhân là tại nàng.

Vậy thì nàng sẽ gánh lấy trách nhiệm cứu lấy hấn, nàng sẽ đưa hấn từ cõi chết trở về.

Nhớ lại hình ảnh của Triệu Tử Dương với bạc môi khô ráp, khuôn mặt mất đi huyết sắc, mày kiếm không ngừng nhíu chặt vì đau đớn dữ dội trong cơn mê man, đầu ngón tay hấn chuyển sang màu tím sẫm, đường gân xung quanh thân thể như những rễ cây loằng ngoằng nổi cộm lên toàn thân hấn....ánh mắt Hà Diễm hiện lên hận ý.

Phải.

Người nào làm người này chịu.

Cho dù hấn chà là gì trong lòng nàng nhưng hấn không đáng bị như vậy. Cho dù hấn là ác vương nhưng thiên có mắt, hấn sẽ khắc gặp báo ứng. Cho dù hấn rất đáng ghét, rất bá đạo nhưng...

Nhưng hấn không đáng chết.

Được. Ngươi muốn đấu với ta? Ta sẽ không nhượng bộ đâu.

Cảm nhận được bàn tay đang ôm lấy thắt lưng mình có chút run rẩy kịch liệt, Hàn Mặc có chút bất đắc dĩ nhíu mày, khuôn mặt tuấn mỹ không còn tư lự hay ôn nhuận vốn có, mà thay vào đó là vẻ mặt lạnh tựa băng ngàn năm trên đỉnh tuyết liên.

Hà Tuyết Hy, nàng lo lắng cho hấn sao? Nàng không nhận ra ta sao?

Nhất định...ta nhất định sẽ đưa nàng trở về, nhất định sẽ khiến nàng yêu ta.

Hét lên một tiếng để thúc ngựa, tay cầm dây cương giật mạnh khiến hắc mã nâng hai chân trước lên, hí vang rồi chạy nước đại.

Chương 30: Giải độc bất thành (4)

Bước chân ngựa đang hối hả bỗng dừng lại

Hàn Mặc kéo mạnh dây cương khiến hắc mã dơ cao hai chân, hí vang một tiếng dài

Sau đó Hàn Mặc nhảy xuống ngựa, đưa hai tay ra đỡ Hà Diễm.

Hà Diễm liền theo đà sà xuống vào vòng tay rắn chắc của hấn.

"Phía trước chính là huyết bang..."

Hàn Mặc còn chưa nói xong, Hà Diễm đã có chút dường như không còn kiên nhẫn.

Chính là không thể kiên nhẫn nữa. Bởi độc tính có thể giết chết hấn bất cứ lúc nào. Nàng không muốn lấy tính mạng con người ra để đùa.

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Không phải sao?

Dù là nàng chẳng phải thần thánh hay độ lượng từ bi, nhưng là không thể thấy chết mà không cứu.

***

"Hà giáo chủ, chúng ta sắp tới ảo huyết của Huyết Bang rồi."

Hà Diễm nhìn Hàn Mặc đang đi phía trước mình, tấm lưng to lớn của hắn che trước mặt nàng khiến nàng cảm thấy dường như phần nào có chút bình tĩnh hơn.

Chính là loại cảm giác này, cũng rất quen thuộc với nàng, rất giống...

...Khi nàng đứng cạnh Triệu Tử Dương.

Nàng không hiểu vì sao bản thân lại nghĩ như vậy, nhưng là ý nghĩ đó đột nhiên xuất hiện trong đầu.

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì: "Ngồi xuống!"

Hàn Mặc dơ tay trước mặt Hà Diễm, dùng sức kéo nàng lại một bụi cây gần đó, khuôn mặt lộ ra như thăm dò.

Trên khuôn mặt ôn nhuận, có chút băng lãnh của Hàn Mặc dường như chất chứa lo âu cùng dứt khoát.

Hà Diễm nhũn nhẽo lông mày, hàng mi cong dài chớp một cái. Nàng không hiểu, dường như nàng cảm thấy, hắn quá tốt đối với nàng.

Hắn là ảo giác!

Hà Diễm rướn cổ qua cánh tay đang che trước mặt mình, nàng nhìn thấy một tốp người, dường như là đang canh gác, cũng dường như là...

"Bọn họ chính là Hoả Kinh của Huyết bang."

"Hoả Kinh?" Hà Diễm hỏi lại, nhìn khuôn mặt có vẻ rất nghiêm túc của Hàn Mặc, dường như đây là lần đầu tiên nàng ngắm nhìn hắn kỹ đến vậy.

Thật sự... Thật sự... Rất giống!!!

***

Huyết bang

Một nơi mà xung quanh được bao quanh bởi rừng rậm, người của Huyết bang quanh năm chỉ sống ở trong rừng, đầu trại nơi đây được tạo thành từ những cây thượng phẩm cao to, mỗi cây cao hàng trăm thước, chu vi gốc gần năm mươi thước, nhìn từ xa, Huyết bang tựa như một toà thành xanh thẫm thân bí tọa lạc trên đỉnh núi Tuyết Sơn.

"Bang chủ, Hà Tuyết Hy đã bước vào lãnh địa của bang, đi theo ả còn có một nam nhân ăn mặc rách rưới." Một tên mật thám quý xuống, cung kính nói.

Hoàn Nhã Tâm mặc một chiếc áo sa đen cùng quần lụa mỏng, càng làm nổi bật dáng người uyển chuyển của nàng ta. Nàng giơ lên ngón tay thon dài vuốt ve con rắn đuôi chuông nằm cạnh, đôi mắt phếch dài sắc, yêu mị, mang theo chút gì đó của yêu nghiệt mê hoặc khẽ khép hờ, xẹt qua một tia đau thương: "Haizz... Làm người xấu thật không tốt, làm hại người vô tội càng thật không có lương tâm. Nhưng là... thù của ta không thể không trả. Bây giờ, chỉ cần ngồi một chỗ chờ thôi nữ nhân kia tìm đến tận cửa mà cầu xin ta nữa thôi. Ha ha ha..." Dứt lời, Hoàn Nhã Tâm thân nhiên bước xuống khỏi ghế nữ vương, khiến mấy con rắn đuôi chuông rung rung cái đuôi như lên tiếng ủng hộ.

***

ở một nơi khác, dù trời đang là mùa hạ nhưng Triệu Tử Dương đã có chút tinh táo mơ hồ mà kêu lên "lạnh quá, lạnh quá" rồi sau đó vì không thể chịu được tự ôm lấy thân mình, co quắp người lại.

Đôi mắt ung hơi hé ra, bạc môi khô khốc nhìn xung quanh, chỉ thấy quanh mình một vòng người ăn mặc rách rưới đang vây quanh thảo luận.

Trong đầu hắn hiện lên một suy nghĩ rất cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhưng là vừa muốn mở miệng nói thì âm thanh chỉ nghẹn lại nơi cổ họng, không thể thoát được ra ngoài.

Cố gắng đưa mắt tìm hình ảnh của cuồng ngạo nữ nhân không biết trời cao đất dày kia, nhưng đảo mắt cả nửa ngày vẫn không thấy nàng đâu.

Đầu óc đen tối lập tức nghĩ tới những hình ảnh đen tối nhất, đó là khi hắn đang hôn mê bất tỉnh vì cứu nàng thì nàng ta lại đi du ngoạn sơn thủy với nam nhân khác, hay nói cách khác chính là hắn bị bỏ rơi.

Đang định bụng mắng trong bụng nữ nhân kia một trận ra trò thì những hình ảnh trước mặt trở nên mơ hồ, Triệu Tử Dương khẽ nhắm chặt lại hai mắt rồi mở ra để lấy lại tinh táo, nhưng xung quanh vẫn không nghe lời mà tự ý tách ra làm hai.

Chậc... kiểu này khi nữ nhân kia quay về, Triệu Tử Dương hẳn phải cưỡng ép nàng một trận vì dám bỏ rơi hắn một trận mới được, lại còn... lại còn...

Ý thức không còn được rõ ràng, chỉ nhanh chóng cảm nhận được cơ thể mình đang càng ngày càng phát lạnh, da thịt như bị bỏ vào hang động tuyết nghìn năm, lạnh băng chẳng khác nào một thi thể, ngay sau đó Triệu Tử Dương chìm vào hôn mê.

Những nhân vật lớn của Cái Bang đang trò chuyện về vấn đề Hàn Mặc đi cùng Hà Tuyết Hy thì nghe thấy tiếng động trên giường.

Nhìn lại, hóa ra là Triệu Từ Dương đang ngủ say, chắc hẳn là vừa trở mình nên mới gây ra tiếng động.

Ta biết là chẳng còn ai đọc nhưng chương này là để tránh bị mod đưa vào list drop, công sức của ta thức ngày cày đêm để viết, còn là bộ đầu tiên ta viết nên không muốn bị drop đâu. hi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bảo Bối Của Bạo Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.